

Адмысловы талент

Алеся ЛАПШКАЯ

Самуіл Яфімавіч Плаўнік нарадзіўся ў мястэчку Пасадзец у беднай яўрэйскай сям'і, скончыў хедар (яўрэйскую пачатковую школу), вучыўся ў ешыбоце (духоўнай семінары), адкуль быў выключаны за пісанне вершаў, прысвечаных неіснуючай, але дасканалай Мірыям. Сваё дзяцінства і юнацтва Бядуля выдатна апісаў у аповесці “У дрымучых лясах” — вобразнай, дынамічнай, шматпланавай, багатай на маляўнічыя апісанні народнага жыцця і пераказы народных паданняў.

З пятнаццаці гадоў будучы пісьменнік працаваў на леса-распрацоўках — не дзіўна, бо ў сям'і Плаўнікаў было ажно дзевяцера дзяцей (Бядулю пашанцавала быць першынцам). Адначасна з працай юнак, верагодна, пакрысе чытаў Кнута Гамсуна і іншых вядомых пісьменнікаў — гэтаксама як Левін з Бядулевай аповесці “Набліжэнне”. Прыкладна ў дваццаць два гады хлопец пазнаёміўся з газетай “Наша Ніва” і ў 1912 г. пераехаў у Вільню. Спагада да беларускага слова, якая абудзілася ў сэрцы пісьменніка, шмат у чым тлумачылася яго ранній цікавасцю да фальклору: Бядуля любіў і добра ведаў як яўрэйскія, так і беларускія песні ды казкі. Памкненне да далёкай Палесціны “акрапляла самабытнай расою ў душы кожнага жыда тыя карэнні, якія звязваюць яго з зямлёю, дзе ён жыве, — пісаў Змітрак Бядуля. — Яго каханне да новай бацькаўшчыны — нервовае, балючае і незразумелае прадстаўнікам другіх нацый”. У выпадку Самуіла Плаўніка перамагло менавіта гэта пачуццё: ён стаў шчырым беларускім адраджэнцам.

На старонках дарэвалюцыйных перыядычных выданняў з'яўляліся Бядулевы вершы, напісаныя ў рэчышчы “нашаніўскай” эстэтыкі; тым часам сапраўды арыгінальным пісьменнік быў зусім у іншых творах. Змітрак Бядуля выдатна ўмеў выяўляць праз дынамічныя апісанні наваколля адмысловы настрой. Ён стварыў вялікую колькасць імпрэсіяністычных вершаў, дзе прырода паўстала жывой, зменлівай, гожай, зайграла ў безлічы яркіх, нязвыклархаічных метафар. Пейзажныя замалеўкі — адны з лепшых старонак і позній прозы Бядулі.

Менавіта праз імпрэсіяністычную лірыку выяўлялася Бядулева абагаўленне характа, узнятага пісьменнікам на найвышэйшы алтар яшчэ да знакамітай публікацыі Вацлава Ластоўскага “Сплачывайце доўт”. Блізкасць эстэтычных пазіцый зрабіла магчымым цеснае сяброўства з Максімам Багданові-

23 красавіка спаўняецца 125 гадоў з дня нараджэння Змітрака Бядулі (Самуіла Плаўніка) — класіка беларускай літаратуры. Хай сабе збор твораў Змітрака Бядулі — гэта ўсяго чацвёртая частка ад дваццаці тамоў Якуба Коласа, але шмат якія творы Бядулі — сапраўдныя перліны ў скарбніцы айчыннага пісьменства. Тут варта адзначыць найперш імпрэсіяністычную лірыку Бядулі-Ясакара, ягоныя імпрэсіі і абразкі, аповесці “Салавей” і “У дрымучых лясах”, а таксама шэраг апавяданняў, добра вядомых беларусам яшчэ са школы.

чам. Паводле ўспамінаў, Бядуля вельмі часта з любоўю згадваў гэтага беларускага паэта. Адметнай рысай пісьменніка, якую адзначалі сучаснікі, была перакананасць у тым, што форма мастацкага твора не менш значная за яго змест. “Я разумею вас, пачынаючых. Першае, што вы бачыце, — змест... Гэта самае лёгкае, і для вас здаецца самым значным... Але значнае ў мастацтве і змест, і форма, і асабліва іх узаемнасць,” — тлумачыў Бядуля журналісту Паўлу Кавалёву.

Натуральна, з такімі творчымі прынцыпамі ды яшчэ і са скептычным стаўленнем да рэвалюцыйнага жыцця пісьменніка ў трыццатых гадах было не вельмі салодкім. Бядуля жыў пад цэтлікам “рэакцыйнага, буржуазна-нацыяналістычнага, упадніцкага пісьменніка” і ледзь не губляў прытомнасць, калі сутыкаўся з Лукашом Бэндэ. Пры гэтым пісьменнік працаваў у савецкіх выданнях, быў сябрам літаб'яднання “Маладняк” (узрост яго на той час быў значна большы за сярэдні ўзрост мала-

днякоўцаў), потым далучыўся да “няправільнага” “Узвышша”. У часопісе “Узвышша” Бядуля надрукаваў адзін з найлепшых сваіх твораў — аповесць “Салавей”, прысвечаную як тэме творчасці, так і тэме сацыяльнай няроўнасці. У творы выявілася пісьменніцкая ўвага да тагачаснага беларускага тэатра: Бядуля-публіцыст вітаў пошукі Еўсцігнея Міровіча і ацэньваў іх як пачатак стварэння беларускай тэатральнай школы.

Пісьменніка цікавіла і народная творчасць: яго апавяданні “Велікодныя яйкі” і “Бондар” прысвечаны людзям, якіх захоплівае “нязмерная радасць і шчырае шчасце”, калі яны бачаць, што рукі іх “творцаў адну пекнагу”. Адвечнае супрацьпастаўленне творцы філістэрам набывае нацыянальна-сялянскую афарбоўку, але зусім не мінімалізуецца: непаразуменне між майстрам і вяскоўцамі, незапатрабаванасць творчасці ў асяроддзі, дзе людзі заклапочаныя адно побытавымі праблемамі, вельмі актуальная для пісьменніка.

Бядуля, безумоўна, ўсведамляў неабходнасць эстэтычнай дасканаласці мастацкага твора і тонка адчуваў характа. У прозе ён быў уважлівым псіхалагам, шукаў цікавы сюжэт, умеў зрабіць лаканічнае філасофскае абгульненне, стварыць адмысловага, крыху ідэалізаванага героя-сяляніна. Паэзія Бядулі — гэта сувмернае спалучэнне ўласна знойдзеных бліскучых метафар, сталых вобразаў з беларускага фальклору і біблейных матываў. Па патрэбе часу пісьменнік не толькі стаў публіцыстам, крытыкам і сцэнарыстам, але, на жаль, быў вымушаны пісаць творы рознага ўзроўню, рознай тэматыкі. Даследчыкі даволі супярэчліва ацэньваюць раман “Язэп Крушынскі”, шматлікія паслярэвалюцыйныя апавяданні Бядулі.

Разам з тым, вялікую цікавасць у сучаснага чытача можа выклікаць практычна не даследаваная на сёння публіцыстыка Бядулі першых паслярэвалюцыйных гадоў. Уражлівы, праніклівы пісьменнік-гуманіст ніякім чынам не падтрымліваў дзікунствы вайны і рэвалюцыі, калі “ўвесь лёгкі слой ранейшай культуры сыходзіць, як яечная скарлупіна, і застаецца адзін голы страшны Адам з воўчымі клыкамі”. Бядуля выразна ўсведамляў небяспеку атмасферы сталай агрэсіі, распусці, рабавання і руйнавання. “Тое, што за час вайны парабілася з чалавечай душой, каторая азвярэла-адзічэла да свайго першабытнага кшталту, тое, што дзеці пакалечыліся, маючы гэтае кашмарнае выхаванне за час вайны ў прыфрантавым рубяжы; тое, што ўсё наша пакаленне зрабілася такім нервозным, непрытомным, разшрубаваным, — гэта мы доўга будзем памятаць...” — прадбачліва сцвярджаў пісьменнік.

Змітрак Бядуля памёр у пачатку наступнай, яшчэ больш жудаснай для чалавецтва вайны, увосень 1941 г. каля далёкага Уральску. Варта думаць, што творчасць гэтага адмысловага пісьменніка яшчэ будзе даследавана на сучасным узроўню, а яго творчыя здабыткі будуць належным чынам усвядомлены сённяшнім чытачом.

На здымку: рэпрадукцыя партрэта Змітрака Бядулі (мастак невядомы). Выява прадстаўлена Беларускаму дзяржаўным архівам-музеям літаратуры і мастацтва.

Вялікдзень

Два святы на свеце —
ад нівы да нівы:
Хрыстос уваскрос!
Наступае вясна!
Глянць смела, глянць вольна,
шчасліў, нешчаслівы.
І далей к жыццю
з паніжэння і сна!

Гэй, гэі, на спатканне
вялікіх двух святаў
Спяшыце супольна,
хто ў путах не згніў!
Хай льюцца-зільюцца
ад хаты да хаты
Ў адно ўсе грамады,
ўсе людзі ўсіх ніў!

Вялікдзень! Вялікдзень! —
ад нівы да нівы.
Забуй не адзін
з нас нядаўныя дні,
А ўспомні-прытомні,
шчасліў, нешчаслівы,
Аб тых, што ў світанні
навек адышлі, —

Ўсе костачкі твая
на гонях папарных, —
Жывых, што ў бяспуці
акуцце звіняць...
Прытомні, дай слова
не шчэзнуці марна,
Пачатую справу
шырыць, расшыраць!

Вялікдзень! Вялікдзень! —
ад нівы да нівы
Заводзіць бацькоў
свайх песеньку сын.
Зірні ж, азірніся,
шчасліў, нешчаслівы.
І заўтра на поле
да сох як адзін!

Дагэтуль мы плачам,
дагэтуль мы стогнем,
Адвечных не можам
пазбыцца слёз...
Наперад па шчасце!
Хай злое ўсё дрогне!
Вясна ўжо на свеце, —
Хрыстос уваскрос!

Янка Купала
1909 г.

Пункціры

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка павіншаваў генеральнага дырэктара Інфармацыйнага тэлеграфнага агенства Расіі (ТАР-ТАСС) Віталія Ігнаценку з 70-годдзем.

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка падпісаў указ “Аб некаторых пытаннях падаткаабкладання ў сферах культуры і інфармацыі”. Указам зацверджаны шэраг паслуг у галіне культуры, пры рэалізацыі якіх на тэрыторыі Беларусі арганізацыі вызваляюцца ад падатку на дабаўленую вартасць.

Прэм’ер-міністр Беларусі Міхаіл Мясніковіч па даручэнні Кіраўніцкага дзяржаўнага ўраду ў Нацыянальнай бібліятэцы дзяжаўнага ўзнагароды 39 чалавекам. Сярод іх — работнікі сродкаў масавай інфармацыі, якія атрымалі Медалі Францыска Скарыны і падзяку Прэзідэнта Беларусі.

Старшыня Беларускага саюза кампазітараў Ігар Лучанок стаў лаўрэатам Міждзяржаўнай прэміі “Зоркі Садружнасці” за дасягненні ў галіне культуры і мастацтва. Лаўрэатамі прэміі сталі таксама расійскі музыкант Уладзімір Співакоў, казахскі акцёр Асаналі Ашымаў, віцэ-прэзідэнт Нацыянальнай акадэміі навук Азербайджана Нарыман Гуліеў, армянскі кампазітар Роберт Амірханян.

Міжнародным клубам жонак паслоў, дыпламатаў і іншаземных прадстаўнікоў праведзена традыцыйная штогадовая Дабрачынная вячэра ў Зале ўрачыстых прыёмаў сталічнага Палаца Рэспублікі, на якую былі запрошаны палітыкі, бізнесмены, дзеячы мастацтва і культуры. Сабраныя падчас мерапрыемства грошы накіраваны на дапамогу сіротам, інвалідам, выхаванцам дзіцячых дамоў і інтэрнатаў.

Беларускі нацыянальны павільён будзе прадстаўлены на 64-м Міжнародным Канскім кінафестывалі, які пройдзе ў Францыі 11 — 22 мая. Такія акцыя будзе праведзена ў рамках славутага кінафорума ўпершыню. Арганізатарамі беларускага павільёна выступаюць Міністэрства культуры Беларусі, Белтэлерадыёкампанія, Нацыянальная кінастудыя “Беларусьфільм”.

Прадстаўнікі Міністэрства культуры Беларусі, творчая і навуковая інтэлігенцыя, работнікі турыстычнай сферы былі запрошаны ў студыю радыёканала “Культура” дзеля таго, каб стаць удзельнікамі спецыяльнай акцыі, прымеркаванай да Міжнароднага дня помнікаў і гістарычных мясцін. Увесь дзень у эфіры абмяркоўваліся пытанні рэстаўрацыі аб’ектаў гісторыка-культурнай спадчыны, турызму. А паралельна адбываўся добраахвотны збор сродкаў на кансервацыю вежаў Навагрудскага замка.

Гісторыі развіцця тэхнікі прысвечана выстаўка рарытэтных кнігі ў Рэспубліканскай навукова-тэхнічнай бібліятэцы. На стэндах прадстаўлены айчынныя, замежныя і перакладныя выданні, слоўнікі, даведнікі, сярод якіх — выданні канца XIX — пачатку XX стагоддзяў.

На адной з алей Гомельскага палацава-паркавага комплексу пасадзілі дрэва Міру — побач з дрэвам Дружбы, якое з’явілася тут шэсць год назад намаганнямі валанцёраў Гомельскага абласнога аддзялення Беларускага фонду міру і іх нямецкіх калег. Сёлетняя акцыя, у якой прымалі ўдзел таксама прадстаўнікі расійскіх рэгіянальных аддзяленняў Фонду міру, прымеркавана да 50-годдзя ўтварэння арганізацыі.

Падрыхтавала Ірына МАСЛЯНЦЫНА

У Саюзе пісьменнікаў Беларусі

Ірына МАСЛЯНЦЫНА

— Уладзімір Мікалаевіч, у савецкія часы шмат казалі пра грамадзянскую пазіцыю пісьменніка, якая ў яго нібыта абавязкова павінна быць. І адначасова ўсе ведалі: існуюць творцы, мэта якіх — “мастацтва дзеля мастацтва”. Наколькі важна ў наш час пісьменніку быць грамадзянінам?

— Было, ёсць і будзе: пісьменніку найперш трэба быць грамадзянінам! Не ўяўляю сабе нават механізатара, які шчыруе на хлебнай ніве без грамадзянскай пазіцыі. А як жа творца? Быць грамадзянінам для пісьменніка — значыць адлюстроўваць і ў сваіх творах жыццёвае шматгалоссе. Не адасабляцца ад духоўнага жыцця народа. У рэшце рэшт, калі табе ёсць што сказаць, не цурацца сустрэч з простымі людзьмі.

700 — 800 сустрэч за год з чытачамі ў розных аўдыторыях праводзяць члены Гомельскага абласнога аддзялення. Цяжка сказаць, мала гэта ці многа. Аднак, важная дэталі: гэта ж зроблена толькі на ўласным энтузіязме! І то ўсе сустрэчы, бадай, ладзяцца па месцы жыхарства пісьменніка. Рэдка калі грамадскай арганізацыі атрымаецца знайсці транспарт, каб павезці пісьменніка “ў народ”, у раённы цэнтр, у аграгарадок. Але ж мы бачым, як людзі сумуюць без мастацкага слова!

Уладзімір Гаўрыловіч:

«Мы заўсёды ў віры грамадскага і творчага жыцця...»

Гомельскім абласным аддзяленнем Саюза пісьменнікаў Беларусі — адным з самых дзейных — за мінулыя гады рэалізавана шмат цікавых праектаў, накіраваных на прапаганду мастацкага слова. Мы прапанавалі яго старшыні, Уладзіміру Гаўрыловічу, расказаць пра набыткі і падзяліцца планами на бліжэйшы час.

На мой погляд, тут павінна быць адпаведная праграма, зацверджаная на дзяржаўным узроўні, каб дапамагчы Саюзу пісьменнікаў вырашыць пытанне, як часцей творцу сустрэцца з людзьмі.

— **Як па-вашаму, ці можна пазнаць па стылі, хто аўтар кнігі: сталічны пісьменнік ці то пісьменнік з правінцыі?**

— Прабачце, але не падзяляю такой пастаноўкі пытання. Гэта цалкам прымудранае вызначэнне — сталічны, правінцыяльны... Зноў жа: былі, ёсць і будуць толькі дзве катэгорыі — таленавіты пісьменнік ці не.

Усе беларускія літаратары, калі паразважаць над вашым пытаннем, выйшлі з вёскі. З правінцыі Купала і Колас. З правінцыі і наш Быкаў. З правінцыі Астаф’еў, Бялоў. З гомельскай правінцыі Мележ і Шамякін.

Мае землякі Сяркоў, Гамолка, Капусцін...

А графаманаў хапае і ў сталіцы, і ў правінцыі.

— **Ці ахвотна калегі прапаноўваюць вам сваю дапамогу як кіраўніку абласной арганізацыі?**

— Вельмі ахвотна. І найперш члены савета аддзялення — Тамара Кручэнка і Лілія Вялічка, Міхась Болсун і Яўген Калашнікаў. Яны з’яўляюцца праваднікамі творчых ідэй, працуюць належна, самааддана. Сёння, да прыкладу, савет абласнога аддзялення вырашае надзвычайную задачу — стварэнне літаратурнага аматарскага аб’яднання. Да прыкладу, пры Бранскай абласной арганізацыі Саюза пісьменнікаў Расіі існуе такая аматарская структура, якая налічвае ажно 260 чалавек. Гэта будучыня творчага саюза, і

там пра яе дбаюць. Мы ж толькі пачынаем пераймаць лепшае ў суседзяў, з якімі сталі добрымі сябрамі.

Вельмі дапамагаюць творчаму аб’яднанню паэты Алег Ананьёў і Юрый Максіменка, Аляксандр Врубель, празаік Ева Дударга, ахвотна працуе з творчай моладдзю паэтэса Ніна Шклярава. Яе выхаванцы прымаюць удзел у розных нашых мерапрыемствах. Прафесіянальнай парадай заўсёды падтрымаюць Васіль Ткачоў і Юрый Фатнеў — нашы старэйшыны, паважаныя творцы.

Дзякуючы такому дружнаму тандэму мы можам наладжваць творчыя семінары, у тым ліку з выездам у Бранскую і Чарнігаўскую вобласці, наладзіць выдавецкую дзейнасць — выпускаць свой альманах і нават заснаваць “Бібліятэчку Гомельскага абласнога аддзялення ГА “СПБ”.

Навіны літжыцця: Гомельшчына

Гомельскае абласное аддзяленне Саюза пісьменнікаў Беларусі пры падтрымцы ўпраўлення адукацыі Гомельскага аблвыканкама, Гомельскага абласнога аддзялення Беларускага фонду міру, Гомельскай абласной ветэранскай арганізацыі наладзіла абласны конкурс юных чытальнікаў “Захаваем свет разам!” (“Вясёлка над Сожам”). Спартыўна-чытальніцаў, якое прысвечалася 90-годдзю з дня нараджэння І. Мележа і І. Ша-

мякіна, адбылося на базе сярэдняй школы № 61 г. Гомеля.

У Жыткавічах быў наладжаны выязны творчы семінар, прысвечаны развіццю Прыпяцкага Палесся. Сярод правадзіўся сумесна з абласной журналісцкай арганізацыяй. Пісьменнікі і журналісты вобласці наведлі мемурыяльны музей паэта і празаіка Міколы Гамолкі, нядаўна створаны ў межах праграмы развіцця Прыпяцкага Па-

лесся па ініцыятыве абласнога аддзялення СПБ.

У **Гомельскай** абласной бібліятэцы імя У.І. Леніна 26 красавіка стартуе ўнікальны праект гомельскіх мастакоў і пісьменнікаў. На адкрыцці мастацкай выставы свае творы прачытаюць А. Ананьёў, М. Болсун. Творчая сумесная акцыя прымеркавана да 25-годдзя трагедыі на Чарнобыльскай АЭС.

У **маі** абласное аддзяленне арганізоўвае паездку ў г. Сумы (Украіна), дзе пройдзе першы з’езд Міжнароднага саюза пісьменнікаў і дзеячаў мастацтваў.

Імпрэзы

Сустрэка Зэльва паэтаў...

Яніна ШМАТКО

Сустрэча ладзілася ў сценах раённага Дома культуры. У яе падрыхтоўцы акрамя школьнікаў прымалі ўдзел аддзельны культуры і адукацыі райвыканкама, раённая газета “Праца”.

Мікола Мятліцкі прэзентаваў трэці нумар часопіса, у якім акрамя іншых матэрыялаў надрукаваны падборкі вершаў адрозна двух ураджэнцаў раёна: Юрка Голуба і Таісы Сямёнавай. У рубрыцы “Наш край” таксама ідзе гутарка пра Зэльву — нарыс пра гэты куточак і яго жыхароў напісаў Уладзімір Мазго. Канчаткова ж “зэльвенскім” імідж нумара робіць фотаздымак мясцовай Свята-Троіцкай царквы, вынесены на вокладку.

“Шануйце традыцыі свайго народа, развівайце свае здольнасці, — звярнуўся Мікола Міхайлавіч да юных зэльвенцаў, — і ведайце, што кожны таленавіты чалавек знойдзе ў нас падтрымку”.

Уладзімір Саламаха калісьці дапамагаў ураджэнцу

Штогадовае свята паэзіі і музыкі на Зэльвеншчыне — Сакавіны — сёлета было асветлена “Польмам”. У госці да старэйшых навучэнцаў трох зэльвенскіх школ прыехалі чацвёрта пісьменнікаў-“палымян”: галоўны рэдактар часопіса Мікола Мятліцкі, яго намеснік, зэльвенец па нараджэнні Уладзімір Мазго, рэдактар аддзела прозы Уладзімір Саламаха і былы супрацоўнік, а цяпер актыўны аўтар “Польмя” Казімір Камейша.

Зэльвеншчыны Івану Сяргейчыку рыхтаваць да друку яго першыя творы. Ён жа натхніў Івана Лук’янавіча на напісанне “афганскага” дзённіка. Вось пра свайго незабыўнага сябра, якога некалькі год ужо няма з намі, у асноўным і гаварыў Уладзімір Пятровіч.

Казімір Камейша прыгадаў сваё дзяцінства, школьныя гады, першыя творы, якія прачыталі зусім не аднакласнікі, а... мышы. “Хаваючы ад людскога вока свае паэтычныя сшыткі, я прыладзіў іх пад кроквы на гарышчы, — расказаў паэт. — Там ім і далі належную ацэнку грызуны”. Працаваў Камейша ў розных выданнях, але сяброўскіх стасункаў з “Польмам” ні-

колі не парываў. Там нярэдка друкуюцца вершы паэта, а ў апошнія гады — і проза.

Апошнім з гасцей выступаў Уладзімір Мазго. Ён шчыра падзякаваў і землякам, і сябрам па працы: адным — за арганізацыю, другім — за ўдзел у Сакавінах. Вершы для землякоў Уладзімір Мінавіч чытаў са зборніка “Анёл нябесны”.

Удзельнікі мастацкай самадзейнасці дарылі мінчанам песні, а госці — свае кнігі аматарам беларускага пісьменства. Іх у Зэльве няма. Нездарма пры раённай газеце “Праца” існуе літаратурнае аб’яднанне “Зоры над Зяльвянкай”, а пры цэнтральнай бібліятэцы — клуб “Ліра”.

Надзённае

Багдановічу — энцыклапедыю

Ціхан ЧАРНЯКЕВІЧ

18 красавіка ў памяшканні кнігарні “PRэзентацыя” адбылася нарада па выданні энцыклапедыі “Максім Багдановіч”.

Ідэя аўтарскай энцыклапедыі, прысвечанай класіку беларускай літаратуры, узнікла яшчэ ў 1980-я гады, на хвалі стварэння энцыклапедычнага даведніка “Янка Купала”, які пабачыў свет у 1986 г. Слоўнік няздзейсненага выдання быў узяты за аснову пры складанні новай энцыклапедыі, што мае выйсці сёлета ў межах дзяржаўнай праграмы па святкаванні 120-годдзя Максіма Багдановіча.

Падчас нарады адміністрацыі і супрацоўнікамі выдавецтва “Беларуская Энцыклапедыя імя Пётруся Броўкі”, вучонымі-філолагамі з БДУ, БДПУ імя Максіма Танка былі абмеркаваны надзённыя пытанні падрыхтоўкі энцыклапедыі да друку. Выдучы нарады Мікола Трус паведаміў, што ў кнігу ўвойдзе больш як 2200 слоўнікавых артыкулаў. Некаторыя з іх былі напісаны раней Генадзем Каханюўскім, Міколам Грынчыкам, Генадзем Кісялёвым, але асноўны масіў падрыхтаваны сучаснымі філолагамі, гісторыкамі, мастацтвазнаўцамі. Захавальнікі архіўнай спадчыны паэта — дырэктар Літаратурнага музея Максіма Багдановіча Таццяна Шэлягоў і дырэктар Беларускага дзяржаўнага архіва-музея літаратуры і мастацтва Ганна Запартыка выказалі гатунасць прадастаўць усе патрэбныя выяўленчыя матэрыялы для аздаблення будучага выдання.

Выхад энцыклапедыі “Максім Багдановіч” запланаваны на восень бягучага года.

Літабсягі

Марына ВЕСЯЛУХА,
фота Кастуся Дробава

Яшчэ пры жыцці Івана Шамякіна былі выдадзены тры зборы твораў, апошні склаў восем тамоў. Выдавожна, што ў новае выданне ўвойдзе шмат новага матэрыялу. Гэта будуць самі творы народнага пісьменніка — 84 апавяданні, 29 апавесцей, 13 раманаў, п'есы, ўспаміны, літаратурна-крытычныя артыкулы, а таксама пасляслоўі, каментары навуюцаў. Над іх стварэннем працуюць не толькі акадэмічныя, але і вядучыя ўніверсітэцкія даследчыкі-шамякіназнаўцы, у прыватнасці, супрацоўнікі Магілёўскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя А. Куляшова і Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. І менавіта ў каментарыях адлюстроўваюцца новыя погляды, што прадстаўляюць сучасны этап у асэнсаванні творчасці класіка.

Праца па стварэнні Збору твораў Івана Шамякіна ў 23 тамах распачалася ў 2007 годзе і павінна скончыцца ў 2014-м. Кіраўнік тэмы па падрыхтоўцы выдання, загадчык аддзела выданняў і тэксталагіі Інстытута мовы і літаратуры імя Якуба Коласа і Янкі Купалы

Артлінія

Святлана БЕРАСЦЕНЬ,
фота Віктара Кавалёва

У час імклівага абуджэння прыроды, калі ўсё жывое даверліва і радасна вітае вясну, калі само паветра, напоўненае цеплынёй і мажорам, акрыляе нашы мары, раптоўную бяду ўспрымаеш з асаблівым болям. Зноў і зноў задумваешся пра крохкасць і няўстойлівасць навакольнага свету, адчуваеш сваю незабароннасць перад неўтаймоўнай стыхіяй або перад цёмнымі сіламі лёсу... Але ў самыя цяжкія хвіліны распачы і душэўных пакут чалавека здавён падтрымлівае музыка.

Так, яна падзяляе нашы эмоцыі. Дапамагае выплакаць гора. Памаляцца. Сабрацца духам і ўзвысіцца над унутранай безвыходнасцю. Зразумець самакаштоўнасць звычайнага жыцця. Скіраваць свае перажыванні на дзейсны клопат пра чалавека і шматпакутную зямную прыроду, з якой мы, людзі, — адно цэлае... Штовесну ў сталічнай філармоніі адбываецца канцэрт-рэквіем памяці ахвяр чарнобыльскай ката-

Повязі

Вакзал для «дваіх»

Тамара КРАСНОВА-ГУСАЧЭНКА

Паўнаводны Днепр, не прызнаючы межэй, нясе свае хвалі праз лясную Віцебшчыну да старажытнага Кіева. Украінскі лелека, робячы ўсяго некалькі ўзмахаў магутнымі крыламі, становіцца беларускім буслом. Мы — галінкі аднаго вялікага славянскага дрэва, карані якога, ідуць у глыбінню стагоддзяў, жывяць нас і сёння. Творчыя сувязі паміж Віцебскай і Харкаўскай пісьменніцкімі арганізацыямі існуюць ужо не першы год. Харкаўскія паэты неаднаразова друкаваліся ў віцебскай перыёдыцы, а падборкі вершаў віцебскіх аўтараў — у харкаўскай. У прыватнасці, паэзію Мікалая Намеснікава прадстаўляў украінскі альманах «Слобожанскі край!», вершы Тамары Красновай-Гусачэнкі — часопіс «Южная звезда».

Творчыя сустрэчы, агульныя планы, чытанне вершаў на беразе

Помнік пісьменніку і чалавеку

У Дзяржаўным музеі гісторыі беларускай літаратуры прайшла прэзентацыя другога, трэцяга і чацвёртага тамоў Збору твораў Івана Шамякіна ў 23 тамах, што пабачылі свет у выдавецтве «Мастацкая літаратура».

Выданне прымеркавана да 90-годдзя з дня нараджэння народнага пісьменніка Беларусі. У другі том выдання ўвайшлі апавяданні 1953 — 2003 гадоў, трэці том змяшчае апавесці 1945 — 70-х гадоў, чацвёрты — апавесці 1974 — 1988 гадоў.

НАН Беларусі Тэрэза Голуб падчас прэзентацыі правяла кароткі экскурс у мінулае праекта, расказала пра яго тэарэтычную аснову. Тэрэза Станіславаўна падкрэсліла: «Вельмі прыемна прэзентаваць тое, што робіш, і бачыць, што гэта запатрабавана. Наша задача сёння — захаваць, вывучыць, перадаць, прааналізаваць спадчыну класіка, а таксама падзяліцца вынікамі працы з чытачамі».

На прэзентацыі выступілі дочки Івана Шамякіна Таццяна і Алеся (Алеся Іванаўна, дарэчы, — у якасці складальніка першага і другога тамоў Збору твораў, Таццяна Махнач — трэцяга тома), а таксама Наталія Дзенісюк, якая працавала над складаннем чацвёртага тома, Міхась Мушыньскі — аўтар пасляслоўя да чацвёртага тома.

Галоўны рэдактар выдавецтва «Мастацкая літаратура» Віктар Шніп

заўважыў, што выданне Зборутвораў — вялікі гонар, бо гэта своеасаблівы помнік пісьменніку, чалавеку, грамадскаму дзеячу. Роля гэтых кніг — асэнсаваць з дапамогай навуюцаў усе творы, напісаныя І. Шамякіным. Віктар Анатольевіч раскрыў і невялікі сакрэт: ужо здадзены ў друкарню і хутка пабачыць свет чарговы, пяты том дваццацітэрамомніка.

На здымку: выступае Міхась Мушыньскі.

Уратуй, захавай...

строфы. Ды нядаўнія падзеі ўнеслі ў традыцыйную музычную акцыю свой трагічны акцэнт. Арганізатары — Беларуская дзяржаўная філармонія і ААТ «Белнешэканамбанк» прысвячалі гэты праект 25-й гадавіне чарнобыльскай трагедыі, а таксама памяці ахвяр сёлетняга страшнага стыхійнага і тэхнагеннага бедства ў Японіі. Але канцэрт, білеты на які даўно былі раскуплены, атрымаў новае эмацыянае напаўненне, пра-

гучаў і ў знак салідарнасці з пацярпелымі пры выбуху ў мінскім метро. Удзельнікі прэс-канферэнцыі, праведзенай перад канцэртам, падкрэслілі вялікі гуманістычны пасыл акцыі.

Цэнтрам праграмы, задуманай год таму, стаў «Рэквіем» В. А. Моцарта. У Мінску ён выконваўся неаднойчы. Але гэтым разам прагучаў у нязвычайнай трактоўцы — дзякуючы ініцыятыве маэстра А. Анісімава,

які ажыццявіў свой творчы праект з Дзяржаўным камерным аркестрам Беларусі (па запрашэнні яго мастацкага кіраўніка Я. Бушкова). Камерны склад аркестра, удзел Дзяржаўнага камернага хору Беларусі пад кіраўніцтвам Н. Міхайлавай, Капэлы хлопчыкаў Рэспубліканскага каледжа пры Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі ды Хору хлопчыкаў мінскай ДМШ № 10 імя Я. Глебава (аб'яднаны дзіцячы хор рыхтаваў да выступлення У. Глушакоў) — усё гэта наблізіла выкананне твора да аўтарскай задумкі, да культывавай традыцыі. Салістамі выступілі нашы оперныя зоркі Н. Масквіна, А. Волкава, Ю. Гарадзецкі, Д. Капілаў. Выкананню «Рэквіема» папярэднічала канцэртнае аддзяленне: журботная «Арыя» Э. Грыга — частка сюіты «З часоў Хольберга» ды прасветлены Канцэрт Г. Ф. Гендэля Фа мажор для аркана з аркестрам. Саліраваў госьць з Польшчы Я. Бакшчанін.

На здымку: дырэктар Дэпартаменту карпаратыўнага ўпраўлення ААТ «Белнешэканамбанк» Васіль Корнеў і мастацкі кіраўнік БДФ Юрый Гільдзюк.

3-пад пяра

Вядомы паэт і публіцыст Навум Гальпяровіч завітаў у родную школу. Вядома, не з пустымі рукамі. Бібліятэка полацкай школы №9 папоўнілася слоўнікамі, вучэбнымі дапаможнікамі, мастацкай літаратурай. Некаторыя кнігі — з аўтаграфамі беларускіх пісьменнікаў. Акрамя таго, сярод падарункаў — паэтычныя зборнікі самога Навума Якаўлевіча. А яшчэ — багата ілюстраванае выданне «Полацк — бацька гарадоў беларускіх». Лічу, гэта кніга павінна быць у кожнага вучня, — адзначыў пісьменнік падчас сустрэчы са школьнікамі. — Дзе б ні дзвалюся жывіць, чалавеку трэба заўсёды памятаць пра малую радзіму. Вялікае шчасце, калі можна сказаць: гэта — маё. Мой горад, мая школа».

Святлана САЎКО

У Гродзенскай выставачнай зале прайшла юбілейная выстаўка літоўскага скульптара Віргініі Венцкунене «Паміж небам і зямлёй». Выбар назвы быў растлумачаны Віргініяй гэтак: яна лічыць, што дасягнула такога ўзросту, калі прыходзіць адчуванне, што чалавек знаходзіцца ўжо не зусім на зямлі, але і не на небе — напэўна, дзесці паміж небам і зямлёй. На выстаўцы можна ўбачыць скульптуры, створаныя як зусім нядаўна, так і дзесці, і дваццаць гадоў таму.

Дар'я ЧАРКЕС

Часткай грамадска-культурнай акцыі «Чытаем Купалу разам!» стала вечарына «З тваёй мая доля пяе!», праведзеная Дзяржаўным літаратурным музеем Янкі Купалы. Яна прысьвечана 105-годдзю напісання паэма «Зімоу» і «Нікому». Да акцыі далучыліся сябры Пушкінскага клуба гімназіі №61 г. Мінска, якія чыталі вершы Купалы і ўрыўкі з паэма. Удзельнікі адкрывалі для сябе Купалу — суровага рэаліста і пранікнёнага лірыка, узнёслага рамонтыка і палымянага барацьбіта.

Галіна ВОРАНАВА

Выказваем удзячнасць усім, хто падтрымаў нас у цяжкі момант трагедыі і развітання з блізкімі людзьмі — Анатолем Уладзіміравічам Наркевічам і Галінай Іванаўнай Пікулік. Асабліва ўдзячны ААТ «Беларусбанк», МУС Рэспублікі Беларусь, РВУ «Літаратура і Мастацтва», Адміністрацыі Фрунзенскага раёна г. Мінска і асабіста намесніку главы Адміністрацыі Георгію Уладзіміравічу Козелу.

Родныя і блізкія загінуўшых у мінскім метро Галіны Пікулік і Анатоля Наркевіча

Саюз пісьменнікаў Беларусі і Мінскае гарадское аддзяленне СПБ глыбока смуткуюць з прычыны смерці члена Саюза пісьменнікаў Беларусі Анатоля Фёдаравіча МЯС-НІКОВА і выказваюць глыбокае спачуванне яго родным і блізкім.

Пайшоў з жыцця ўраджэнец Талачышчынскага таленавіты журналіст і пісьменнік Анатоль Фёдаравіч Мяснікоў. У апошні час Анатоль Фёдаравіч узначальваў кафедру журналістыкі Інстытута парламентарызму і прадпрыемальніцтва ў Мінску, а да гэтага амаль уся яго працоўная біяграфія была звязаная з газетай «Звязда». Менавіта працуючы ў «Звяздзе», Анатоль Фёдаравіч быў уганараваны прэміяй Беларускага саюза журналістаў (1993) і Дзяржаўнай прэміяй Рэспублікі Беларусь (1994). Ён быў аўтарам «ЛіМа», «Маладосці». У РВУ «Літаратура і Мастацтва» пабачылі свет дзве яго апошнія кнігі: «Сто асоб беларускага спорту» (2009) і «Сто асоб беларускай гісторыі» (2008), за якія ў мінулым годзе аўтар быў уганараваны Рэспубліканскай літаратурнай прэміяй «Залаты Купідон». Смерць Анатоля Фёдаравіча — вялікая страга для ўсёй беларускай журналістыкі і публіцыстыкі. Выдатны знаўца айчынай гісторыі пакінуў жывіць, поўны задум і марай. Анатоль Фёдаравіч Мяснікоў быў шчырым, жывіцядарасным чалавекам. Светлая памяць пра яго надоўга застанецца ў сэрцах усіх, хто яго ведаў.

Лімаўцы

на рускай мове, — Барыса Бележэнкі, Алены Крыклівец, Майны Бабарыкі, Мікалая Балдоўскага, Надзеі Салодкай, Леаніда Мацюхіна. Паэзію Харкаўшчыны прадставілі Павел Гулакаў, Мікалай Замесаў, Анатоль Мірашнічэнка, Юлія і Уладзімір Капычко, Ірына і Уладзімір Глебава, Васіль Воргуль. Людзі розных узростаў, прафесій, поглядаў. Але іх аб'яднала бязмежная любоў да паэтычнага слова і вернае служэн-

на яму. А яшчэ — пачуццё вялікай падзякі і адданасці сваёй зямлі, як бы яна ні называлася — Украінай, Беларуссю... Зямля ж у нас адна.

На здымку: перад прэзентацыяй кнігі ў Віцебскай цэнтральнай гарадской дзіцячай бібліятэцы імя А. Гайдара: супрацоўнік бібліятэкі Ларыса Іванова, паэты Мікалай Намеснікаў і Тамара Краснова-Гусачэнка.

Трагічная памяць Чарнобыльскай катастрофы захоўваецца ў душах многіх беларускіх паэтаў. Сярод іх і Міхась Захаравіч Башлакоў, які днём і святкуе сваё 60-годдзе. У інтэрв'ю штотыднёвіку “ЛіМ” паэт распавёў, што хвалюе яго сёння, якімі шляхамі музіць развівацца сучасная паэзія і чым яна павінна быць для чытача наогул.

Без сумлення няма паэта...

Таццяна ВЫСКВАРКА

— Міхась Захаравіч, што вы адчуваеце напярэдадні свайго шасцідзясяцігоддзя? Што азначае для вас гэтая дата?

— Складанае пытанне... Што я адчуваю?.. Відаць, перш за ўсё тое, што я малады! Нібыта толькі ўчора бегаў басанож па сцежках на сваёй роднай станцыі Церуха, бегаў па лесе, па лузе, па полі, плёскаўся ў Песчанцы... Нібыта ўчора... І вось на табе — шэсцідзясят гадоў! Нават не верыцца. Калі і як? Час так імкліва бяжыць, мільгае з касмічнай хуткасцю. Але дзякуй Богу, што ў душы я па-ранейшаму застаюся маладым. І гэта самае галоўнае. Незалежна ад стану здароўя (у кожнага з нас яно бывае сёння горш, заўтра лепш) я адчуваю, што ў душы я малады. І, вядома ж, хочацца яшчэ працаваць, пісаць. Не знаю, што пісаць і як, але хочацца нешта рабіць.

— Ці маглі б вы назваць сваё жыццё служэннем паэзіі?

— Нездзе з 17 гадоў, калі я паступіў ва ўніверсітэт і пачаў актыўна займацца паэзіяй, то, відаць, так. Пісалася ці не пісалася, але я ўвесь час жыў і жыў паэзіяй. Нават калі не пішацца. Усё роўна жывеш творчасцю. Кожны дзень ты думаеш пра паэзію, пра паэтаў, згадваеш нечыя радкі, чытаеш, перачытваеш, здзіўляешся, захапляешся, зноў перачытваеш... Менавіта вось гэта і ёсць жыццё ў паэзіі, таму што нават — паўтараю — калі ты не пішаць, ты гэтым жывеш. Самае асноўнае для мяне заўсёды было, ёсць і будзе — паэзія. Паэзія як сэнс жыцця. Бо калі няма творчасці, ты перастаеш жыць увогуле... Проста жыццё, калі ты толькі працуеш, ясі, спіш, — гэта не для творчага чалавека.

— Без чаго, на ваш погляд, не можа быць паэта?

— Без сумлення. Няма сумлення — няма паэта. Няма праўдзівасці — няма паэта. Няма жыццёвай пазіцыі — няма паэта. Я маю на ўвазе перш за ўсё сапраўдную паэзію, а не вершаскладанне. Але калі падасці бліжэй да самога вызначэння паэзіі, то, канечне ж, калі няма шчырасці, няма душы, значыць няма паэзіі. Можна гаварыць пра інтанацыю, мелодыю, пранікнёнасць — вельмі важныя кампаненты, без якіх паэзія проста не існуе. У нас часта блытаюць (нават літаратуразнаўцы) думку, часам цікавую, з эфектным выхадам на філасофію, з шэрагам розных вобразаў і параўнанняў — свайго роду вершаваны трактат на нейкую экстравагантную тэму і паэзію. А гэта зусім розныя і далёка не суднасныя рэчы. Але да тэмы паэзіі мы яшчэ вернемся.

— Пра якую сваю кнігу вы маглі б сказаць: “Вось мае ўлюбёнае дзіця...”?

— Дзеці, нават самыя непаслухмяныя, якія не спраўдзілі тваіх надзей, — усё роўна родныя і любімыя, бо яны твае. Так і з кнігамі. Але, напэўна, усё ж такі самая значная мая кніга — “Пяро зязюлі падніму”. У ёй я сцвердзіў сябе такім, якім я быў і ёсць на самай справе. Энергія, што пульсуюе, жыве ў паэме “Лілея на цёмнай вадзе”, — гэта энергія, якую я, музіць, ніколі ўжо не паўтараю. Я вельмі многа аддаў свайго жыцця, сваёй душы, энергіі гэтай кнізе. Хаця... неблагія кнігі і “Нетры”, і “Палын. Чарнобыль”. Спадзяюся, што чытача зацікавіць і мая новая кніга лірыкі “Віно адзіночкі”, якая павінна выйсці ў выдавецтва “Літаратура і Мастацтва”...

— Ці змянялася ваша стаўленне да літаратуры на працягу творчага шляху?

— Маё стаўленне да літаратуры не мянялася, незалежна ад розных абставін і

падзей — асабістых, палітычных, эканамічных, экалагічных і г.д. Я лічыў і лічу, што паэт павінен быць праўдзівым, сумленным, шчырым, заўсёды народным — ці носіш ты званне народнага, ці не. Калі ты народны ў душы, па творчасці, па жыцці, тады гэта званне адпавядае тваёй творчасці і сэнсу жыцця.

— Ці патрэбна мастацкая літаратура сучаснаму чалавеку?

— Без літаратуры, без жывапісу, без музыкі (паглядзіце, што робіцца на Захадзе) чалавецтва сябе проста вычарпае. У многіх краінах адбываецца дэградацыя грамадства, дэградацыя нацый, дэградацыя народаў. Чаму? Таму, што людзі адварнуліся ад літаратуры, ад мастацтва, ад духоўнасці. І гэта вельмі і вельмі адчувальна. Калі, дапусцім, гадоў трыццаць назад на паэта, на пісьменніка, можна сказаць, маліліся, лічылі яго сумленнем нацыі, то цяпер будзь ты тройчы геній, будзь ты народны ці лаўрэат Нобелеўскай прэміі, — пляваць людзям на цябе, на тваю паэзію, на твае кнігі, на тваю душу, на твае пачуцці і погляды, пляваць увогуле на ўсё нават самае святое, таму што яны распнулі, укрыжавалі свае душы. Хаця і будуць у нас цэрквы, касцёлы, але ў душы людзей пакуль больш сатаніскага, чым боскага. Паэзія, музыка, мастацтва — гэта ад Бога. Зайздрасць, злосць, мітусня, грошы, пагоня за ўсім эфемерным, неіснуючым — гэта ад сатаны. Хацелася б, каб наша грамадства, нашы людзі павярнуліся да літаратуры, мастацтва, павярнуліся да духоўнасці. Калі народ вернецца да сваёй душы — вернецца да Бога, да мастацтва, да паэзіі, да ўсяго высокага і ўзнёслага, тады будзе жыць гэты народ. Гэта тычыцца любога народа ў свеце. Культура народа — гэта душа, а душа — гэта перш за ўсё паэзія, песня і, вядома ж, мова. Мова народа. Родная. Матчына. І дзе яна ў нас, наша родная мова? Ау-у... Не адгукваецца... На ладан дыхае наша мова. На ладан дыхае і наша так званае прыгожае пісьменства.

— Вы толькі што закранулі праблему роднай мовы. Ці падаецца вам рэальным чужы беларускае слова на вуліцах, у школах, крамах і г.д.?

— Ну, з такім падыходам, які ёсць, наўрад... Па Канстытуцыі ў нас двухмоўе. Але пакажыце мне, дзе яно, тое двухмоўе!.. Ёсць адна мова. Другой мовы, па сутнасці, няма. Родная беларуская мова ў роднай краіне на правах не роднай дачкі, а падчаркі. Дзе яшчэ, скажыце, у якой краіне беларуская мова можа пачуваць сябе гаспадыняй? Нідзе, толькі ў сябе дома — у Беларусі! Наша мова — адна з самых прыгожых і мілагучных у свеце. У нас вельмі багатая гісторыя, вельмі багаты фальклор. Але мы чамусьці саромеемся і сваёй культуры, і сваёй мовы. Беларусы — напэўна, адзіны народ у свеце, які “стыдаецца” сваёй роднай мовы, народ, які выкінуў яе, бы непатрэбны хлам, на задворкі.

— Якое месца, на ваш погляд, займае беларуская мастацкая літаратура ў сукупнасці сусветных літаратур?

— Складана сказаць, якое месца яна займае цяпер. Вось у савецкі час, калі ў нас былі такія гіганты прозы, як Іван Мележ, Васіль Быкаў, а іх творы перакладаліся на многія мовы свету (дарэчы, дзякуючы Маскве), за мяжой ведалі пра Беларусь, пра беларускую літаратуру. Літаратурны працэс нібыта прыпыніўся. Так, ёсць у нас таленавітыя паэты, прэзікі, драматургі, але нас ніхто не ведае, нават на Беларусі. А што тады казаць пра веданне беларус-

кай літаратуры ў Польшчы, Германіі... У Украіне і ў Расіі нас таксама не ведаюць... У нас амаль няма перакладаў на іншыя мовы, хаця ёсць што перакладаць.

— Якія этапы ў сваёй творчасці вы б назвалі пераломнымі?

— Пераломныя этапы? Думаю, калі здарыўся Чарнобыль. Вось тады я і стаў зусім іншым паэтам. Я проста быў лірычны паэт, можа, праз меру лірычнасці, праз меру. Птушкі, кветкі... Прырода Палесся, дарогі, буслы, чмялі, гарманісты... Усё гэта паэзія, вядома. Але гэта не адпавядала плыні жыцця, часам складанага і жорсткага. Я быў дужа... наіўны, і ў мяне былі такія ж наіўныя і ружовыя вершы. Успаміны дзяцінства, маці, вёска... Такая вось традыцыйна вясковае паэзія. Калі браць вытокі творчасці большасці нашых паэтаў, то яны традыцыйна звязаны з вёскай. А Чарнобыль мяне зрабіў зусім іншым паэтам. І паявілася ў мяне гэтая бескампраміснасць. І паявіліся ў маёй творчасці жорсткасць і трагізм. Змяніліся тэматыка і танальнасць вершаў. А трагізм у творчасці любога пісьменніка надзеі і крылы, каб узнімацца да новых вышынь, каб перамагнуць гэтыя горы, пераадолець усе цяжкасці, якія падрыхтавала табе жыццё.

— Скажыце, калі ласка, што самае цяжкае, на ваш погляд, у гэтым жыцці для чалавека і для паэта?

— Быць чалавекам! Але заставацца самім сабой, заставацца чэсным, сумленным, праўдзівым вельмі складана, асабліва творцу. Таму што цябе заўсёды ставіць жыццё, нейкія абставіны ў такія ўмовы, каб ты схлусіў, нячэсна паступіў, каб ты здрадзіў сабе, сваёй душы, сваім прынцыпам. Паэт не мае права на такую прывілею — мімікрыраваць і быць хамелеонам, не мае права мяняць сваю афарбоўку. Ён абавязаны быць — незалежна ад абставін — шчырым, сумленным, праўдзівым, бескампрамісным. Інакш тады ён не будзе паэтам. З гэтага мы пачыналі і да гэтага ж вяртаемся: а што такое паэзія?

Паэзія — гэта душа. Музыка душы. Няма душы — лепш не пішы. Паэзія — гэта незвычайная шчырасць і моцная энергетыка. Паэзія — гэта лёс. Не будзе ўсяго гэтага — не будзе паэзіі, і, натуральна, не будзе паэта. Хаця апошнім часам адбываецца падмена паняццяў у азначэнні паэзіі.

Давайце паспрабуем разабрацца з гэтым. Творчы чалавек спакойна, нібы разгадваючы красворды, складае свае радкі, рыфмуючы іх ці не рыфмуючы, разважае

ці спрабуе разважаць, ставячы на першае месца думку і звышарыгінальныя вобразы і параўнанні, забываючы пры гэтым пра самае важнае ў паэзіі, ды і ў прозе таксама — пра інтанацыю, мелодыю, паучцё... І потым уся гэтая пісаніна выдаецца (без усялякіх прытум сумненняў) за паэзію... Але ў лепшым выпадку — гэта звычайная вершатворчасць, у горшым — літаратурная эквілібрыстыка. Жангліраванне думкамі і словамі. І нічога істотнага... Памятаеце, у класіка: “Што ж піснуть, пожалуй, всякий может...”? Але паэзія — гэта не проста складанне вершаў.

Паэзія — гэта калі ты амаль увесь сы ходзіш крывёю, калі ты аддаеш усю сваю энергію, усё, што ёсць у цябе, у тваёй душы, у тваім жыцці — чыстаму аркушу паперы, аддаеш слову. Вось тады, відаць, ты маеш права называцца паэтам. Таму ёсць паэты і... у большасці сваёй — непэты. Літаратары. Вершатворцы. Як хочаце іх называйце... Сапраўдная паэзія — гэта вялікая адказнасць. Гэта святое.

— Каму вы найперш хацелі б падзякаваць у свой шасцідзясяты дзень нараджэння і ў каго хацелі б папрасіць прабачэння?

— Безумоўна, сваёй маці! Маці, якой, на жаль, няма ўжо на гэтым свеце... Мая маці, Пелагея Міхееўна, была строгая, нават суровая, але нам яна дала вельмі многае. Нас, чатырох хлопцаў, яна вырашціла без бацькі. Гэта было няпроста — у тыя цяжкія пасляваенныя гады паставіць на ногі чатырох сыноў. Таму перш за ўсё хачу падзякаваць сваёй маці. Потым — родным і блізкім, братам, якія мне дапамагалі — асабліва ў дзяцінстве — быць самім сабой. Маім сябрам і землякам. І, безумоўна, жонцы Галіне. Сям’я — важная старонка ў жыцці кожнага чалавека. Вядома, у кожнай сям’і ёсць нейкія цяжкасці, складанасці, непаразуменні... Ёсць яны і ў мяне. Так, сям’я — гэта адказнасць, выпрабаванне на трываласць. Але сям’я — гэта і выратаванне... Я ўдзячны ўсім, хто мяне падтрымліваў і падтрымлівае, хто любіць і цэніць маю творчасць. І вядома ж, дзякуй Богу, што дае Ён яшчэ мне здароўе, сілы, талент і натхненне... Што ж тычыцца прабачэння, то прашу ва ўсіх, каго вольна ці нявольна пакрыўдзіў. Я чалавек часам жорсткі. Таму здараецца рознае...

— Вядома, кожны чалавек — гэта цэлы свет, і ахапіць гэты свет немагчыма ні за адну размову, ні за адно інтэрв’ю. Але напрыканцы дазвольце пацікавіцца, якое пытанне вы б хацелі задаць самому сабе? Якую балючую праблему закрануць?

— Напэўна, калі падумаць, знойдзецца нямаля пытанняў, якія я змог бы задаць самому сабе. Кожны павінен задаваць сабе пытанні і спрабаваць знайсці на іх адказы, каб стаць яшчэ лепшым у жыцці.

Але я хацеў бы задаць пытанні не толькі сабе. І ў першую чаргу задаць пытанне, і не адно, напэўна, нашаму грамадству, якое ў пагоні за так званым доўгім рублём страціла многія маральныя і духоўныя каштоўнасці, страціла пачуццё прыгожага, страціла сваю душу... Пасля вайны, у 1950 — 60-я гады, людзі жылі намнога бядней, але былі яны намнога дабрэйшымі. У душы людзей жыла спагадлівасць. Яны не былі такімі жорсткімі і абьякавымі, як цяпер.

Ёсць пытанні да некаторых навукоўцаў — даследчыкаў сучаснага літаратурнага працэсу, якія вельмі скажона асвятляюць яго, падмяняючы праўду хлуснёй уласнага гатунку, выдаючы чорнае за белае і наадварот. Па сутнасці, яны займаюцца фальсіфікацыяй літаратурнага працэсу, што не адпавядае, як вядома, рэальнаму становішчу спраў у літаратуры.

Дастаткова пагартаць школьныя праграмы па беларускай літаратуры, а таксама праграмы і розныя дапаможнікі сярэдніх спецыяльных і вышэйшых навучальных устаноў, каб пераканацца ў тым, што лепшыя творы нашай літаратуры апошніх 10-15 гадоў не толькі не вывучаюцца і не аналізуюцца, а нават і не згадваюцца.

Пытанні можна задаваць бясконца. Але што толку ад тых пытанняў, калі на іх няма шчырых адказаў. На жаль... Што ж, як у такіх выпадках любіла гаварыць мая маці, “шмат чаго казаць — ды няма каму слухаць...”

Брэсцкай пісьменніцкай суполцы — 30

У студзені 1981 года ў грамадскім жыцці г. Брэста і вобласці адбылася важная падзея: было адкрыта абласное аддзяленне Саюза пісьменнікаў БССР, у якое з самага пачатку ўвайшлі пісьменнікі І. Арабейка, В. Гардзей, У. Калеснік, Н. Мацяш, М. Пракаповіч, М. Рудкоўскі. На першым арганізацыйным сходзе сакратаром пісьменніцкай суполкі быў выбраны Уладзімір Андрэвіч Калеснік — кандыдат філалагічных навук, прафесар, вядомы ў рэспубліцы крытык і літаратуразнаўца,

лаўрэат Дзяржаўнай прэміі БССР імя Якуба Коласа. З першых дзён свайго існавання аддзяленне арганізавала творчую вучобу літаратурнай моладзі, плённую працу раённых літаб'яднанняў, наладзіла сустрэчы братэрства з пісьменнікамі Валынскай вобласці, прыняло ўдзел у падрыхтоўцы тэлевізійнага літаратурна-мастацкага часопіса "Буг". У выніку гэтых клопатаў Брэсцкая абласная пісьменніцкая суполка істотна расшырылася. З цягам часу сябрамі Саюза пісьменнікаў

сталі паэты Аляксандр Каско і Васіль Сахарчук з Жабінкі, нарысіст Васіль Праскураў з Ганцавіч, празаік Святлана Курылёва з Камянца, паэт і празаік Мікола Купрэў з Пружан, выхаваны таксама многія іншыя маладыя пісьменнікі. Сёлетня Брэсцкае абласное аддзяленне Саюза пісьменнікаў Беларусі адзначыла свой 30-гадовы юбілей, пра яго сённяшнія справы расказвае кіраўнік аддзялення Анатоль Крэйдзіч, а берасцейскія аўтары выступілі з новымі вершамі.

Анатоль КРЭЙДЗІЧ, старшыня Брэсцкага абласнога аддзялення Саюза пісьменнікаў Беларусі

Прыйшла творчая сталасць

тады Уладзімір Калеснік. Ён жа і засноўваў гэтае аддзяленне, выхаваў сваіх пераемнікаў Міколу Пракаповіча ды Алякса Каско, выдатных паэтаў Ніну Мацяш і Зінаіду Дудзюк. Дый хіба толькі іх! А яшчэ ж падрыхтаваў цэлую армію ўлюбёных у беларускую літаратуру, у Беларусь філолагаў, якія сеюць разумнае і вечнае з нацыянальным ухілам у сэрцах школьнікаў і студэнтаў. Як я зайздросціў усім ім, слухаючы расповеды пра пераўздызнанага Ула-

дзіміра Андрэвіча. І як шкадаваў, што вось жа і я мог, як і старэйшыя калегі, сустракацца з ім, слухаць і чуць яго, але так ні разу і не сузіраў гэтую велічную асобу — прафесара, загадчыка кафедры беларускай літаратуры Брэсцкага дзяржаўнага педагагічнага інстытута, стваральніка і кіраўніка абласнога літаратурнага аб'яднання "Зараніца". У юбілейны год аддзялення добра ўспомніць тыя ці іншыя эпізоды з яго гісторыі. Тады прафесійных пісьменнікаў на Брэстчыне было мала. Ужо ва ўсіх абласных цэнтрах працавалі аддзяленні, і вось у Брэсце вырашылі праблему. На адкрыццё аддзялення прыехалі літаратары з Мінска. Былі запрошаны госці з Украіны: пісьменнікі Іван Чарнецкі і Пятро Мах, прысутнічалі прадстаўнікі ўлады, прыйшлі берасцейскія паэты і пачаткоўцы. Мерапрыемства праходзіла ў Доме палітасветы. Сакратаром быў абраны У. Калеснік, і аддзяленне пачало працаваць даволі актыўна, праводзіла шмат творчых сустрэч у вобласці і непасрэдна ў Брэсце. Пісьменнікі-берасцейцы пра-

ехаліся па тых мясцінах, дзе жыў і працаваў некалі Якуб Колас, наведвалі вёску Шані, радзіму Міколы Засіма. Выязджалі на сяброўскую сустрэчу з калегамі ў Луцк і Жытомір. Пісьменніцкі рух у вобласці актыўна развіваўся там, дзе пры раённых газетах працавалі зацікаўленыя журналісты, якія стваралі літаб'яднанні, друкавалі літаратурныя старонкі, напрыклад, у Ганцавічах, дзе пачаткоўцаў гуртаваў Васіль Праскураў, у Бярозах — Яўген Сяленя. Іншы раз з вучнямі займаліся настаўнікі і дапамагалі ім у развіцці здольнасцей, як было з Яўгеніяй Янішчыц. У Брэсце працавалі два літаб'яднанні: пры газеце "Зара" і пры Доме афіцэраў. Непасрэдна У. Калеснік вельмі ўважліва ставіўся да кожнага, у кім заўважаў схільнасць да творчасці. Але найхутчэй здольных людзей знаходзілі праз публікацыі ў мясцовай прэсе. Таленавітай моладзі было дастаткова. Цяпер у нашай творчай суполцы налічваецца больш як сорок актыўных пераў. Яны ствараюць

вартыя, таленавітыя кнігі, прымаюць удзел у важкіх для краіны акцыях і мерапрыемствах — адным словам, з'яўляюцца сапраўднымі праведнікамі высокай духоўнасці. Па-ранейшаму мы абменьваемся вершамі і дэлегаванымі з пісьменнікамі Валынскай вобласці, наладзілі сувязі з польскімі літаратарамі, асабліва на Беласточчыне. Не забываем таксама пра грамадскую актыўнасць у межах сваёй вобласці. Практычна ў кожным раёне ў нас ёсць свае паўпрэды. У Івацэвічах гэта В. Гапееў, у Пінску — В. Грышкавец і М. Елянеўскі, у Брэсце — З. Дудзюк, У. Сітуха, Г. Тамашэвіч, В. Бурдыка і іншыя. Не так часта, як хацелася б, нашы пісьменнікі выдаюць кнігі, але ў літаратурных сустрэчах і вечарах удзел прымаюць кожны. Цяпер пісьменніцкая арганізацыя рыхтуе да прыёму ў свой творчы калектыў маладых паэтэс Святлану Локтыш, Маргарыту Латышкевіч, Алёну Дзёбіш, Вольгу Курдзімаву. Наша творчая суполка расце, развіваецца, і наперадзе нас чакаюць новыя літаратурныя здабыткі.

«Ёсць на зямлі ў мяне дзяржава...»

Святлана ЛОКТЫШ

***
Ах, як плёскае неспакой
Звар'яцела аб скалы сэрца.
Ці з табой я, ці не з табой? —
Не дадумацца, не даўмецца.
Разыграю шчаслівай ролю —
Незалежнай, моцнай і вольнай.
Ці ж пазбавіцца толькі болю,
Што спявае-галосіць сольна?
Слоў і позіркаў скразнякі
Працінаюць да самых костак.
Ненадзейны, хісткі які
Да цябе, мой каханы, мосцік.

***
Вы — толькі дзіўны, незвычайны сон.
Расплюшчу вочы — знікнеце, ныйначай.
А некалі ўспамінамі адзначым
Жаданні і учынкі гэтых дзён.

Ці ж варта верыць мімалётным снам?
Спрабую лішні раз не памыліцца.
Ці не надзейней сёння ўжо спыніцца,
Каб не было пазней балюча нам?..

Любоў ДЗІКАВІЦКАЯ

***
Ноч абернецца
Дзікім селезнем
І ў святальным тумане
Кане.
На далоні мне
Ціха саслізне
Белакрылая зорка
Пёркам.
Сум расеецца
Па аселіцы,
Заблішчаць на пракосах росы.
Беларусь мая
Светла-русая,
П'ю да дна
Тваё ранне прагна.

Мікола БУСЬКО

Шугавей
Сёння ноччу выць сабакам —
У ваўкоў скаромніна.
Дым застыў магічным знакам
Над душою коміна.
Хат заплюшчваюцца вочы,
Клямак нехта бразгае,
Па гарбе страхі грукоча,
Сыплючы абразамі.
Явар гнецца пугавішчам,
Снег, што хмара, сцэлецца, —
Выпускае на ігрышча
Шугавей мяцеліцу.

Мікола АНТАНОЎСКИ

Святаяннік
На расцяробах, на палянах
На злосць дакучлівай слаце,
Людзьмі і зверам не тапаны,
Мой святаяннік зноў цвіце —
Як сонейкі ў зялёных травах
На скрыжаванні ўсіх вятроў...
Ёсць на зямлі ў мяне дзяржава —
Надзея, вера і любоў —
У паплавах, у расцяробах,
Дзе святаяннік залаты —
Ад адрачэння засцярога,
Мой спадарожнік дабраты.

***
Зноў дуб-шастун пад ветрам белым
Размовы рыжыя вядзе...
Як на душу спакой збалелы,
На лыжны след ліст упадзе.
Яго пагоніць белы вецер
Па белым свеце, белым свеце...
І, пэўна, знікне ў крутаверці
Нікому не патрэбны ліст,
Што быў аздобаю калісь,
Даваў жыццё тугому веццю...
Я не ліста таго шкадую —
Над лёсам плачу і бядую.

Маргарыта ЛАТЫШКЕВІЧ

Дзікае Паляванне
Пошчакам срэбраным
Даўніх падкоў
Мы разарвём
Цемнакрылую ноч.
Зданямі, мроямі, ценямі сноў
Мы праляцім —
Толькі не збоч!
Сілы яшчэ ў вараных ёсць канях,
Яшчэ палымнеюць сэрцы у нас, —
Хутчэй, пакуль месяц
Між хмар не ачае,
Хутчэй, пакуль месяц
Зусім не пагас!
Хуткасьць, імкліваць,
Узнёслаць, палёт —
На крылах ночы
Праз цэлы свет,
Каб завірыўся хмар
Калаўрот!
Ці не пра гэта ты марыш, паэт?
...Месяц гуляе па вежах былых
Сярэбрана-белым пужлівым святлом.
Пошчак падкоў ішчэ ў расе не аціх,
Быццам стагоддзяў пранізлівы гром...

Галіна БАБАРЫКА

Бусліныя крылы
Васільковае неба. Маўклівае ранне.
У нябёсах раздольна малююць кругі,
Абдымаюць Радзіму
буслы прад расстаннем,
Ахінуўшыся наміткай смутку-смуці.
Мабыць, пішуць у небе бусліныя крылы
Аб палескіх азёрах, мурожных лугах
І аб тым, што да берага сіняга Ніла
Пралягае далёкі, са стратамі шлях.
Краявід, што чакае, не мілы, не блізкі,
Непадобны на родны лясны.
Узмахнулі буслы
над буслянкай-калыскай.
У адлёт! Да вясны! Да вясны!

Васільковае неба. Бусліныя крылы.
Адлятае і лета з чародамі ўдаль.
Адлятае ў мінулае, можа, у вырай
Перажытая радасць і сцішаны жаль.

Анатоль ШУШКО

Касьба з водарам настальгіі
Зычна косам у росах:
Між бухматых ракіт
Расцілаюць пракосаў
Ручнікі ля ракі.
Ранак свежы і дужы.
Ані кроплі нуды,
Румянее, як ружы,
Небасхіл малады.
Прахалодаю вецер
Цела цешыць і твар,
І ківае прывеццем
Знадалёк ясакар.
Наліваецца гожа
Спрыту-моцы рука,
Бо адстаць мне няможна
Ад свайго сябрука.

Недарэчна злайдачыць
У бацькоў на вачах.
Мой знарок памянташыць
Спакваля распачаў.
Адчуваю ягоны
Позірк я. Пот цячэ.
Вычышчаю зялёны
Аksamіт чым ямчэй.
Невыказная радасць!
— Неблагія касцы...
Ні папроку, парады.
— Малайцы... Малайцы!
Усміхаецца сонца
На чарговы пракос.
Дык звiні ж ты бясконца,
Срэбра золкавых рос.

Адказы (для абітурэнтаў «Альбарутэні»)

Ірына ШАЎЛЯКОВА

У дачыненні да найноўшай беларускай літаратуры гаварыць пра паўнаважасны «рэнесанс» уласна гістарычнай прозы было б перабольшаннем. Аднак у параўнанні з другой паловай 1990-х адметнасцю літаратурнага працэсу 2000-х стаўся пэўны ўздым прозы «гісторыя-цэнтрычнай», якая цягам апошняга дзесяцігоддзя набыла абрысы актуальнага мастацкага феномена, не ў апошнюю чаргу — дзякуючы творам Людмілы Рублеўскай. Проза гэтага аўтара ў нашым крытычным дыскурсе, як правіла, судзіцца з «меладраматычнай інтэрпрэтацыяй» ідэй У. Караткевіча, што тычыліся неарамантычнай па сваёй сутнасці рэміфалагізацыі беларускай нацыянальнай гісторыі. Пры гэтым на ўзбочыне крытычных разваг застаецца відавочная рэч: да ўласна гістарычнай прозы можна залічыць (і тое з пэўнымі агаворкамі) хіба цыкл «Шляхецкія апавяданні». Тым часам пераважна большасць празаічных твораў Л. Рублеўскай нясе выразныя адзнакі так званай новагістарычнай прозы.

У даследаваннях, прысвечаных тыпалогіі сучаснага гістарычнага рамана, адрозненні паміж класічным («сапраўдным») гістарычным, новагістарычным і постмадэрнісцкім гістарычным раманам асэнсоўваюцца праз крытэрыі канцэпцый гісторыі, статусу гістарычнай прасторы, спецыфікі ўспрымання часу, спосабу арганізацыі хранатопу і інш. У выніку як новагістарычныя атрыбутуюцца творы, аўтары якіх аспрэчваюць манументалісцкую канцэпцыю гісторыі, ахвотна выкарыстоўваюць прыёмы з рэпертуару постмадэрнісцкай прозы; разам з тым, «певна «обмеженіць» істэрыю, відсутність ігровых кампанентаў та выбудова трансісторычных цінностей етычнага або эстэтычнага характэру як важлівых чинників романной структуры не дозволяють отожнювати новоісторычний роман із постмадэрнісцкім істэрычным романам» (Д. Пяшорда). Інакш кажучы, новагістарычная проза, найбольш яркімі ўзорамі якой у беларускай літаратуры пачатку XXI стагоддзя, на наш погляд, з'яўляюцца раманы Л. Рублеўскай «Забіць нягодніка, альбо Гульня ў Альбарутэні» і «Сутарэнні Ромула», сёння паўстае адкрытай «нераўнаважнай» сістэмай. Самаразвіццё яе забяспечваецца перадамі за кошт актыўнай асіміляцыі элементаў іншых сістэм — мастацкіх (постсэнтэменталізму, неабарока, постмадэрнізму і інш.) і «псеўда-мастацкіх» (масліту), жанравых (авантурна-прыгодніцкай, дэтэктыўнай, фантастычнай літаратуры, фэнтэзі), — на трывалай каштоўнаснай аснове. Такім аксіялагічным грунтам у прозе Л. Рублеўскай з'яўляецца нацыянальны Міф, у прыватнасці, ідэя рэміфалагізацыі годных, а таму непазбежна трагічных старонак (перыядаў, падзей, асоб) гісторыі беларушчыны.

У апошніх па часе раманах Л. Рублеўскай аб'ектам такой рэміфалагізацыі становіцца гісторыя выжывання *беларушчыны* падчас рэпрэсій 1920-х — 1930-х гадоў. Дзея дацягнення гэтай нежартоўнай мэты аўтар звяртаецца да «гульнёвага» арсенала постмадэрнісцкай літаратуры, актуалізуе асобныя матывы і вобразы «гатычнага» рамана, скарыстоўвае некаторыя прыёмы з іншых кірункаў... Так, «Забіць нягодніка, альбо Гульня ў Альбарутэні» — насамрэч «раман-інструкцыя», кампазіцыйна выбудаваны як своеасаблівы «квест», што складаецца з набору нумараваных элементаў «Удзельнік...» (ix 5), «Абсталыванне

У той час як усё прагрэсіўнае чалавецтва з энтузіязмам вітае эру інфарматызацыі, прадстаўнікі гуманітарных ведаў змагаюцца са змрочнымі прадчуваннямі. Найноўшая рацыянальнасць, якая сёння пазіцыянуецца як прынцып і адначасова мэта развіцця соцыуму, пераважнай большасці літаратараў падаецца выключна неспрыяльным асяроддзем для развіцця прыгожага пісьменства. Цікава, аднак, што ў межах айчыннай літаратурнай прасторы першага дзесяцігоддзя XXI стагоддзя ці не самую эфектыўную «рэакцыю» на выклікі інфармацыйнага грамадства прадэманстравала гістарычная проза.

для гульні», «Гульня» (6 «версій»), «Па-за гульні» (8 «фрагментаў»), «Фінальная гульня» (2 «варыянты»), «Эпілог» (5 «камбінацыі»). Размешчаны ў Інтэрнэце (на сайце «Родныя вобразы»), твор набывае ўласціваці сапраўднага гіпертэксту, у межах якога карыстальнік можа абіраць сваю траекторыю «Гульні ў Альбарутэні», канструюваць сюжэт з розных камбінацый фрагментаў, вызначаць фінал і г.д. Разам з тым, выкарыстанне асобных элементаў «гульнівай паэтыкі» не ёсць падстава для атрыбутавання твора Л. Рублеўскай як постмадэрнісцкага, бо ў працэсе фармулявання «новага значэння гісторыі» (З. Шаўчук) аўтар рашуча адпрэчвае саму магчымасць гульні з канцэптамі, у прыватнасці, з канцэптам *між-быцця*.

Хранатоп «рамана-інструкцыі» «Забіць нягодніка, альбо Гульня ў

«Сутарэнні Ромула» — рамана-лабірынт, тэкст-сутарэнні, адметнасць жанравай структуры якога не вытлумачаецца праз «калажывае» счэпленне разнастайных элементаў. У дадзеным выпадку мы маем справу з міжжанравай раманавай паліформай. У адрозненне ад «паралельных» хранатопу папярэдніх твораў Л. Рублеўскай, у «Сутарэннях Ромула» розныя часавыя пласты (XV і XVI стагоддзі, пачатак XIX, першая палова XX (1919 год, канец 1920-х — 1930-я гады, другая палова 1940-х), пачатак XXI стагоддзя) не чаргуюцца па прынцыпе «чарапіцы», а як бы зрошчаюцца ў нераўнаважнае цэлае, прарастаюць адно ў адным — і «высвечваюцца» адно праз аднаго. Пры гэтым сучаснасць паўстае прасторай, што складаецца са своеасаблівых «локусаў», скрозь якія да сённяшніх палоннікаў Шэрых Будынін (у адной

захаваўся ў канфіскаваным архіве філолага Апанаса Корб-Варановіча, расстралянага ў 1938-м, — гэтыя і іншыя «артэфакты» ў канцэптасферы рамана выконваюць функцыю «іншаўказанняў», знакаў-сімвалаў, закліканых, у рэшце рэшт, не толькі засведчыць існаванне *сапраўднай гісторыі* Беларусі-Альбарутэні, але і стацца для нашчадкаў ключом да «кода *беларушчыны*».

Згаданы код амаль ва ўсіх «гісторыя-цэнтрычных» творах Л. Рублеўскай расчытваецца з дапамогай інструментарыю інтэргэстэуальнасці. Раманная проза Рублеўскай апошніх гадоў — інтэнсіўна інтэргэстэуальная, тут аднолькава актуальнымі паўстаюць айчынныя і замежныя літаратурныя крыніцы (летапісы, дыярышы, мастацкія творы, мемуары, дакументы розных эпох), з'явы розных відаў мастацтва (выяўленчага, дэкара-

Малюнак Аляксандра Юшкавіча

Альбарутэні» арганізаваны па прынцыпе «двухсветавасці», толькі не рамантычнай — фэнтэзінай. Герой-гульцы «фізічна» перамяшчаюцца з Мінску 2000-х у Менск 1933 года праз своеасаблівы «прагал» у часапрасторы, які месціцца ў хатцы старой Разалі Іванаўны. Сучасныя маладзёны (Дар'я-«Даліла», Генусь-«Тэрмінатар», Макс, Эдзік-«Едрус», Руслана Пальнская), апынуўшыся ў эпіцэнтры сталінскага «палявання на беларушчыну», не маюць шанцаў застацца «назіральнікамі». Дасканаласць тэхналогіі духоўна-маральнага «аўтадафа» напоўніцу выпрабуе на сабе ў *сваёй* эпосе хімік Валер'ян Скаловіч. Але і Даліла, што закахалася ў Скаловіча, і яе сябры пасля вяртання ў *свой* час пачынаюць разумець, што «сімвалічнае» (ментальнае, эмацыйнае) пражыванне *чужых* пакут для чальцоў «таёмнага ордэна» Альбарутэні мае надзвычай рэчыўныя, *асабістыя* наступствы.

Калі твор «Забіць нягодніка, альбо Гульня ў Альбарутэні» судзіцца ў крытычных водгуках адначасова з «кінараманам», «альтэрнатыўнай гісторыяй», «раманам-крыкам» (Д. Жукоўскі), дык «Сутарэнні Ромула» чамусьці ідэнтыфікуюцца як твор, напісаны ў «стылі фэнтэзі» (ЛеГАЛ). Між тым, сама назва апошняга рамана працывіцца як «сімвалічная метафара», што не толькі ўтрымлівае код да разумення ідэйна-мастацкай структуры твора, але і ў формульным выглядзе прэзентуе аўтарскае бачанне сутнасці *беларушчыны* як квінтэсэнцыі нацыянальнага Міфа.

з іх знаходзіцца выдавецтва «Сокал-прынт», дзе пакутліва адбывае рэдактарскую «правіну» Арсенія (Ася) Вяжэвіч і Шэрых Імахаў (у падобным месціцца кабінет гісторыка Данілы Корб-Варановіча «прарываюцца» адмысловыя «пасланні». Іх «дэшыфровка» (і самімі героямі, і чытачом) ад пачатку наўмысна ўскладняецца. «Шматслойная» рэальнасць, у якой існуюць героі рамана, аказваецца толькі адной з сюзэтных калізій Кнігі, якую піша-пражывае «вядомы аўтар беларускага фэнтэзі» Вячка Скрыніч (калісьці — Славік Скрынікін) і дзейнымі асобамі якой становіцца Ася і Даніла. Дэмійургічныя захадзі Вячкі (сам сябе ён атэстуе ўсемагутным «богам з машыны», які не аддзяляе рэальнасці ад уяўлення, жыве за герояў і прагне Вялікай Гульні) па першым часе не толькі ператвараюць для ягоных «персонажаў» у сімулякр іх прыватныя, «маленькія» гісторыі, але і прымушаюць усумніцца ў сапраўднасці гісторыі «вялікіх» (роду, народа). Паступова, аднак, высвятляецца, што ў рамана-сутарэнні нават сімулякры выконваюць надзвычай спецыфічную ролю: скарыстоўваюцца ў якасці «масак», якімі да часу прыкрываюцца... рэчы-сутнасці. Партрэт графіні Марыі Корб-Варановіч, напісаны невядомым мастаком у пачатку XIX стагоддзя; кубак XV стагоддзя; «запавет» Юсіфа Варановіча, што распачынаецца аповедам пра «злашчасную бітву на рацэ Вядроша» (1508 г.); «тастамент» Алехны Корб-Варановіча, складзены ў час княжання Жыгімонта Аўгуста, які

тыўна-прыкладнага, музычнага, тэатральнага), аб'екты побытавай культуры... Галоўны крытэрыі іх адбору — важкасць унёску ў справу рэміфалагізацыі *аўтэнтычнай беларушчыны*. Паказальна, што ўдзельнікі рэканструкцыі-раследавання гісторыі дзіўнага «антаганізму» Корб-Варановічаў і Вяжэвічаў адказы на «спрадвечна беларускія» пытанні шукаюць у антычнай міфалогіі: «...усё пачынаецца з двух братоў... Юрыя і Язэпа Варановічаў... <...> Два браты, дзве царквы... Пад зямлёю і на зямлі. Класічная падвойная беларуская існасць. Паводле легенды, малодшы брат, Язэп, забіў старэйшага. Потым пабудоваў царкву святаго Язэпа <...> У аснове — пазнавальны міф пра Ромула і Рэма. Успомніце: два браты нешта будуць, спрачаюцца з-за таго, чыё імя яно будзе насіць. Адзін брат насміхаецца над другім, што сцены, якія той узводзіць, рушацца, абражаны забівае насмешніка. Збудаванню застаецца імя забойцы».

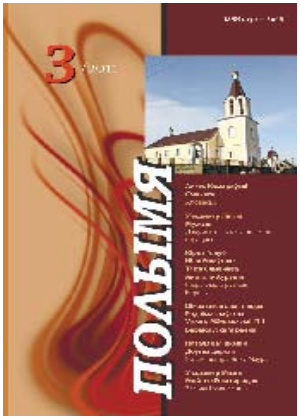
Сёння нацыянальны Міф (прынамсі, беларускі) не столькі сістэмнае адказы, колькі сістэмна прадуцывуе пытанні. У айчыннай «гісторыя-цэнтрычнай» прозе асэнсаванне шырокага спектру «нацыятворчых» праблем найчасцей звязанае з інтэрпрэтацыяй феномена беларускага Шляху, што па выразу Долі пралагае строга напамежы (геапалітычным, гістарычным, культурным etc.). У літаратурнай класіцы XX стагоддзя спецыфіка рэалізацыі вобразаў-канцэптаў «тутэйшасці» (Янка Купала), «дваення душы» (М. Гарэцкі), «балота» (І. Мележ) вынікала з тэндэнцый

дэміфалагізацыі тагачаснага сацыякультурнага дыскурсу. Аднак ужо ў яго нетрах пачалі выпяваць ідэі рэміфалагізацыі як канцэптальна-нага гунту «нацыятворчасці», што адыгралі вызначальную ролю ў фарміраванні аксіялагічнага ландшафту найноўшай беларускай літаратуры «Гульня» героі раманаў Л. Рублеўскай — хімік Валер'ян Скаловіч, філолаг Даніла Корб-Варановіч, калі справа тычыцца Альбарутэні-Беларусі, аддаюць перавагу не «мове паняццяў», але «мове вобразаў»: «Я за гістарычную справядлівасць, але аднасць нацыі ўсё-ткі важней за палітычныя, рэлігійныя і якія б там ні было расколіны...» Законы фармальнай логікі ў сутарэннях *беларушчыны* аказваюцца нават не дарэчнымі, але контрпрадуктыўнымі. У 1920-я дэкан філалагічнага факультэта даводзіць мовазнаўцу Апанасу Корб-Варановічу: «Зразумейце, калега, сёння лінгвістычная спрэчка ў «чыстым выглядзе» немагчымая. Пад усё падкладаецца палітычная «падбіўка». Адны — «вялікадзяржаўныя шавіністы», другія — «буржуазныя нацыяналісты»... І нехта нацкоўвае нас адно на аднаго, каб знішчыць усіх разам. Падумаіце над гэтым...» Праз шмат дзесяцігоддзяў Вячка Скрыніч з іншай нагоды нацывіць нацыянальным вызначае стасункі Корб-Варановічаў і Вяжэвічаў: «...Вечныя антаганісты. Глядзець спакойна адзін на аднаго не можаце. Паны і прыслуга. Законныя нашчадкі і бастарды. Каталікі і праваслаўныя. Заходнікі і ўсходнікі. Катэ і ахвяры, якія мяняюцца ролямі. Але ў вас, вы самі гэта прызналі, адна кроў».

У дадзеным выпадку выйсце (ці хаця б надзею на яго) можа прапанаваць толькі логіка міфа, прычым Міфа беларускага, у прасторы якога рэчы, здавалася б, несумяшчальныя, нават узаемавыключальныя, утвараюць адмысловае суладдзе. Так, у раманах Л. Рублеўскай аднолькава важную эстэтычную ролю выконваюць розныя віды пафасу (трагедыяны, гераічны, рамантычны, асветніцкі, сентымэнтальны). У структуры вобразаў-персонажаў па прынцыпе «дапаўняльнасці» задзейнічаны разнастайныя прыёмы рэалістычнай тыпізацыі і псіхалагізацыі, элементы рамантычнай паэтыкі і нават меладраматычныя («маслітавыя» па сваёй сутнасці) канструкты. Цікава, але *terror* («страх-прыцягненне») і *horror* («страх-агіда», што з «шокавай дакладнасцю ўказвае, чаго варта баяцца чытачам і героям: пакутаў, катаванняў, фізічнай гібелі і г.д.» (К. Скобелева), якія ў тэорыі і практыцы класічнага «гатычнага» рамана супрацьстаўляюцца, у раманах Л. Рублеўскай «рэаніруюць», шматкроць узмацняючы сутэстыўны эфект... Пры гэтым толькі ў беларускай «гісторыя-цэнтрычнай» прозе пачатку XXI стагоддзя нацыянальны аптызм паслядоўна бярэ верх над песімізмам. Л. Рублеўская свядома завяршае свае творы прэцэдэнтнымі формуламі, якія нават «адкрыты» фінал размыкаюць у пэўным (дакладна акрэсленым) кірунку: «Гульня працягваецца. Альбарутэні жыве».

Відавочна, такім чынам, што ў «гісторыя-цэнтрычных» творах Л. Рублеўскай «паэтыка тэксту» ўзнаўляе «паэтыку» міфа пра Беларусь-Альбарутэні. Міфалагема беларускага Шляху ў яе раманах уасабляецца ў ідэі рэміфалагізацыі *сапраўднай беларушчыны* як «альфы і амегі» нацыянальнай самасці. А ўнікальнасць «гісторыя-цэнтрычнай» прозы ў абсягах беларускай літаратуры першага дзесяцігоддзя XXI стагоддзя звязана, бадай, з тым, што яна не толькі ставіць сістэмныя пытанні, але і не саромеецца адказаў.

Ціхан ЧАРНЯКЕВІЧ

Партрэт у сямейным інтэр'еры

ных вірах так, што кожная згадка пра яго — цэлы скарб (успомнім Паўлюка Багрыма).

На жаль, менавіта другі выпадак у нашай літаратуры пакуль сустракаецца найчасцей. Калі ў савецкі час пра кожнага больш-менш вядомага дзеяча выходзіла калектыўная кніжачка ўспамінаў (прыгадаем зборнікі пра Купалу, Коласа, Багдановіча, Лынькова, Гарэцкага, Чорнага, Мележа, Гартнага і інш.), то сёння гэта здараецца даволі рэдка — нават і ў дачыненні да самых значных літаратараў. Іншая справа, што ў Савецкім Саюзе кожны тэкст вывараўся акрамя Галоўліга яшчэ і самацэнзарам, у выніку чаго кнігі сям-там страчвалі і сваю каштоўнасць, і сваю праўдападобнасць наогул.

Галоўная вартасць мемуарнага тэксту ў тым, па-першае, што аўтар — непасрэдна відавочца падзей і, па-другое, што ён з гэтай прычыны праўдзіва ўзнаўляе азначаны падзеі. Першапачаткова падобныя тэксты друкуюцца, як правіла, без каментарыяў, але пасля, калі яны ўваходзяць у крыніцзнаўчы ўжытак, навуковай супольнасцю дадаецца пэўны каментатывны апарат. Па вялікім рахунку, сёння кожны мемуарны тэкст — «на вагу золата».

Тым больш радуе з'яўленне ў часопісе «Польмя» грунтоўных успамінаў дачкі Янкі Маўра — Наталлі Міцкевіч.

Няхта скажа, што ўвагі крытыка больш заслугоўваюць літаратурныя творы, змешчаныя ў сакавіцкім «Польмі». Але ў той жа час яркі публікацыі «літаратуры факта» — таксама падзея. Некаторыя пісьменнікі выказваюць ў тым сэнсе, што задача крытыка — анонсі і рэклама добрага твора. Вось жа гэта і паспрабуем зрабіць. І, па магчымасці, крыху прааналізаваць.

Мемуары былі інспіраваны мужам Наталлі Іванаўны — Міхасём Канстанцінавічам Міцкевічам, які нядаўна і сам парадаваў чытача сваёй аўтарскай кнігай пра сям'ю Якуба Коласа «Пад бацькоўскім дахам». Разам з тым, два гэтыя тэксты зусім розныя, хоць, спадзяёмся, і другі таксама выйдзе асобным выданнем.

Твор-успамін мае і свае жанры, і своеасаблівы аб'ект даследавання — тое, на што накіравана ўвага мемуарыста. Дакладней, што стаіць у цэнтры аповеда. Ва ўспамінах Н. Міцкевіч такім стрыжнем, бяспрэчна, з'яўляецца сям'я Янкі Маўра. Праз тое, што сам пісьменнік пакінуў пасля сябе аўтабія-

графічную кнігу пра дзяцінства «Шлях з цемры», мемуарыстка пачынае расповед з падзей сьліннага настаўніцкага з'езду, пасля якога быў арыштаваны і зняволены Якуб Колас. Галоўны акцэнт зроблены на складаным хітраспляценні сямейнага жыцця пісьменніка (які, зрэшты, ледзь не да 40 гадоў быў настаўнікам і выкладчыкам, не прэтэндуючы на пісьменніцкія лаўры). Раскрываецца ўражальна складаная гісторыя стварэння сям'і, абстаноўка ў ёй, адносінны паміж Янкам Маўрам і жонкай, дзецьмі, стасункі дзяцей паміж сабой, розныя здарэнні, якія адбываюцца ў іх коле. Постаць самога Янкі Маўра ўзнікае тут нібы ў кантэксце сям'і. Як, па сутнасці, і было ў сьвядомасці Н. Міцкевіч.

Але ў той жа час недахопу ў сузіранні пісьменніка чытач не адчуе: мы ўбачым яго жарсць да збірання кнігі, яго самотную працу па начах у агульным на ўсіх пакоі, яго словы і парадкі малой даччэ. Іншая справа, што сам ход гісторыі, складанай культурнай сітуацыі 1920—1930-х гг., праблема атачэння пісьменніка застаюцца як бы збоку, на маргінэсе. Н. Міцкевіч агаворвае, вядома, што калі збіраліся госці, то дзеці з пакоя выпраўляліся на гульні, бо ім

за бяседным сталом месца не было — гэта і зразумела. І нельга паграбаваць таго, чаго ведаць чалавек не можа. Такім чынам, распаўсюдаецца побытавая гісторыя жыцця пісьменніка. Вось толькі ў той побыт урываюцца трагедыі наваколя, якія непасрэдна народжаны гэтым часам і якія ўплываюць на тых, хто ў ім жыве — самагубствы ў дварэ ад нішчымыцы, няўдалага кахання, адсутнасці элементарнага ўзаемаразумення паміж людзьмі.

Гэта гісторыя чалавечых жыццяў — вельмі розных, якім давялося праходзіць у даваеннай Беларусі, не звязваючы на ўласна гісторыю.

Завяршаецца першая частка публікацыі трагічнымі падзеямі пачатку Вялікай Айчыннай вайны і эвакуацыйнай сям'і ў вельмі няпростых варунках. Чытач мае магчымасць пачуць і голас самога Янкі Маўра — у выглядзе ягоных дзённікаў ваеннага часу, якія цытуе Н. Міцкевіч. Уражвае цвёрдасць характару пісьменніка, яго цвярозае разуменне ўсяго, што адбывалася ў гэты неспакойны час. Што ж, застаецца толькі чакаць працягу. А ў ім будзе і вайна, і знаёмства з сям'ёй Якуба Коласа, якая на ўсё жыццё сталася для Н. Міцкевіч роднай.

Алеся ЛАПЦКАЯ

Замежны муж і рэха вайны

геймера: «...Час ад часу паміраючы нейроны Ганса, штуршкамі прарываючы плёнку бяспамітства, — так рыба выкідваецца на бераг з атручанага вадаёма, — выносяць на паверхню тых ці іншых нябіткія аскепкі». І стары нібыта вяртаецца ў сваю вайсковую маладосць, калі сямнаццацігадовым ён ваяваў побач з мястэчкам, дзе нарадзілася Ларыса. Жанчына выконвае ролю сядзелкі, і ёй, падкрэслена чулай і ўражлівай у параўнанні з іншай эмігранткай Ладай, псіхалагічна цяжка даглядаць былога ворага. Зрэшты, Ларыса даруе старому (чаму — глядзі «Маладосць»), але нават пакаленне маладых немцаў гатовае ўва ўсім — з улікам самых інтымных праблем — абвінаваціць вайну.

У адрозненне ад эмігрантаў Альгерда Бахарэвіча, якія рэдка праводзяць канкрэтна-побытавы супастаўленні, Ларыса ўвесь час супрацістаўляе сваё існаванне на радзіме жыццю ў Германіі і лічыць, што «глыбіня бездані, якая раздзяляе — нават у дробязях, і ў першую

чаргу менавіта ў дробязях! — дзве цывілізацыі, якія ўмудрыліся паралельна суіснаваць на рубяжы тысячагоддзю на еўразійскім кантыненте, зводзіць да нуля любую магчымасць узаемаразумення».

Па вялікім рахунку, гераіня Алеся Брва аднолькава скептычна ставіцца як да беларускай, так і да нямецкай рэчаіснасці. Так, «верталёт — тутэйшую «хуткую дапамогу» — чакаюць усяго хвілін сем, і мужчыны-ўрачы бягуць да пацыента праз поле — але ветлівы лекар з багадзельні канстагуде адвечнае «рана ці позна гэта ўсё роўна здарыцца» і можа спакойна даць старому небяспечную для хворай печані дозу лекаў. Так, на нямецкіх могілках «кожная магіла — маленькі дагледжаны садзік з абавязковымі кустамі руж, ліхтарыкамі ды лампадкамі, з белымі фігуркамі анёлаў» — але за будучае месца на могілках трэба плаціць усё жыццё, а потым «па новым законе сваякі няможыка аплачваюць арэндны зямлі на трыццаць год уперад». Беларускіх турыстаў і дзяўчат-адзінаццаці-

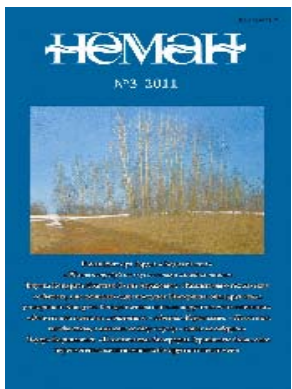
ласніц, якім варта прапанаваць аповесць для пазакласнага чытання, пісьменніца папярэджвае: «Калі вы ўбачыце ў «брацкай магіле», то бок у звальнай яме, якая маецца на ўскрайку некаторых еўрапейскіх могілак, скінутыя туды экскаватарам косткі — нічыя, дык ведайце: гэта костачкі рускіх, беларускіх, украінскіх жанчын, якія адважна кінуліся са сваёй пахмурнай радзімы на пошукі гламурнага шчасця або ўсяго толькі сытага жыцця...»

Алена Брва знаёміць чытачоў з іншымі рэаліямі нямецкага жыцця, якія выклікаюць у галоўнай гераіні альбо непаразуменне, альбо лёгкую настальгію («Дрэвы тут злоўленыя ў палон цывілізацыяй — мажліва, таму яны не выпраменьваюць святла; там, у старым парку яе дзяцінства, засталася маўклівае ззянне...»). Разважанні ў аповесці галоўным чынам пра праблемы памяці, як асабістай, так і агульначалавечай. Твор сапраўды вымушае задумацца пра незайздроснасць старасці, пра водгукі вайны: у Ларысінай сітуацыі насамрэч магілі апынуцца некаль-

кі дзясяткаў беларусаў, расіянаў, украінаў. Разам з тым, і Ларыса з «тыповым комплексам шматпакутніцы-гаротніцы», і ёйны муж Ральф («зэканоміў 100 еўра — вось табе і святла»), і іншыя героі аповесці, і наогул мастацкі свет твора збольшага адпавядаюць стэрэатыпным беларускім уяўленням пра еўрапейскае жыццё і лёс жанчыны, што знайшла «замежнага-заможнага» мужа. Таму героі крыху нагадваюць персанажаў серыяла, сюжэт развіваецца даволі прадказальна, а погляд на праблему беларускі за мяжой, здаецца, мог бы быць арыгінальнейшым (вядома, не ў літаратурным кантэксце, а ў кантэксце агульнай ацэнкі гэтай з'явы).

Увогуле ж «Дараванне» — гэта твор, напісаны на вельмі добрым узроўні, твор, сапраўды варты таго, каб быць прачытаным і прааналізаваным. Да таго ж, надзвычай цікавай магла б атрымацца экранізацыя гэтага твора — сюжэтнага, сучаснага, актуальнага сваёй тэмай, глыбокага па змесце і часам вельмі вострага.

Дзяніс МАРЦІНОВІЧ

Феномен канцэнтрацыі

ліся адзінкі: стары Яфім, былы партызан Міхей, Мікалай, што вярнуўся інвалідам з фронту, двое дзяцей, жанчына, што збіраецца нарадзіць... Але ў цэнтры ўвагі аўтара знаходзіцца вобраз Іосіфа Кучынскага, чый сын на пачатку вайны пайшоў служыць у паліцый, а потым удзельнічаў у знішчэнні вёскі Гуда. Прыхаваны канфлікт паміж Іосіфам і аднавяскоўцамі завязваецца ў невырашальны клубок супярэчнасцей, разблытаць які можа, бадай, толькі сам герой.

«...І нет пути чужого» з'яўляецца бяспрэчным творчым поспехам аўтара. Сакрэт гэтага бачыцца ў па-майстэрску прапісаных, жывых характарах герояў, выпрацаваным стылі, жывой мове, адчуванні часу. Але нягледзячы на сэнсавую завершанасць твора, мяне не пакідае ўражанне таго, што аповесць з'яўляецца часткай будучага, больш значнага твору пісьменніка.

Пагадзіцеся, цяпер наўрад ці хто-небудзь зможа стварыць паэму пра

народнае, сялянскае жыццё, якая б пераўзыхла «Новую зямлю» Якуба Коласа, ці раман пра калектывізацыю, варты «Палескай хронікі» Івана Мележа. Істотна тое, што такія творы ствараліся відавочцамі падзей. Але пры гэтым аўтары з-за ўзросту з'яўляліся хутчэй іх сузіральнікамі або пасіўнымі ўдзельнікамі. Уласны досвед, апора на ўспаміны стальных сваякоў і пэўная часавая дыстанцыя давала праз гады належны мастацкі эффект.

Пра вайну напісана велізарная колькасць мастацкіх твораў. Але паколькі іх аўтарамі часцей за ўсё выступалі ўдзельнікі баявых дзеянняў, найбольш удалым стаў зварот да жанру аповесці. Ён дазволіў ідэальна спалучыць мікрасвет герояў і элементы, фрагменты навакольнага макракасмосу. Магу памыляцца, але дагэтуль у беларускай літаратуры не з'явіўся такі раман пра вайну, пасля якога наступнікам проста не было чаго сказаць.

З гэтай нагоды вельмі дарэчы прагучыць выказанне літаратуразнаўцы Аксаны Бязлепкінай пра феномен «канцэнтрацыі». Падчас аднаго з «крутых стагоў» яна намалявала наступную схему: «Спярша ствараецца шэраг тэкстаў пэўнай тэматыкі, а потым прыходзіць пісьменнік, які выдае мастацкія адкрыцці сучаснікаў у канцэнтраваным выглядзе. Ён і становіцца класікам, а астатнія будуць успрымацца як эпігоны».

Магчыма, мае высновы прагучаць занадта смела. Але ўпэўнены, што Уладзімір Саламаха мае патэнцыял, які дазволіць яму напісаць такі твор. Твор, падагульняльны для самога сябе, дзе ён, аўтар больш як дзясятка кнігі, выкарыстае ўсё лепшае са сваіх ранейшых творчых набыткаў і адначасова падываецца на новую вышыню. Твор у пэўным сэнсе падагульняльны для беларускай ваеннай літаратуры, дзе знойдзе сваё адлюстраванне рэчаіснасць 1940-х гадоў, акупацыйнае ліхалецце, па-

сцяваенны час, жыццё і выжыванне чалавека паміж мірам і вайной. Для гэтага ва У. Саламахі ёсць самая галоўная якасць сапраўднага эпічнага пісьменніка, раманіста — здольнасць да натуральнага пераклочэння аповеда з зямнога на «нябесны ракурс», з жыццёвых, часам дробных рэалій да погляду на чалавецтва з вышыні аблюкаў.

Не, зусім не хацелася б, каб гэтая рэцэнзія ўспрымалася як суцэльнае, нястрыманае ўсхваленне. Як і ў большасці аўтараў, у творах Саламахі сустракаюцца свае спрэчныя моманты. Напрыклад, вобраз Стаса, сына Іосіфа Кучынскага, упісваецца ў агульную тэматыку аповесці. Але зноў-такі, пры працы над творам больш шырокага жанру адзначнасць вобраза наўрад ці паспырые абсалютнай аб'ектыўнасці... Зрэшты, далейшыя мастацкія пошукі залежаць не ад меркаванняў і высноў крытыка, а ад творчых памкненняў самога аўтара.

Мікола
Мятліцкі

Сейбіт

На полі маім
Не вырасла жыта —
Крыжы!
Давай пастаім
Удвух, хлебасей, на мяжы.

Блукаеш штоноч
Абсягам пустым у журбе.
Не выплакаць воч,
Не вынесці страты табе.

Я доўга ішоў
На роднае поле.
Мой шлях
Паміж каласоў
Віецца ў атрутных палях.

Ты блізка, ты — тут,
У парыве весняй зямлі.
Здзічэлы мой кут
Пакінеш, пакутнік, калі?

Туманная рань
Абложныя хмары вядзе.
Ледзь кметная здань
Гарбата прыстала ў хадзе.

— Што ж, сеяць пачнём, —
Гаворыш з адышкаю ты.
І чуецца гром.
І шчэцяцца зоны драты.

— Тут будзе былёнэг,
Бліжэй да узмежку —
Палын!
І белы, як Бог,
Ён рушыў на ўзвораны клін.

І чэпка рука
Хапіла сявеньку,
З яе
У лёце рыўка
Насенне бяды дастае.

— Спыніся, — кажу, —
Не тое ты сееш, пастой!
...Дзве кроплі дажджу
Азваліся ў далі пустой.

І вырас былёнэг,
І засціў сабой небасхіл,
І хмура палёг
Пасохлымі скруткамі жыл.

Крывёю калін
Свяціліся межы палёў.
Іх шызы палын
Абсеў і тугою аплёў.

* * *

Вярба над копанкаю. Коцікі
У бліках зорнае расы.
І сонца дыск па небе коціцца
За макішанскія лясы.

І звычайна ўсё. Аблокам выплысці.
Стаяць над макаўкамі хвой.
І знаеш ты, што гэтай звыкласці
Жыць толькі ў памяці твай.

Таму й баішся, заварожаны
Усмахам весняе пары
Зірнуць на паплавец няходжаны
І на суседскія двары.

* * *

У думках падступлюся да дзвярэй
Хаціны той, дзе цёпла мне было,
І папрашу адзіна: адагрэй
Душу, вярнуўшы даўняе цяпло.

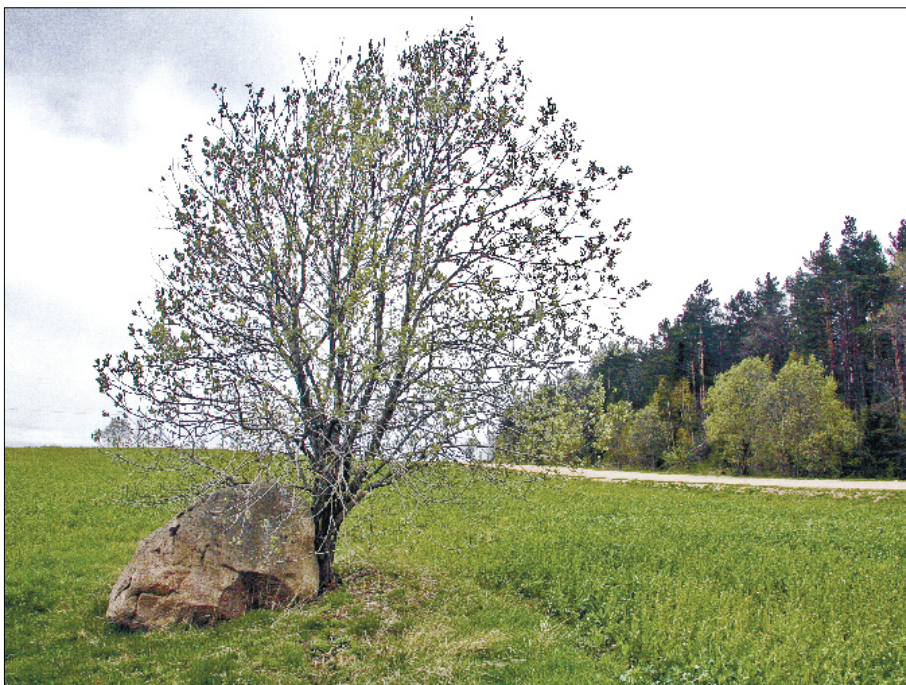
І падлічу ішаслівых жменю дзён,
Як той жабрак у шапцы медзякі.
Зірну на свет з павыбітых акон
І абраню жалосна ўздых гняткі.

Набытак мой — мізэрней не сустрэць,
Яго панесці, торкнуўшы ў прыпол.
Адзінаю уцеішніцаю Смерць
Са мною сядзе за хаўтурны стол.

І вымавіць: — Счакалася, навер!
Клады мае мярцвяча параслі.
Зубоў драпежны выблісне ашчэр,
Вачэй прытухлых зыркнуць вугалі.

— Няхай і так! — з дабыччыцай старой
Згаджуся я, угодліва кіўну, —
Свае гульбіны вусцішныя строй,
Нясі адсюль струхлелую труну!

Разбудзім дня мярцвячы супакой,
Гульнём хаўтуры ў даўкай цішыні.
Адно прашу: кашчаваю рукой
Калыскі аніводнай не крані!

Фота Кастуся Дробава

* * *

Дзень, адпеты вятрамі
І замкнуты зарой,
Над Айчыны палямі
Сееш водсветы мрой.

З днямі ішчасця ў хаўрусе
Ты агучыш вякі.
Для маёй Беларусі
Самы светлы такі.

Над магіламі сечаў
І над жыламі траў
Ты крывёй чалавечай,
Як зарою, палаў.

Пругкай гулкасцю крокаў
Гай азвоніцца твой.
Шчэ Чарнобыль далёка —
За расстайнай вярстой.

* * *

У лес ступлю.
І атам кожны
Уздрыгне ў голейку бяроз.
Які ты грозны і пагрозны
І лес палескі мой, і лёс.

У травастой сцежка дрэмле,
Даўно забыўшы слокат пят.
Шатры дубоў... Чародка хат...
І хваляі сіняй б'еіца Трэмя.

* * *

Атуліце мне сэрца, Палесся бары,
У суцішаны морак дасветны лясны,
Дакраніцеся з той дабядотнай пары
Да збалелай душы мяккай лапкай сасны.

Між амишэльых камлёў зырка стужку уплёў
Дзень-сіротнік, якому забыта сканаць:
Не даліцаць далоні яго мазалёў,
Працай дужай нічога ім тут не кранаць.

Цераз вёрсты выгнання прывечу зямлю,
Дзе ў бясчассе зліліся гадзіны і дні.
Прыгарнуўшы душой, ад бяды катулю.
Хай свідруюць мяне, не яе, прамяні.

Ніхто не думаў аб бядзе

Свяціла сонца ў гэты дзень
Над беларускім краем,
Ніхто не думаў аб бядзе,
Што прыйдзе перад маем.
Трымалі жаўрукі блакіт
Нябёс на цёпрых крылах,
Дымком-лістотаю ракіт
Вясна лугі пакрыла.
Кідаў, узрушаны сяўбой,
Вясновы люд зярняты,
Нявеста-груша вэлюм свой
Прымервала ля хаты.
Былі асветлены гаі
І промямі, і сокам,
Настрой святочны салаўі
Прынеслі ўжо здалёку.
А ў гэты дзень, у гэты час,
Як боль зубны у нёба,
Біў радыяцыяй у нас
Бязлітасны Чарнобыль.

У слязах бабуля цалавала...

Цішыня палеская страчала
Маладую майскую зару,
Слёзы-росы ночка асытала
На траву, лістоту і кару.
На лугі, палеткі і на хаты
Сонца сытанула серабром,
Але ў поле не спяшыць араты,
Не звніць цялятніца вядром.
Яркія "Ікарусы" і "ЛАЗы"
На вясковай вуліцы стаяць.
Столькі не было іх тут — ні разу
І ўжо не будзе больш, відаць.
...Лезлі у аўтобусы кабеты,
Лезлі у аўтобусы дзяды,
На пяску халодным сандалеты
Пакідалі роспачы сляды.
У слязах бабуля цалавала
Сцёрты пакаленнямі парог,
Цалавала, сэрцам адчувала —
Не таптаць дзяцінства ўжо мурог.

Чорны красавік

Званы трывогі і званы надзеі
Запаланілі наш чароўны край,
Дагэтуль снег чарнобыльскай завеі
Не ў сілах растапіць і цёплы май.
У той завеі разышліся крута
Дарогі чалавека і зямлі:
Перасяленцам — вечная пакута,
Калючы дрот і забыццё — раллі.
Званы трывогі і званы надзеі...
Яны, як нітка тых і гэтых дзён,
Што знітавалі розныя надзеі
На незабыўны хранікальны кон.
Ніколі памяць са сваіх абдымкаў
Не выпусціць той чорны красавік,
Мы ад яго чарнобыльскім памінкам
Наладзілі нярадасны адлік.

Салаўіны спеў

У садах спяваюць салаўі,
У садах, ад часу адзічэлых,
Саржавелы шуфель на цаўі
Пад страхом хаты апусцелай.
Толькі птахі тут пільнуюць край
І прастор разносіць іхні шчэбет,
І лагодзіць сэрца месяц май,
І чуваць асінак гонкіх шэпат.
Віратліва вокнамі на свет
Паглядае сцішана хаціна,
На вакне — жылля забыты след,
Бурая трапечка павуціна.
І трава — Чарнобыля сляды —
Вырасла на вуліцы вясковай,
Толькі месяц вечна малады
Высіцца над вёскаю падковай.

Васіль
Макарэвіч

Атамавіч

Вакол рассятаў
Стронцый да макуліны
І змоўк Чарнобыль, сціх, як ледастаў.
Быў казачным даўным-даўно Мікулаю,
Ды Атамавіч! — гэтак звацца
Стаў!

Для грэшнага,
Была эпоха дзядзінай,

Графітныя ён стрыжні не ўбярэг.
І ўзроў, нібы Везувій, выбух ядзерны
Дый узварнуў рэактар,
Як бярог.

Хаця і ў рост
Пайшла трава падвялая,
Цвет яблыні сады абліў шматкроць,
Ён страсянуў падмуркі і падваліны,
Бы выпрабоўваў звышдзяржавы
Моц.

Не зразумелі
Знака-папярэджання,
Хоць строп нябёс ён полымем заліў.
І землятрус, што гарады прарэджае,
Імперыю з імперый
Разваліў.

Пры чым тут
Геаметрыя Эўклідава!
Ды і Везувій з Этнай ні пры чым.
Век Атамавіч!

Век-вядзьмак — Нуклідавіч,
Для нас ты стаў і бацька,
І айчым.

* * *

Калега возьме і нашустрыцца,
Няйнакі, сустрэў яго барыш.
І смакаваць, як кажа, вустрыцы
На ТУ грабецца у Парыж.

Не быў гурманам і кухоннікам,
Ды прабірае гнеў да скаб, —
А хіба дзесьці каля Хойнікаў
Не дастае ў нас сёння жаб?!

* * *

Пярун злузае
З клёна пас кары,
На дол зірне здзіўлена з верхатуры:
Чарнобыльскія горкія кюры
Няўжо дачыста паклявалі
Куры?!

На вышках,
Ледзь не разварнуўшы дах,
Не знаючы ні меры, ні прадухі,
Знячэўку знёшы яйка: куд-кудах! —
Гарлае перапуджана
Квахтуха.

Дружба — двигателі літпроцэса

Ольга ПАВЛЮЧЕНКО,
фото Константина Дробова

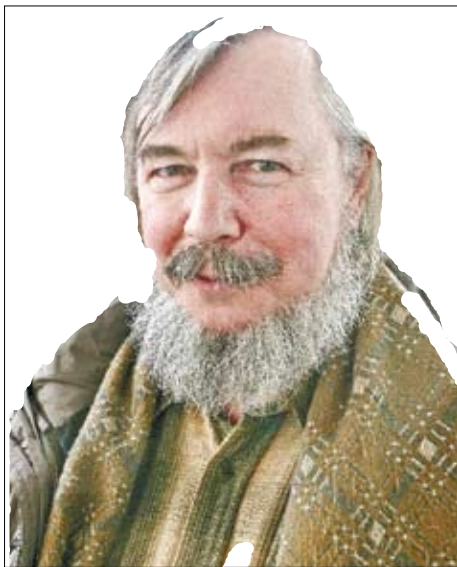
— Александр Иванович, для вас самый важный аспект участия в таком мероприятии, как Минская международная книжная выставка-ярмарка, — это...

— Встреча с друзьями — её всегда ждешь, приезжая на литературные мероприятия, потому что писатели, слава богу, дружат лично. С творчеством друг друга мы знакомы. Каждый год 12-й номер нашего журнала посвящён литературе Беларуси, на его страницах выходят произведения 20 писателей. Ни одно российское издание не печатает белорусов столь широко. Но нигде, даже в книге, человек не раскрывается так, как в дружбе. Я счастлив, что такие писатели, как Микола Метлицкий, Алесь Бадак, Владимир Саламаха и многие другие одали меня своей дружбой.

— Какими вы видите перспективы жизни литературного журнала?

— Несколько лет назад казалось, что это последние годы жизни, тираж снижался. Хотя «Наш современник» — первый по тиражам среди толстых литературных журналов в прошлом и в этом году. Тиражи всех остальных журналов — «Новый мир», «Знамя», «Октябрь» — в сумме уместились в нашем тираже, но это 9 тысяч экземпляров, каждое снижение на 100—300 экземпляров (а летняя подписка всегда хуже зимней) заставляло тревожно сжиматься сердце — не конец ли это. В текущем году наш тираж — 11 тысяч. Это победа. У нас есть секрет: постоянно ориентируемся на запрос читателя. Мы живём за счёт подписки, но это постоянно заставляет нас очень внимательно прислушиваться к тому, чего хотят, о чём думают наши читатели. Зависело от читателя и возвращение интереса к политике — не к абстрактной. В обществе назревает понимание того, что политика и ситуация в стране связаны с нуждами отдельного человека на достойную жизнь. Мы об этом говорим постоянно, мы — политизированный журнал. Андрей Василевский, главный редактор «Нового мира», подарил мне книжку сво-

Время толстых журналов, которые отражали литературный процесс не только центра, но и отдалённых уголков СССР, ушло. Остались воспоминания о небывалых по сегодняшним меркам тиражах. И ещё — стремление сохранить для читателя хоть что-то из той большой панорамы. Это стремление выражается в первую очередь активным участием в международных форумах, одним из которых является Минская международная книжная выставка-ярмарка, посвящённая издательскому делу, где устанавливаются новые контакты и укрепляются старые. О постоянном интересе к литературе стран-соседей и сегодняшнем дне толстых журналов мы беседовали с её гостем Александром Казинцевым, заместителем главного редактора журнала «Наш современник», секретарём правления Союза писателей России.

их стихов «Всё равно». Я был потрясён. Талантливые стихи подтвердили название книги. Автору всё равно — жизнь идёт, он живёт. Вот нам не всё равно. Мы всегда имеем перед глазами некий идеал, за осуществление которого боремся. Могу вам признаться, что не полностью этот идеал состоит из примера Беларуси, но пример Беларуси в него входит.

— Читатель, на которого вы ориентируетесь, — это...

— Давно уже не проводили анкетирование, всё-таки затратное дело, но по результатам последнего читатель наш — это технарь, с высшим образованием, многие — кандидаты наук, 40—60 лет, в большинстве случаев мужчина, то есть

человек, серьёзно относящийся к жизни, с запросами, со склонностью к анализу.

И вот мы стараемся эту склонность к анализу удовлетворить. Я отвечаю в журнале прежде всего за публицистику, я сам публицист. Может, это и утяжеляет статьи, но я всегда даю ссылки на первоисточники. Читатель не обязан нам верить — ни нашим идеям, ни нашим фактам, но ссылке на конкретную публикацию он не может не верить, многие перепроверяют — это серьёзные люди. Сами начинают искать в этом информационном слое — в политике, что происходит с Россией.

— Ваш круг чтения?

— Я почти не читаю книг. Интернет, телевидение. Читаю 5—6 газет каждый день: «Коммерсант», «Независимая газета», «Литгазета», «Новая газета», «МК» — срез бытового общественного мнения, надо знать, чего хочет эта масса. Ещё газета «Завтра». Она мне ближе, хотя отдаю должное профессионализму остальных коллег. Главным ньюсмейкером по-прежнему является Интернет. И до этого всё время телевидение ссылалось на информацию из Интернета.

— Какие книги повлияли на становление вашей личности?

— Книга Джона Рида «Десять дней, которые потрясли мир». Когда мне было лет девять и сверстники зачитывались приключениями вымышленных героев, я читал хронику петроградской революции, и мне казалось, что это гораздо драматичнее и живее, чем все выдуманные истории.

Просил отца водить меня в Ленинскую библиотеку в этом возрасте. Тогда

ещё не записывали даже в юношеский зал (к сожалению, теперь юношеского зала в библиотеке нет), поэтому отец говорил: «Мальца не с кем оставить». Я вёл его к огромным шкафам и просил: «Вот это, вот это и это закажи». Там были военные мемуары Черчилля, я покупал в 12—13 лет в букинистических магазинах мемуары Ллойд Джорджа (попало несколько томов из библиотеки известного библиофила Фортунатова — была его печать на этих книгах). «Замогильные записки» Рене Шатобриана, «Хронография» Михаила Пселла, византийского хрониста, мощного, мрачного. Эти авторы не только пишут об истории, протоколируют её — они участвуют в истории. Что очень важно, это не холодные наблюдения, а сердце, которое вложено в течение времен, и оно согревает, это течение, оно одаряет. Вот поэтому их и читаешь. Ещё «Дневник писателя» Ф. М. Достоевского, который я считаю его вершинным произведением. Может показаться почти кошунственным, но в «Дневнике писателя» нет и намёка на ту истеричную атмосферу романов, взвихрённый стиль. Здесь абсолютно здоровое мироощущение, то здоровье, которое в письмах Пушкина. Я их тоже перечитываю, когда хочется отдохнуть от рутины, очиститься. Или письма Тютчева — особенно времён Крымской войны. Он чутко ловил оттенки тенденций, только формирующихся, оценивал, что на пользу России, а что ей угрожает. Это было сердце, живущее на пользу России. А значит, вечными интересами — страна то вечная.

Углыб, да індаеўрапейскіх каранёў

Вольга ПАЛОМЦАВА

Энцыклапедычны слоўнік «Міфалогія беларусаў», укладальнікамі якога сталі Ірына Клімковіч і Віктар Аўтушка, убачыў свет у выдавецтве «Беларусь» у пачатку 2011 года. Кніга гэта — вынік працы вялікага аўтарскага калектыву даследчыкаў Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі. Рэканструкцыя архаічных міфаў, павер'і, прыкметы, прадпісанні, засяярогі і замовы, жывая беларуская «антычнасць» сталі прадметам іх пільнай увагі. З аднаго боку, матэрыял вельмі архаічны, дахрысціянскі. З другога — рэаліі не такога ўжо і далёкага мінулага: апошняя паганскае сваяцілішча «Мінскае капішча» было зачынена па паграбаванні праваслаўных святароў у пачатку XX стагоддзя, а апошні паганскі святар (жыў на станцыі Крывжоўка пад Мінскам) рэпрэсаваны ў 1937 годзе. У змешчаных артыкулах аўтары слоўніка далі максімальна поўную на сённяшні дзень карціну протабеларускай мадэлі свету — апісанне традыцыйнай культурнай спадчыны беларусаў, шматлікія фрагменты якой да нашых часоў і па-ранейшаму гарантуюць адметнасць і жыццёвасць сучаснай беларускай культуры. «Беларуская традыцыйная культура», — адзначаюць укладальнікі выдання, — вылучаецца надзвычайнай глыбінёй фальклорнай «памяці», што мае вялікае значэнне для індаеўрапейстыкі.

Выконваючы абавязкі дырэктара выдавецтва «Беларусь» Валянціна Пінчук заўважыла: «Першы варыянт гэтага выдання выйшаў у свет у 2004 годзе і ўжо ў 2006 быў перавыдадзены, таму што кнігай зацікавіліся многія чытачы, а таксама спецыялісты ў галіне традыцыйнай культурнай спадчыны беларусаў».

У падтрымку чытання

Кампазітар Уладзімір Кандрусевіч:

«Галоўнае — каб было цікава»

Вольга НОРЫНА

— Я выходзіў на класічнай дзіцячай літаратуры: Маршак, Чукоўскі і яшчэ мноства дзіцячых пісьменнікаў. Але для мяне кіно ў дзіцінстве было самай яркай фарбай. Мульцікаў было, на жаль, мала. Казкі вельмі любіў — і беларускія, і іншых народаў свету. Помню, вялікае ўражанне аказала кніга Аляксандра Волкава «Чараўнік Ізмурднага горада». Гэта была незвычайная кніга, герояў якой — Страшыдлы, Жалезнага Дрывасека і іншых — не сустрэнеш у паўсядзённым жыцці. Такого кшталту творы заўсёды запамінаюцца. Гэтым адметны і сцэнарый фільма Алены Туравай «Рыжик в Зазеркалье», да якога я напісаў музыку. Казку было вельмі цікава чытаць. Гэта галоўнае ў літаратуры ўвогуле. Персанажы «Рыжика» абсалютна самастойныя, але, калі шукаць паралелі з героямі іншых казак, у нечым Чух нагадвае зухаватага Калабка, які ў любой сітуацыі шукае дарогу. А злы чараўнік Морціс падобны на Бабу Ягу і Кашчэя Бессмяротнага. Зараз чытаю Ражэ Мартэна дзю Гара — французскага пісьменніка. З апошніх прачытаных твораў беларускай літаратуры — «Каралева не здраджвала каралю» Анатоля Бутэвіча. Выбар кнігі звязаны з тым, што я працую над тэмай Соф'і Гальшанскай, Ягайлаў.

Фота Віктара Зайкоўскага

...и построить дом

В двадцать лет об этом говорить смешно — какие стройки, когда нужно посмотреть весь огромный пёстрый мир, приобщиться к многоголосию хора его языков. В сорок — вполне уместно. Потому что возвращаешься к себе, к своим корням, чётко представляя, чего хочешь, как будешь воспитывать детей и как должно выглядеть место, где тебе будет уютно жить. Дворы, забытые подержанными машинами, явно не подходят для того, чтобы отдохнуть душой. И приходит время построить дом и посадить деревья, то есть трансформировать пространство в соответствии с собственной яркой индивидуальностью. О нюансах строительства этого маленького мирка, которому посвящена литература издательства «Харвест», и пойдёт разговор в сегодняшнем выпуске «Книжного света».

Денис МАРТИНОВИЧ,
Ольга ПАВЛЮЧЕНКО

Погода в доме

«Главней всего — погода в доме. А всё другое — суета», — поёт Лариса Долина. Любимый уважающий себя романтик сразу скажет, что речь идёт о чувствах и взаимоотношениях двоих людей, о любви и взаимопонимании. Но вот один знакомый строитель, который знает строки песни наизусть, всегда убеждает меня, что это их профессиональный гимн. «Если ты не достроишь дом и он останется без крыши, если она будет протекать — кому ты будешь нужен со своими признаниями и уверениями в любви?» И ведь он по-своему прав.

Вы не хотите попасть впросак при выборе жилья? Вы не желаете, чтобы стихия властвовала в вашем доме? Тогда предлагаем издания «Проектируем, строим и перестраиваем дом», автором-составителем которого выступил Николай Белов, и «Загородный дом. Полная энциклопедия», написанную Сергеем и Александром Шипиловыми. «Полная энциклопедия» содержит самую необходимую информацию о современных методах внешней и внутренней отделки дома, сантехнике, отоплении — обо всём, что может понадобиться настоящему хозяину. Книга поможет сориентироваться в широком выборе товаров для дома и даст совет, как лучше сделать ремонт своими руками.

Книга Н. Белова поможет домашнему мастеру правильно спланировать и построить новый дом, а также даст рекомендации в случае необходимости перепланировки уже имеющегося здания. Кроме того, в издании содержатся советы по рациональному и экономному использованию строительных материалов, достижениям долговечности постройки. Автор приводит мудрую истину о том, что «необходимо долго и тщательно (примерно 10 процентов стоимости строительства) готовить проектные решения, зато потом можно будет быстро и добротно (и относительно дёшево) строить». Действительно, нельзя пренебрегать тем, что проектирование и строительство — это долговременные и большие затраты. Ведь еще У. Черчилль заметил, что сначала мы создаем архитектуру (своё жилище), а потом она формирует нашу жизнь.

«В здоровом теле...»

«В здоровом теле — здоровый дух», — часто говорят любители народной мудрости. «На самом деле — одно из двух», — обычно добавляют их ехидные оппоненты. Но если рассуждать серьёзно, можно ли умным, думающим интеллектуалам, к числу которых, безусловно, относятся все читатели «Книжного света», оставаться здоровыми, крепкими и полными сил после многочасового чтения романов-эпопей, созданных отечественными и зарубежными классиками? После бесчисленных романтических свиданий под лунной и последующего создания стихотворений а-ля «Я помню чудное мгновение»? После чтения критических статей, написанных безжалостны-

ми, жестокими и равнодушными критиками? Как тут не впасть в депрессию? Но выход есть. И он называется «баня».

Плесните на каменку ковш домашнего кваса. Вдохните полной грудью его душистый, ядрёный дух. Основательно пройдитесь по своему телу, от головы до пяток, дубовым или берёзовым веничком. До блаженного изнеможения попарьтесь, а затем окатите себя холодной водой. Сразу почувствуете себя родившимся заново с чистыми душой и телом! Путь к достижению такой гармонии вам подскажет энциклопедия здоровья «Бани и сауны», автором-составителем которой является М. Орлова.

Книга включает в себя вводные разделы «Банные традиции разных народов» и «Типы бань», практические главы «Строительство бань и саун», «Строительство бассейна», «Печи для бани и сауны», а также непосредственное описание самого священнодействия — «Последовательность банной процедуры». Кроме того, читателю будут, безусловно, интересны разделы «Закаливающие и водные процедуры», «Влияние бани на организм человека», «Целительная сила бани», «Банные напитки и настои», «Веники», «Массаж в бане». В последней части, «Банные поверья и приметы», банщиков ждёт увлекательное путешествие в древнеславянскую мифологию, знакомство с Банником и описание различных ритуалов.

Отечественная баня творит настоящие чудеса. Но есть же еще финская сауна, шведская «басту», ирландская, турецкая, японская бани, которые имеют свои особенности национальных банных церемоний. Так что выбирайте себе баньку по вкусу и парьтесь от души! А если вы — неженатый мужчина, положительно относитесь к самолётам и верите в чудеса, посещайте такие заведения только с тремя друзьями. И не забудьте приготовить деньги на авиабилет до ближайшего города. Ирония судьбы может случиться и с вами.

«Спасательный круг» и другие напоминки

Из своих двадцати, конечно же, вы принесли в свои сорок не только воспоминания. Из странствий ваш дом наполнили привезённые с теплотой маленькие сувениры. Ими человек обрастает, как днище корабля ракушками. Конечно же, их можно хранить в надёжных местах и доставать по какому-нибудь важному поводу, чтобы вспомнить романтику дальних странствий. А можно соорудить оригинальные украшения, которые сами по себе станут поводом рассказать их историю. Книга С. А. Хворостухиной «Ваш дом и природные материалы. Декор и дизайн своими руками» станет в этом деле надёжным помощником. Кстати, о ракушках. Заветная коробка с ракушками разных морей-океанов станет основой для панно «Спасательный круг». Наклеенные на картонный круг и обвитые белой бечёвкой, они спасут вас от скуки не однажды. А ещё из них можно сделать рамку к зеркалу и назвать её «Дары моря». Или колье. И даже... люстру!

Если вам хочется дать новую жизнь засушенным цветам, на страницах этой книги вы найдёте советы по созданию флористических композиций. Смело можно собирать, сушить, окрашивать — и создавать чудо из тёплого летнего дня или осеннего великолетия. А если сочетать это умение с умением творить при помощи акварельных и гуашевых красок, жатой бумаги, нанесения рисунка сначала на стекло и многими другими приёмами, о которых рассказывает автор, дом (наверняка не только ваш, но и ваших друзей) пополнится эксклюзивными пейзажами, напоминающими вам о неповторимых мгновениях жизни.

От экзотики легко перейти к родным соломке, пуху камыша, стеблям чеснока — и оживут «Озеро в горах», «Забывшая сторожка», «Лунная ночь»...

Деревянный рисунок-мозаика, резьба по кости и прочие премудрости раскроют свои секреты в книге о поделках из природных материалов.

Семейный подряд на практике

Октябрина и Александр Ганичкины в новом, самом полном издании «Практической энциклопедии садовода и огородника», которая является несомненным лидером продаж зимне-весеннего периода, снова не только пожелают вам обильного урожая, но и подробнейшим образом расскажут, как его получить. Сначала они пройдут с вами по саду и посвятят вас в биологические особенности плодовых культур: яблонь, груш, слив, вишен, крыжовника, смородины и многого другого, что растёт в наших широтах. Не забудут и о декоративных кустарниках — жасмине, сирени, таволге и лаванде. Огромную часть книги посвятят цветам, в том числе и травянистым многолетним цветочным культурам. Откликнутся и на современные тенденции: раскроют секреты создания альпийской горки, каменистого сада и мавританского газона.

Плавно перейдут от высоких материй ландшафтного дизайна к дорогим нашему сердцу картофелю,

томатам, перцу, баклажанам, огурцам, кабачкам, патиссонам... Есть в книге глава о физалисе и шампиньонах.

И если ваш миниатюрный рай — собственный дом с садом и огородом — ещё только мечта, подскажут, как воплотить в реальность небольшую часть этой мечты, создав огород на балконе и подоконнике. «Тяжело в учении — легко в бою». Навив руку на выращивании петрушки, редиски, лука, салата и прочих витаминов, не покидая пределы собственной квартиры, вы приблизите мечту к её реализации совершенно конкретным способом — сэкономив на этих полезных для организма вкусностях.

Ещё один большой раздел книги посвящён защите растений от вредителей и болезней. Столь же значим по объёму раздел «Любимые кулинарные рецепты». Варенья и компоты, конфитюры и мармелад, маринады и соленья — чем не повод вспомнить золотые летние денки с тяжёлым гудением пчёл над великолетием сада...

Как всегда, не забыта и таблица мер и продуктов, столь необходимая каждой хозяйке, создающей собственный микрокосмос в пределах одной кухни.

В отсутствие Гольфстрима

Они бы нам ни к чему, протекать поблизости, к примеру, Гольфстрим. Но чего нет, того нет. Капризы погоды и перепады температур, которые ввергают в ужас всякого дачника, куда спокойнее переносятся, если на участке построена теплица. «Самые урожайные теплицы помумно» — так называется книга, автор-составитель которой, Н. В. Беляев подробно описывает конструкции теплиц, материалы для них, методы и способы изготовления этих сооружений. Учтены все нюансы жизни растений в теплицах — освещение и обогрев, вентиляция и подготовка почвы, большое внимание уделено мерам и средствам борьбы с болезнями растений и вредителями, для которых теплица, если хотите, просто курорт.

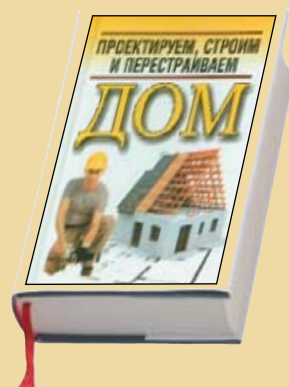
Проштудировав данное издание, вы не только сможете самостоятельно выращивать экологически чистую продукцию для стола, при желании в теплицах можно разводить цветы: розы, пионы, ирисы, гиацинты, фиалки, георгины, нарциссы... Зачем далеко ходить за материалом для флористических композиций!

Издательство «Харвест»
динамично развивающаяся компания, основана в 1991 году и открыта для сотрудничества со всеми желающими.

Издательство «Харвест» выпускает **КНИГИ** всех жанров и направлений, которые распространяются как на территории Республики Беларусь, так и далеко за её пределами. Это — книги **для детей, художественная литература, деловая литература, издания для досуга, научно-популярные издания, энциклопедии, словари и многое другое.** Кроме того, ООО «Харвест» **осуществляет оптовую торговлю книгами.**

220013, Республика Беларусь,
г. Минск, ул. Кульман 1/3, ком. 42.
Тел./факс: [017] 331-35-49,
тел. 209-80-53
E-mail: harvest_torg@tut.by
harvest08@mail.ru
netalipoljko@rambler.ru

Працяг. Пачатак у № 4, 6 — 15.

Сведения о субъектах хозяйствования, имеющих специальное разрешение (лицензию) на осуществление издательской деятельности, по состоянию на 1 января 2011 года

* 1—официальная литература, 2—научная, 3—научно-популярная, 4—производственно-практическая, 6—учебная, 7—массово-политическая, 8—справочная, 9—для досуга, 10—литературно-художественная, 12—духовно-просветительная.

Наименование лицензиата	Местонахождение лицензиата (юридический адрес)	Учётный номер плательщика (УНП)	Сведения о лицензии (№ бланка лицензии, дата и № приказа о выдаче)	Составляющие издательской деятельности: по тематическим направлениям	Срок действия лицензии
ПЧУП «Белпаблишконсалтинг»	220005, Минск, ул. Захарова, 24, офис 20-3	190395701	0131962 выд. 10.12.2003 № 197, ан. 03.02.2009 № 12	3, 4, 8, 9, 10	
«Редакция журнала «Служба спасения 01», ЧУП	220090, Минск, ул. Олешева, 14	101325259	0150093, выд. 10.12.2003 № 197, ан. 08.01.2009 № 2	3, 8	
«Белорусское издательское товарищество «Хата», УП	220029, Минск, ул. Коммунистическая, 2	100237582	0056723 выд. 10.12.2003 № 197, ан. 25.05.2007 г. № 7.3	2, 3, 4, 8, 9, 10	
«Течение», ЧТПУП	Минск, ул. Слободская, 95-171	190454014	0056724 выд. 10.12.2003 № 197, ан. 03.02.2009 г. № 12	4, 9	
«Информационно-вычислительный центр национального статистического комитета Республики Беларусь»	220070, Минск, пр. Партизанский, 12а, к. 8а	100067865	0552643, выд. 30.12.2003 № 209, прод. 8.01.2009 № 2, вн.изм. 17.11.2009 № 125	4, 8	29.12.2013
«Редакция газеты «Голос Родины», учреждение	г. Минск, пр. Независимости, 44-21	190199813	0131733 выд. 30.12.2003 № 209 ан. 03.02.2009 № 12	4, 8, 9, 3, 10	
«ОСКАР-АРТ», ООО	223044, Минский р-н, д. Касынь, контора «Белинтертранс», 5	690244478	0494016, выд. 30.12.2003 № 209, прод. 24.12.2008 № 15.2	8, 9	29.12.2013
«Современная школа» ООО	Минск, ул. П. Глебки, 11-литер Б-4/К, к. 21	190496188	0150261 выд. 30.12.2003 № 209, ан. 03.02.2009 г. № 12	2, 3, 4, 6, 8, 9	
«Минский институт управления», ЧУО	220102, Минск, ул. Лазо, 12	100687805	0150388, выд. 30.12.2003 № 209, прод. 8.12.2008 № 142	2, 3, 6, 8	29.12.2013
«МАЙНИО», ООО	Минск, ул. Чкалова, д. 1 корп. 2, к. 144а	100624887	0056730, выд. 30.12.2003 № 209, ан. 03.02.2009 г. № 12	3, 4, 8, 9	
«ТАРГЕТ МЕДИА», ООО	220028, Минск, ул. Маяковского, 111-403	190391471	0056731, выд. 30.12.2003 № 209, ан. 03.02.2009 г. № 12	8, 9	
«ЭДИТ ВВ», ООО	220073, Минск, ул. Ольшевского, 20-39А	190473690	0056732, выд. 30.12.2003 № 209, ан. 03.02.2009 г. № 12	2, 3, 4, 8, 9	
«Кузьма», ООО	220600, Минск, ул. Красная, 23-42	101477881	0494019, выд. 27.01.2004 № 24, прод. 08.01.2009 № 2	3, 8, 9, 6	26.01.2014
«Борисовская укрупненная типография им.1 Мая», Минское областное УП	222120, Борисов, ул. Строителей, 33	600126259	0494035, выд. 27.01.2004 № 24, прод. 3.02.2009 № 12	4, 8, 9	26.01.2014
«Издательский Дом «Белый Ветер», ООО	247760, Мозырь, ул. Советская, 198-4	400388539	0548579, выд. 27.01.2004, № 24, прод. 8.01.2009 № 2	2, 4, 6, 8, 9	26.01.2014
«Экспедитор», учебно-консультационное ЧУП	220030, Минск, ул. Первомайская, 14-4156	190007584	0056759, выд. 22.07.2005 г. № 109, ан. 22.07.2005 № 109	8	
«Белорусская медицинская академия последипломного образования», ГУО	220013, г. Минск, ул П. Бровки, 3-3	100185131	0494028 выд. 27.01.2004, № 24, прод. 8.01.2009 № 2	2, 8	26.01.2014
«Бизнесревю», ПЧУП	220141, Минск, ул. Руссиянова, 4, пом. 2Н, подвал — 1 этаж, к. 11	190369464	0552902, выд. 27.01.2004, № 24, прод. 8.01.2009 № 2	4, 8, 9	26.01.2014
«Институт радиологии», республиканское научно-исследовательское УП	246050, Гомель, ул. Федюнинского, 16	40068342	0552829, выд. 7.02.2004, №45, прод. 3.02.2009, №12	2, 3, 4, 8	16.02.2014
«Приход Свято-Петро-Павловского собора в Минске», рел. община	220004, Минск, ул. Раковская, 4	100703349	0150266, выд. 17.02.2004 № 45 ан. 16.03.2009 г. № 31	12	
«Белфакта-Медиа», СООО	220037, Минск, ул. Менделеева, 13	100703109	0494031, выд. 17.02.2004 № 45, прод. 8.01.2009	4, 8	16.02.2014
«Международный частный учебный центр Белтюф», УО	220108, Минск, ул. Казинца, 86/3, к. 111Б	190431846	0133443, выд. 17.02.2004 № 45, ан. 16.03.2009 № 31	4, 8	
Климов А.А., ИП	220030, Минск, пер. Казарменный, 5А-22	190056482	0494048, выд. 17.02.2004 № 45, прод. 3.02.2009 № 12	3, 4, 8	16.02.2014
Бегунова М.В., ИП	220000, Минск, ул. Карвата, 13/1-49	600465442	0056767, выд. 17.02.2004 № 45, ан. 16.03.2009 г. № 31	6	
Жарченко Ю.Л., ИП	220125, Минск, ул. Ложинская, 19-297	100469339	0056768, выд. 17.02.2004 № 45, ан. 16.03.2009 г. № 31	3, 9	
«Попурри», ООО	Минск ул. Мележа, д. 5, корп. 2, пом. 403	100153677	0548529, выд. 17.02.2004, прод. 03.02.2009 № 12, вн.изм. 16.06.2009	2, 3, 4, 8, 9, 10	16.02.2014
«Женский институт «ЭНВИЛА», УО	220033, Минск, ул. Велозаводская, 3	100673147	0133322, выд. 17.02.2004 № 45, ан. 16.03. 2009 № 31	2, 3	
«Промпечать», ИП РУП	220049, Минск, ул. Черняховского, 3-9	100722731	0056771, выд. 17.02.2004 № 45, ан. 08.04.2009 № 39	4, 8, 9	
«Государственный институт управления и социальных технологий БГУ», УО	220037, Минск, ул. Ботаническая, 15-322	100849921	0494050, выд. 17.02.2004, № 45, прод. 03.02.2009 № 12	2, 4, 6, 8	16.02.2014
«Минский государственный высший радиотехнический колледж», УО	220005, Минск, пр. Независимости, 62	190243638	0494033, выд. 17.02.2004 № 45, прод. 08.01.2009 № 2	2, 6, 8	16.02.2014
«Учебный центр подготовки, повышения квалификации и переподготовки кадров землеустроительной и картографо-геодезической деятельности», ГУО	220005, Минск, ул. Красная, 12, этаж 3, к. 2	190476434	0494026, выд. 17.02.2004 № 45, прод. 08.01.2009 № 2 0494049, выд. 17.02.2004 № 45,	3, 4, 8	16.02.2014
«Мастацкая літаратура», ІРУП	220600, Минск, пр. Машерова, 11 к. 903	100055406	прод. 03.02.2009 № 12	1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10	16.02.2014
«Новик», ИПЧУП	220030, Минск, ул. Октябрьская, 12	100012479	0494068, выд., 02.03.2004 № 60, прод. 03.02.2009 № 12	3, 4, 8, 9	01.03.2014
«Энергия», ООО	223710, Солигорск, ул. Строителей, 30-А	600142203	0494059, выд. 2.03.2004 № 60, прод. 03.02.2009 № 12	8, 9	01.03.2014
«Интербизнесцентр», ЗАО	220036, г. Минск, ул. Р. Люксембург, 95	190326123	0494070, выд. 02.03.2004 № 60, прод. 03.02.2009 № 12		01.03.2014
«Шелдом-Плюс», ОДО	220005, Минск, пр Независимости, 62	190174407	0131624, выд. 02.03.2004 № 60, прекращено действие	4, 8, 9	
«Гольфстрим», ООО	220034, Минск, ул. Платонова, 10-404	100423318	0494301, выд. 02.03.2004 № 60, прод. 04.03.2009 № 3.3	8, 9	01.03.2014
«Военная академия Республики Беларусь», УО	220057, Минск-57	100981168	0056802, выд. 02.03.2004 № 60, ан. 08.04.2009 № 39	2, 3, 4, 6, 8	
«Рифтур», РЧУП	220600, Минск, пр. Победителей, 19А-17	100905010	0494305, выд. 02.03.2004 № 60, прод. 04.03.2009 № 3.3	3, 8, 9	01.03.2014
«Литература и Искусство», РИУ	220004, Минск, пр. Машерова, 11, к. 518	190361292	0056810, выд. 02.03.2004 № 60, ан. 03.02.2009 № 12	3, 4, 6, 8, 9, 10	
Белорусский государственный университет	220050, Минск, пр.Ф. Скорины, 4	100235722	0056804, выдана 02.03.2004 № 60, аннулирована 08.04.2009 №39	2,3,6,8,10	
«Красная звезда», ОАО	220073, Минск, 1-ый Загородный пер., 3	190184544	0494085, выдана 02.03.2004 №60, продлена 04.03.2009, прекращено действие 01.10.2009 №113	3,4,8,9,7	
“Информпресс”, ООО	220004, Минск, ул. Раковская, 36, к.1	101159989	0494058, выдана 02.03.2004. №60, продлена 03.02.2009 №12	1,4,6,8	01.03.2014

Віталій РАДЗІВОНАЎ,
член Саюза пісьменнікаў
Беларусі, Беларускага
Саюза кампазітараў

Дзень урачыстасці

Той, хто слухае музыку, ці разумее яе? Той, хто стварае музыку, ці любіць яе? Той, чьёй музыцы апладзіруюць тысячы людзей, ці задумваецца пра зменлівасць лёсу? Той, хто зачараваны музыкай нябесных сфер, ці верыць у Бога? Але толькі таму, у каго чыстая душа, музыка адкрываецца ўсёй сваёй існай і чарадзейнай прыгажосцю!

музыку». Пачаліся нашы заняткі кампазіцыяй. З аднаго боку, мне давялося мець справу з 23-гадовым чалавекам высокай культуры і рэдкай музычнай адоранасці. З другога боку, перада мной была багатая артыстычная натура з ужо ўсталяванымі ўяўленнямі пра музычнае мастацтва. Абавязвала і тое, што мой выхаванец — вядомы ў Еўропе гітарыст. Часам маё самалюбства цешыла думка: я выкладаю кампазіцыю вучню славутага Штэпана Рака. Праўда, займацца з Дзянісам было зусім не цяжка. Ён з паўслова ўлоўліваў патрэбнае і зусім самастойна пісаў таленавітыя творы для гітары. Сярод іх эцюд «Жаваранак», п'еса «Памяці Антонія Лаура», «Вальс, які прысніўся», «Элегія», «Зімовы экспромт», «Зорны накірорн». З больш буйных кампазіцый — дыптых «Памяці Чэслава Драздзевіча», «Палын» («Памяці ахвяр Чарнобыльскай АЭС»), саната «Мегаполіс», партыта «Ісус Хрыстос».

Музыка Дзяніса Асімовіча шматгранная: узнёслая і духоўная — звернутая да Бога; інтымная і лірычная — звернутая да чалавека; акварэльная — светлая і чыстая, лёгкая, празрыстая; калі ў ёй выяўляецца жывапіснасць — гэта альбо прыгажосць шчаслівага жыцця, альбо ўрубелёўская глыбіня, бездань трагедыі. Усе гэтыя эмацыянальныя пласты абаліпаюцца на галоўныя рысы яго музыкі: камернасць і шчырасць. Злучаныя ў адзінае цэлае пачуццё, яны ўтвараюць тое, што мы называем душэўнасцю ці сардэчнасцю.

Колькі вытанчанасці, замілаванай прастасці ды пшчоты ў мініяцюры «Жаваранак». Не выпадко-

ва яна прысвечана маці — Галіне Міхайлаўне, клопат якой пра сына няма з чым параўнаць. У рамантычным ключы напісаная «Элегія» і п'еса «Памяці Антонія Лаура». Іх усхваляваная лірыка абуджае ў слухачу высакродныя пачуцці. Дыптых «Памяці Чэслава Драздзевіча» складаюць смутны харал і парывістае «паветра»: Дзяніс не мог не адгукнуцца на дачасную смерць польскага гітарыста, кіраўніка міжнародных конкурсаў у Кракаве. Чэслаў Драздзевіч паважаў у Дзянісу ўдумлівага і тонкага выканаўцу. Я назіраў, як ствараўся дыптых, і мяне ўразіла, з якой душэўнай чуласцю, з якім непадробным спачуваннем Дзяніс выказаў свае адносіны да выдатнага чалавека і музыканта. Напэўна, ужо тады юнака хвалявалі пытанні пра смерць...

Яшчэ адна п'еса з трагічным зместам — «Палын». У ёй адлюстравана страшная бяда, якая здарылася з беларускім народам пасля чарнобыльскай катастрофы. У музыцы ўвасоблены ўзрушэнне і жах — гадзіннікі спыніліся! Але мы, жывыя, чуюм цяжкі наступ небыцця! Нам нічога не застаецца, як застыгнуць у нямым смутку. Дзяніс адчуваў на сабе халодныя подыхы смерці. Здаралася так, што чалавечая трагедыя ці агульнанароднае бедства ранілі яго сэрца.

Нарэшце настаў час стварэння партыты «Ісус Хрыстос». Мы тады шмат гаварылі пра рэлігію, пра Бога. Як чалавек глыбока веруючы, Дзяніс не мог не звярнуцца да вобраза Збаўцы. Ідэя партыты заключалася ў тым, каб паказаць найважнейшыя этапы яго жыцця. Так з'явіліся ў творы тры часткі: «У Гефсіманскім садзе», «На гары Праабражэння» і «Дзень урачыстасці».

Уявіце сабе трывожную атмасферу Гефсіманскага саду. Ноч. Вакол ні душы. Хрыстос просіць Айца не аддаваць Яго на смяротныя пакуты. Іуда пайшоў тварыць сваю подлую справу — выдаваць за трыццаць сярэбранікаў. Астатніх вучняў адолеў сон. Хрыстос усмі пакінуў. Наперадзе — смерць на крыжы. Гітара перадае збянтэжанасць духу ў прасторы адзіноты і смутку, якія, у сваю чаргу, раствараюцца ў бязмежнай усяленскай цішыні! Найскладанае пачуццё! Як усё гэта: і адзінота, і абьякавасць людзей, і здрадніцтва, і набліжэнне смерці, — было сутучнае таму душэўнаму стану, у якім знаходзіўся Дзяніс тады, калі ствараў гэты твор. Ці не таму яе першая частка атрымалася незвычайна выразнай?

Падняўшыся на гару Праабражэння, вучні ўбачылі аблічча Хрыста асляпляльна зіхоткім, а Яго адзенне — белым і празрыстым. Фаворскае ззянне паказана інтэнсіўнай настойлівай музыкай гітары. Калі ў папярэднія частцы пераважае цемра, якая гняец, дык тут пануе праявінасць. У Дзень урачыстасці адбываецца сашэсце Духа Святога і ўваскрэсенне Хрыста. Гучыць гімн радасці, гімн перамогі жыцця над смерцю. Потым на нейкі час усеагульная веселасць саступае месца ціхай, сардэчнай радасці аднаго чалавека. Завяршаецца трэцяя частка першапачатковым гімнам-шэсцем. Магутныя акорды гітары сімвалізуюць спакойнае, велічнае, малітоўнае, радаснае ўзыходжанне да прастола Госпада Бога асобных людзей, народаў і чалавецтва ў цэлым. Разам з Хрыстом яны ўзыходзяць да бессмяротнасці. Разам з Хрыстом ствараюць бяспрыкладны акт перамогі духу!

Дзяніс Асімовіч памёр у 33 гады, ва ўзросце Ісуса Хрыста, якому пакланяўся, якому і прысвяціў самы значны свой твор.

Жыццё Дзяніса — узор падзвіжніцкага служэння гітары, музыцы, высокаму мастацтву, прыклад веры і вернасці Божаю Сыну. Дзяніс быў песняром смутку і пакуты, але і песняром радасці, бо спазнаў радасць творчасці, радасць перамогі на конкурсах, радасць вучня выдатнага музыканта, радасць у сям'і і ў сяброўстве. Зямное шчасце ледзь дакранулася да Дзяніса... Але яго чыстая і светлая душа сустрэла дзень урачыстасці!

Сёлета яму было б 35.

ART-пацеркі

Лана ІВАНОВА

Вечар смутку, прысвечаны ахвярам трагедыі на станцыі метро «Кастрычніцкая», прайшоў у Беларускай дзяржаўным акадэмічным музычным тэатры. Праграму падрыхтавала капэла «Санорус», якой кіруе мастра Аляксей Шут. Адбылося першае ў Беларусі выкананне «Рэквіема» Дж. Ратэра; прагучалі таксама творы П. Масканьі, І. Лучанка, А. Залётнева ды іншых кампазітараў.

Апафеозам сёлетняга міжнароднага фесту «Мінская вясна» будзе канцэрт у Вялікай зале Беларускай дзяржаўнай філармоніі, абвешчаны на 28 красавіка. Яго ўдзельнікі — Дзяржаўны акадэмічны сімфанічны аркестр Беларусі пад кіраўніцтвам Аляксандра Анісімава і наш госць, сусветна знакаміты казахскі скрыпач Марат Бісенгаліёў. Прагучаць «Венгерская ралісодыя» № 2 Ф. Ліста, 200-годдзю з дня нараджэння якога і прысвечаны гэты фестываль.

Канцэрт А. Хачатурана для скрыпкі з аркестрам ды аркестравыя варыяцыі «Метамарфозы» Э. Сухоня (першае выкананне ў Мінску).

У адпаведнасці з рашэннем калегіі Міністэрства культуры Беларусі «Пра меры па паляпшэнні развіцця музычнаэстраднага мастацтва ў Рэспубліцы Беларусь» робяцца захады па абмежаванні выкарыстання фанаграм і заахвочванні практыкі выкарыстання «жывога» гуку ў канцэртных імпрэзах на тэрыторыі нашай краіны. Як паведамілі з Міністэрства культуры, яно будзе праводзіць іншыя мерапрыемствы, накіраваныя на стымуляванне і развіццё выканальніцкага майстэрства «жывым» гукам. Міністэрства накіравала рэкамендацыі ва ўсе ўпраўленні культуры аблвыканкамаў і Мінскага гарвыканкама, а таксама ў падпарадкаваныя рэспубліканскія канцэртныя арганізацыі абмежаваць выкарыстанне фанаграм і пашыраць практыку «жывога» гуку ў канцэртных мерапрыемствах. Скарыстанне аўдыёвізуальных тэхнічных сродкаў апошнім часам значна пашырыла магчымасці творчых калектываў і выканаўцаў. Адначасова са станоўчымі тэндэнцыямі ўдасканалення тэхнічнага аснашчэння ў канцэртнай дзейнасці асобных выканаўцаў і калектываў усё часцей назіраюцца факты замены «жывога» выканання «тэхнічным» (фанаграмай). Выкарыстанне фанаграм вядзе да парушэння правоў гледачоў і паніжэння прафесійнага ўзроўню выканаўцаў. У адпаведнасці з законам Рэспублікі Беларусь «Пра абарону правоў спажываўцоў» інфармацыя пра аказанне забаўляльных паслуг выканаўцамі музычных твораў абавязкова павінна змяшчаць пазнаку наконт выкарыстання фанаграмы.

На здымку: лаўрэат міжнародных конкурсаў Марат Бісенгаліёў.

Святая наша спадчына

Святлана БЕРАСЦЕНЬ

З дзесяці твораў тэмпернага і алейнага жывапісу XVII — XIX стагоддзяў — помнікаў беларускага іканапісу, адноўленых рэстаўратарамі Нацыянальнага мастацкага музея Беларусі, складаецца разгорнутая тут экспазіцыя «Адкрыццё святой прыгажосці». Выстаўка працуе ўжо месяц (вернісаж прымяркоўваўся да дня нараджэння Патрыяршага Экзарха ўсяе Беларусі, Мітрапаліта Мінскага і Слуцкага Філарэта) і працягнецца да 22 мая.

Лёс большасці помнікаў айчыннага іканапісу, як вядома, драматычны: яны пацярпелі падчас пажараў, агністых «паходаў», дый проста сам час пакінуў на іх заўважны след. Падоўжыць жыццё старажытных абразоў могуць толькі высокакваліфікаваныя спецыялісты. Іх праца ўяўляе сабою няспешны, удумлівы працэс — ад кансервацыі, умацавання пласта фарбаў, зняцця паверхневых забрудж-

ванняў і старога лаку да раскрыцця першапачатковага аўтарскага жывапісу. Прытым кожны твор вымагае індывідуальнага падыходу ў выбары метадыкі рэстаўрацыі. Арганізатары выстаўкі «Адкрыццё святой прыгажосці» падкрэсліваюць, што прадстаўленыя на ёй абноўленыя дзесяць твораў старажытнай беларускай спадчыны — толькі невялікая частка захаванай да сённяшніх дзён сакральнай выяўленчай творчасці нашага народа і што магчымасць іх публічнага паказу з'явілася пасля завяршэння комплексу даследча-рэстаўрацыйных работ, праведзеных дзякуючы фінансаванню спецыяльнага фонду Прэзідэнта Беларусі па падтрымцы культуры і мастацтва. Да гэтай тонкай, ашчадлівай працы спрычыніліся А. Шпунт, П. Журбей, С. Шаціла, Д. Карліёнаў, К. Русакова, С. Дзікуць, С. Ішмаева, Э. Пашкіна, А. Ярашэвіч, Л. Сысоева, А. Карпенка, іншыя кампетэнтныя супрацоўнікі музея.

Абрамам, прадстаўленым на выстаўцы, рэстаўратары вярнулі аблічча, блізкае да таго, што ствараў іканапісец, і гэта адкрывае новыя магчымасці для вывучэння старажытнага беларускага жывапісу, асабліва мясцовай іканапіснай школы.

А наведвальнікі выстаўкі атрымліваюць невытлумачальнае духоўна-эстэтычнае ўзрушэнне ад сустрэчы з адроджанай сакральнай прыгажосцю — такое сутучнае настрою гэтых перадвелькодных дзён...

Святлана БЕРАСЦЕНЬ,
фота аўтара

Тры дзясяткі гадоў таму вядомы педагог Ніна Аўраменка зрабіла сапраўдную рэвалюцыю і ў прафесійным асяроддзі беларускіх музыкантаў-духавікоў, і ў методыцы навучання будучых флейтыстаў, і ў канцэртным жыцці. Са сваіх самых юных выхаванцаў, вучняў Рэспубліканскага каледжа пры Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі, Ніна Васільеўна стварыла ансамбль, які неўзабаве звярнуў на сябе ўвагу спецыялістаў не толькі ўнікальнымі складам, а і арыгінальнасцю рэпертуару (ён папаўняўся віртуознымі і вобразна шматпланавымі п'есамі), і сур'езнасцю выканальніцкіх задач, і пасляховасцю іх вырашэння. Усе духавыя маюць рэпутацыю капрызлівых, нестабільных інструментаў нават пры выкананні сольных фраз у аркестры. А сабраць у ансамбль флейты — гэта было дзёрзкай творчай рызыкай! Помніцца, якой сенсацыяй сталіся першыя публічныя выступленні маленькіх гадаванцаў Ніны Аўраменкі. Праз нейкі час ансамбль "Сірынкс" ужо ведалі і на "ўра!" прымалі за мяжой: у Германіі, Літве, Люксембургу, Польшчы, Расіі, Украіне, Францыі. З'явіліся і свае аўдыёдыскі — цяпер іх адзінаццаць.

Сёння ў калектыве, узгадаваным яго стваральніцай, нязменным мастацкім кіраўніком, дацэнтам БДАМ Нінай Аўраменкай, іграюць яе самыя таленавітыя вучні — студэнты і выпускнікі акадэміі, лаўрэаты нацыянальных і міжнародных конкурсаў, апантаньні і паяднаньні мастацтвам супольнага грання. Ансамблі з нетрадыцыйным інструментальным складам, як правіла, скардзяцца на хранічны "рэпертуарны голод". А ў "Сірынкса" такой праблемы няма! Дзякуючы высокаму выканальніцкаму майстэрству ды прафесіяналізму аранжыроўшчыкаў з ліку самых ансамблістаў тут іграюць усё, што падабаецца: ад старадаўняй беларускай музыкі да фантазій на тэмы опер Вінчэнца Беліні, Гаэтана Даніэці, Джузэпе Вердзі, ад шэдэўраў сусветнага рамантызму да джазавай класікі Джорджа Гершвіна, Скота Джопліна, Генры Манчынлі... Ёсць у рэпертуары, які перасягнуў ужо 80 твораў, і музыка, напісаная спецыяльна для "Сірынкса" беларускімі кампазітарамі Генадзем Ермачэнкавым, Уладзімірам Каральчуком, Вячаславам Кузняцовым, Аляксандрам Літвіноўскім.

Складаючы праграму нядаўняга вечара, які адбыўся ў Малой зале Беларускай дзяржаўнай філармоніі, удзельнікі "Сірынкса" мусілі абмежаваць сваё выступлен-

Творчая гісторыя ансамбля флейтыстаў "Сірынкс", які ганараваны званнем лаўрэата міжнароднага конкурсу і неаднойчы быў героем лімаўскіх публікацый, напэўна, знаёмая большасці нашых чытачоў. Ды ўсё ж нагадаю: яго загадкавая назва паходзіць ад грэчаскага слова "syrix", што значыць "труба", і звязана з антычным міфам. Аркадскую німфу з імем Сірынга безнадзейна пакахаў усюдысны бог Пан. Ратуючыся ад яго заляцанняў, Сірынга ператварылася ў чарот. Змайстраваўшы з чарацінак-трубачак флейту, Пан граў на ёй пранікнёныя і чарадзейныя песні кахання. А музыканты сённяшняга беларускага ансамбля, мабыць, ужо даўно пераканаліся, што флейта — гэты тонкі і складаны інструмент, які выклікае захапленне і ў слухачоў, і ў саміх выканаўцаў, — аддукаецца толькі на любоў. І, сагрэтая дыханнем любові, раскрывае дзівосы свайго ўнікальнага, магічнага голасу.

Флейта — голас любові

не дзясяткам твораў розных жанраў, стыляў, эпох. Фрагменты інструментальных канцэртаў: бахаўскага для дзвюх скрыпак з аркестрам, гітарнага — "Аранхуэс" Хаакіна Радрыга; музыка з балетаў Ігара Стравінскага ды Арама Хачатурана; такія розныя і па-свойму эфектныя, маляўнічыя опусы Клода Дэбюсі, Карла і Франца Дюплераў, маладой японскай піяністкі Хіромы Уэхары... Гэта была фантастычная вандроўка ў часе і ў прасторы, па краінах і нават кантынентах, у суправаджэнні зменлівых эмацыянальна-эстэтычных уражанняў, чарады кантрасных вобразаў, характараў, настроў. Дарэчы, трое з музыкантаў — флейтысты Ларыса Ласоцкая і Арцём Нямірскі ды піяніст Вадзім Сідараў, канцэртмайстар ансамбля, зрабілі пералажэнні ўсіх твораў, прадстаўленых у праграме.

У той вечар публіка пачула і кароткія характарыстыкі ўдзельнікаў калектыву, якія, спаслаўшыся на словы самой Ніны Аўраменкі, агучыла вядучая канцэрта Наталія Ганул. Лаўрэат некалькіх конкурсаў, майстар-віртуоз, выдатная аранжыроўшчыца Ларыса Ласоцкая, душа "Сірынкса", якая грае ў ім са школьных гадоў, з дня стварэння калектыву, а працуе — у Сімфанічным аркестры Нацыянальнага акадэмічнага Вялікага тэатра оперы і балета Беларусі, дзе падчас спектакляў нярэдка гучыць цудоўнае сола яе флейты.

Лаўрэат міжнароднага конкурсу Арсэн Замтарадзэ, таксама "ветэран" ансамбля, грае на альтовай ды басовай флейтах, яго ігры ўласцівая асаблівая тэмбравая выразнасць, тонкае адчуванне стылю самых розных партытур. Сэрца "Сірынкса" — лаўрэат некалькіх конкурсаў, саліст Дзяржаўнага акадэмічнага сім-

на альтовай ды басовай флейтах, Ніна Аўраменка назвала інтанацыйным камертонам ансамбля. А пра маладзенькіх Ірыну Сахацкую ды Надзею Новік сказала: "Менавіта гэтых студэнтак вылучыла са свайго цяперашняга класа і ўзяла ў ансамбль, бо ў іх па-асабліваму гараць вочы". І яшчэ адна характарыстыка:

“Сірынкс” на працягу некалькіх гадоў супрацоўнічае з дабрачынным германскім фондам “Дамы замест Чарнобыля”, дапамагаючы сваімі канцэртамі збіраць сродкі на будаўніцтва дамоў для нашых суайчыннікаў — перасяленцаў з тых мясцін Беларусі, што пацярпелі ад наступстваў чарнобыльскай катастрофы. Штогадовыя дабрачынныя турнэ па Германіі, скіраваныя на падтрымку беларусаў-“чарнобыльцаў”, музыканты ансамбля лічаць найважнейшым складнікам свайго дзейнасці. Яны адчуваюць сябе ішчаслівымі ад таго, што іх талент і праца не толькі радуець многіх людзей, але і прыносяць камусьці канкрэтную дапамогу.

фанічнага аркестра Беларусі Сяргей Картэс, які вылучаецца бездакорнай музычнай інтанацыяй і... арганізатарскай энергіяй, такой неабходнай у жыцці творчай суполкі. Саліст аркестра НАВТ оперы і балета Арцём Нямірскі валодае ўсімі інструментамі сямейства флейтовых, ён высакласны аранжыроўшчык і “носьбіт” унікальнага творчага зараду, якім дзеліцца з калегамі. Віктара Аляксеева, віртуознага выканаўцу

падмурак ансамбля, яго “вушы, густ і рытм” — канцэртмайстар Вадзім Сідараў, які прыйшоў у “Сірынкс” сямнаццаць гадоў таму.

Яны, добра знаёмыя ў музычным асяроддзі, яркія індывідуальнасці, суполку якіх так і хочацца назваць Ансамблем Салістаў, сабралі поўную залу. Было асабліва святочна ад гарачых авацый, ад букетаў яркіх буйных кветак, ад радасці на тварах пажылых заўсёднакаў філармоніі ды

зусім яшчэ юных меламенаў, якія шчыра і заўзята далучаліся да гучных воклічаў сваіх бацькоў: “Брава!”

Брава — поліфанія ў “Largo...” з ужо згаданага тут Канцэрта Ё. С. Баха, падобнай да празрыстага і строга харавога вакалізу. Брава — крохкаму і ўзнёсламу, малітоўнаму інструментальнаму спеву ў “Ave Maria” Дж. Качыні. Брава — кадэнцыі альтовай флейты Арсэн Замтарадзэ з другой часткі “Аранхуэса”. Брава — віртуознай, па-сімфанічнаму маляўнічай і поўнай гумару “Тулні царэўнай залатымі яблычкамі” з балета І. Стравінскага “Жар-птаўшка” ды бліскучаму, дынамічнаму фіналу Канцэрта М. Бруха для кларнета і альты з аркестрам. Брава — усім непаўторным, густоўным эпізодам, кшталту грацыёзнага вальсавага дуэта “душы” і “сэрца” ансамбля — Ларысы Ласоцкай і Сяргея Картэса ці азартнага, несканчолага “Вечнага руху” ў якасці сюрпрыза...

Кажуць, вялікі Вольфганг Амадэй Моцарт жартам пытаўся: “Што можа гучаць яшчэ больш фальшыва за флейту?” І сам жа са смехам адказаў: “Дзве флейты!” У ансамблі “Сірынкс” — цудоўная сямёрка флейтыстаў, і гучанне іх інструментаў уражвае не толькі празрыстай чысцінёй інтанацыі, але і дакладнасцю строю, і той сапраўднай сіхроннасцю, “агульным дыханнем”, у чым і ёсць высокая існасць ансамблевай ігры. Цікава, што сказаў бы Моцарт пра гэты мастацкі феномен?

На здымку: мастацкі кіраўнік “Сірынкса”, дацэнт Беларускай дзяржаўнай акадэміі музыкі Ніна Аўраменка і музыкант ансамбля, лаўрэат міжнародных конкурсаў Сяргей Картэс.

Арцём КУМЕЛЬСКІХ

У люстэрку экрана

Пяць гадоў таму Нацыянальная кінастудыя “Беларусьфільм” выпусціла на экраны драму рэжысёра Сяргея Сычова “Помню”.

Стужка, у якой зняліся такія вядомыя айчынныя майстры кінаэкрана, як Анатоль Кот, Уладзімір Гасцюхін, ды маладая актрыса Нацыянальнага акадэмічнага драматычнага тэатра імя М. Горкага Юлія Кадушкевіч, дэманстравалася і па тэлебачанні.

У гэтыя красавіцкія дні, калі наша памяць узаўяляе трагічны падзеі, што здарыліся на атамнай станцыі ў Чарнобылі 25 гадоў таму, фільм “Помню” вярнуўся на вялікі экран: прынамсі, яго паказ наладзіў сталічны Дом кіно.

За паўтары гадзіны разгортваецца кінааповед, прысвечаны тым, хто і праз 20 гадоў пасля чарнобыльскай катастрофы сутыкаецца з яе наступствамі, але, пераадоўваючы відэачынныя праблемы ды ўласную роспач, прыхаваную ад блізкіх людзей, знаходзіць сілы, каб жыць і працаваць. Мастак-мінчанін Анатоль Буслаў, галоўны герой фільма, атрымлівае духоўную дапамогу на свайой малой радзіме — Гомельшчыне, якую не абмінула чарнобыльская бяда: людзі тут вераць у адраджэнне жыцця на свайой зямлі, з верай у заўтрашні дзень будуць храм...

Аднак наўрад ці гэты, у пэўным сэнсе дэкаратыўны і зусім не ўзрушальны фільм здатны выклікаць усліск глядацкай цікавасці. Тым болей што наша публіка ўжо настроілася на новыя кінапрэ’еры, прымеркаваныя да журботнай даты. Гэта міжнародны праект нямецкай кінастудыі “Vavaria Film” — мастацкая стужка знамага сцэнарыста і рэжысёра

Аляксандра Міндадзэ “У суботу”, падзеі якой пачынаюцца ва ўкраінскім пасёлку Прыпяць адразу пасля чарнобыльскага выбуху. Герой сюжэта, камсамольскі актывіст, апынаецца перад маральным выбарам: або дзеля ўратавання людзей паведзіць ім праўду пра маштаб здарэння, або выканаць загад і “не сеяць паніку”...

Яшчэ адзін міжнародны праект — новая дакументальная стужка “Ваўкі Чарнобыля”, сусветная прэ’ера якой мае адбыцца 26 красавіка па чатырох тэлеканалах: трох еўрапейскіх краін і ЗША. Многія даведліся пра яе, слухаючы інфармацыйныя праграмы Беларускага радыё, гартваючы штотдзённыя га-

зеты. Унікальнасць праекта ў тым, што заходнія спецыялісты, задумаўшы фільм пра ваўкоў, папуляцыя якіх у многіх краінах скарацілася да крытычнага мінімуму, вырашылі паназіраць за іх жыццём ва ўмовах сапраўды дзікай прыроды. У Беларусі аўтары гэтай ідэі знайшлі не толькі адпаведныя мясціны для здымак, але і выдатнага калегу — Ігара Бышнёва. Наш знакамты рэжысёр-дакументаліст і апэратар, фатограф і экалаг, кандыдат біялагічных навук, часова атабарыўшыся ў Палескім радыяцыйна-экалагічным запаведніку, вывучаў тамтэйшую фаўну, якая, на яго погляд, за добрыя два дзясяткі гадоў пасля вымушанага зыходу чалавека з гэтых мясцін цалкам аднавілася — да ўзроўню XIX стагоддзя. Такого сёння нідзе ў Еўропе няма, ды вось толькі радавацца з гэтай прычыны нельга: усё жывое ў запаведніку — радыеактыўнае. Вось у такіх экстрэмальных умовах працаваў над новым фільмам Ігар Бышнёў, поруч з іншаземнымі кінематаграфістамі, якія на паўтара года таксама пасяліліся тут. Галоўныя “дзейныя асобы” стужкі, якая доўжыцца няпоўную гадзіну, — пара ваўкоў. Для назірання за драпежнікамі на іх у выніку складаных маніпуляцый былі замацаваны спецыяльныя прыборы-ашыйнікі. Апроч таго, у камеру трапілі многія іншыя насельнікі запаведніка дый цудоўныя эпізоды з жыцця прыгожай дзікай прыроды, маляўнічыя куткі Прыпяці... Усё гэта ўжо ўбачылі тэлегледачы Аўстрыі, дзе днямі адбыўся паказ “Ваўкоў Чарнобыля”.

“Ваўкі Чарнобыля” многае і многім раскажуць пра Беларусь. А для беларускага глядача новая дакументальная стужка будзе пэўна, самай кранальнай, праўдзівай, захапляльнай і шчырай, блізкай па духу сучаснай кінаработай, прысвечанай нашай зямлі, яе праблемам, яе таямніцам. Яе харакству.

На здымку: кадр з фільма “У суботу”.

Зіновій ПРЫГОДЗІЧ,
фота Кастуся Дробава

Інакш чым можна растлумачыць тое містычна-фантастычнае, што адбывалася з Янкам Сіпаковым апошнім часам?

На працягу аднаго года выйшла адразу чатыры кнігі. Ды не абыякія — знакавыя! У выдавецтве “Мастацкая літаратура” — “Выбранае” ў серыі “Школьная бібліятэка”, “Літаратура і Мастацтва” — “Зубрэвіцкая сага”, “Беларуская энцыклапедыя” — “Зялёны лісток на планеце Зямля”, “Чатыры чвэрці” — “Малады вецер. Мужчынскія апавяданні”.

Нейкі кніжны феерверк, святочны салют. Фантастыка!

А як расцаніць такі факт? Нездзе неўзабаве пасля юбілею (15 студзеня 2011 года Янку Сіпакову споўнілася 75 гадоў) яго запрасілі ў госці землякі-аршанцы. Нагода асабліва: у Аршанскай гарадской бібліятэцы імя Пушкіна адкрывалася чытальная зала Янкі Сіпакова. Я ведаў: пра гэту падзею размова вялася ўжо цэлы год. Іван Данілавіч перадаў нават для пачатку некалькі тысяч тамоў з уласнага кнігазбору.

Але афіцыйнага рашэння ўсё не было, і справа замарудзілася — не так, аказваецца, усё гэта проста. І вось нарэшце дакумент падпісаны. Трэба ехаць на адкрыццё. Праўда, адкрыццё пакуль сімвалічнае, таму што сама зала яшчэ рамантуецца і адчыніцца крыху пазней.

Аднак гэта ніколедкі не зменшыла значнасці падзеі і радасці Івана Данілавіча. Хоць ён разам з тым і вагаўся: ехаць — не ехаць? Не так палохала далёка дарога, як сур’ёзная псіхалагічна-эмацыянальная нагрузка. Ці вытрымае гэты стрэс яго хворы сэрца? Дый

Ён любіў Беларусь нашу мілую

Ён яшчэ гарэў творчымі задумамі, будаваў планы на летні адпачынак, марыў пра восеньскі ваяж па грыбы... Чалавек паўнакроўна, без усялякай аглядкі і трывогі жыў, а недзе там, у горніх высях, ужо быў вызначаны апошні, незваротны рубаж, да якога яго ўжо клапатліва рыхтавалі, няўхільна вялі.

не прывык ён да такіх афіцыйна-ўрачыстых мерапрыемстваў.

— Вось калі б ты, мой дружа, паехаў разам са мною, — нясмела папрасіў ён, — мне было б і вяселай, і надзейнай.

— Якая размова! — узрадаваўся я прапанове. — Канечне, едзем. Заадно пабываем у тваіх родных Зубрэвічах.

І была гэтая паездка. І была цёплая, шчырая сустрэча з чытачамі — спачатку ў раённай бібліятэцы, а пасля і ў гарадской бібліятэцы імя Якуба Коласа. І было прачулае, сардэчнае віншаванне аршанцамі свайго знакамітага земляка з юбілеем.

Толькі позна ўвечары мы дабраліся ў Зубрэвічы. На дварэ ўжо стаяла цемь, тым не менш ад экскурсіі па вёсцы Іван Данілавіч не адмовіўся. З якой замілаванасцю расказваў ён нам (а з намі быў

яшчэ адзін аршанец — пісьменнік Павел Саковіч) пра гісторыю кожнай хаты, пра лёс кожнага жыхара, з якой настальгічнай туюго прыгадваў сваё сірочае маленства (бацькоў фашысты расстралялі за сувязь з партызанамі), бядогнае, але разам з тым і шчаслівае юнацтва — паступіў ва ўніверсітэт, вучыўся на журналіста!

А ў гасцінай хаце пляменніцы Тамары за шчодрым сталом мы заседзеліся ледзь не да паўночы. Вяртаўся назад Іван Данілавіч расчулены і шчаслівы:

— Ніколі яшчэ я не меў гэтулькі дабрны і любові, як сёння... Дзеля гэтага варта было жыць і працаваць.

Апошняя фразе тады я не надаў асаблівага значэння — так часта кажуць. Цяпер жа мне чуецца ў ёй нейкі містычны падтэкст. Няўжо Янка ўжо нешта прадчуваў?

Напэўна, прадчуваў. Бо калі я праз два дні зайшоў да яго ў бальніцу, ён сядзеў на ложку незвычайна сумны, тужлівы, разгублены.

— Мусіць, прыйшла ўжо мая пара...

Гэта было сказана з такой скрухаю, з такім болям, што ў мяне пахаладзела пад сэрцам. Я пачаў сварыцца, каб ён выкінуў гэты дурныя думкі з галавы, а ён, нібы не чуючы мяне, паўтарыў:

— Мусіць, я ўжо, дружа мой, не выканаю твай наказ... не дапішу “Маю бібліятэку”...

Праз месяц Янкі Сіпакова не стала. Не стала майго лепшага, майго шчырага і вернага сябра, з якім сумесна ішлі пакручастымі жыццёвымі сцэжкам больш як трыццаць гадоў. Не стала клапатлівага сямейніка, які так любіў свайго адзінага сына Сяргея, так

кранальна апекаваўся сваёй кранунай унучкай Кацяй. Не стала вялікага грамадзяніна-патрыёта, які так аддана любіў і шанаваў родную бацькоўскую зямлю, з такім болям і трывогою перажываў за лёс матчынай мовы.

Не стала выдатнага пісьменніка, класіка беларускай літаратуры. На шчасце, ён выканаў галоўную творчую місію, дзеля якой, можа, і прыходзіў у гэты свет — напісаў унікальную трылогію: раман “Зубрэвіцкая сага” — гімн сваёй малой радзіме, эса-аповесць “Зялёны лісток на планеце Зямля” — гімн “любай, ненагляднай Беларусі” і “Веча славянскіх балад” — гімн усяму славянству. Нават калі б ён не напісаў больш нічога (а ён напісаў яшчэ шмат выдатных твораў), то і гэтага было б дастаткова, каб імя яго назаўсёды засталася ў нашым прыгожым пісьменстве.

Акно расчынілася ў вечнасць

Віктар ГАРДЗЕЙ

Наш выдатны прэзаік верыў сам і пісаў пра тое, як “у многіх гарадскіх кватэрах самі па сабе нячутна расчыняюцца раптам вокны, і ў цёплых пакоях нека па-новаму запахне халодны снег — ці то крохкімі ледзяшамі, ці то зябкім бярозавікам”. Вось цяпер і для самога аўтара гэтых шчымлівых паэтычна-лірычных радкоў зажуранае акно ў кватэры, што па вуліцы Сурганава, расчынілася не толькі ў зіму — расчынілася яно на ўвесь зямны абсяг, расчынілася ў вечнасць.

Вялікую страту можна зразумець, адчуць фізічна, але нельга ўспрыняць душой і сэрцам. Так усё недарэчна — і так неспадзявана. Можа, параўнанне будзе не да месца, але выйшла амаль па Дзяржавіну: “где стол был яств”, там сёння льюцца слёзы. Здаецца, васьм жа нядаўна, 15 студзеня, сябры і аднадумцы віншавалі Янку Сіпакова з ягоным 75-годдзем, і тады яшчэ нічога не нагадала пра апошні круты зігзаг лёсу. У школах і бібліятэках па ўсёй рэспубліцы прайшлі розныя мерапрыемствы ў гонар юбіляра, бадай, не было газеты ці часопіса, якія б не прысвяцілі слаўнаму пісьменніку адпаведны артыкул, рэцэнзію, інтэрв’ю. Але апафеозам свята сталася юбілейная вечарына на Аршаншчыне — радзіме Янкі Сіпакова. Сустрэча з выдатным земляком, заслужаным дзеячам культуры Беларусі, лаўрэатам Дзяржаўнай прэміі імя Янкі Купалы адбылася ў гарадской бібліятэцы імя А. Пушкіна. Цёплыя словы ўдзячнасці паэту і празаіку на вечары сказалі прадстаўнікі мясцовай улады, настаўнікі, бібліятэкары, літаратары, сябры. І тут адбылася падзея, пра якую нельга не нагадаць, асабліва цяпер, калі Янкі Сіпакова няма ў жыцця. У сваім выступленні, расчулены сардэчным зямляцкім прыёмам, ён выказаў пажаданне перадаць у дар гораду і раёну сваю багатую бібліятэку,

І без таго дужа маркотны і сумны дзень азмрочыўся непагаддзю, парывістым ветрам і мокрым снегам, быццам яшчэ не задоўжаная зіма жменямі белых сняжынак спрабавала прысыпаць чорныя стужкі жалобы, выказваючы сваю нязгоду з тым непапраўным і цяжкім горам, што напаткала нас. Зрэшты, гэта звычайная з’ява, калі напрудвесні паслабелыя маразы замяняюцца слатой, а сілу ў завей і завірух спакваля адбіраюць заўтрашнія ліўні. Шкада, але класік беларускай літаратуры Янка Сіпакоў ужо не пабачыць хуткага росквіту прыроды, як і не пачуў ён жаласных усхіпаў ветру, шоргату снежных камякоў.

якую збіраў усё жыццё, а таксама многа рэдкіх кніг і кніг з аўтографамі вядомых пісьменнікаў, і не толькі беларускіх. Тады, на вечарыне, ніхто і не падумаў, што гэта развітальны дар славутага чалавека, бо сам ён, мусіць, ужоразумеў: гэта яго апошняе спатканне з мілай і любай яму Аршаншчынай.

Не магу казаць за іншых, але асабіста для мяне надзвычай удалае спалучэнне імя і прозвішча — Янка Сіпакоў — з самага пачатку, як толькі на вочы патрапіліся яго цудоўныя вершы, займела нейкі магічны, сакраментальны сэнс. Яно як быццам прычароўвае, падоўгу не адпускае ад сябе. Канечна, прозвішчы некаторых паэтаў забываюцца ці будуць забыты, толькі — не гэта. Янка Сіпакоў напісаў шмат паэтычных кніг, і сярод іх незвычайны свет чалавечай дабрны, спагады мне адкрывалі такія яго зборнікі, як “Сонечны дождж”, “Лірычны вырай”, “Дзень”, “З вясны ў лета”, “Веча славянскіх балад”, “Вочы ў вочы” і многія іншыя. Паэт быў заўжды чулым да клопатаў і праблем сучаснікаў, асабліва сваіх землякоў, жыхароў роднай вёскі Зубрэвічы. А паглядзіце, якія запамінальныя нават назвы ягоных кніг, і гэта не дзіўна, калі ведаць, што творца быў наватарам, першапраходцам, майстрам арыгінальных сюжэтаў. У прозе ён пачаў з мастацкіх нарысаў “Акно, расчыненае ў зіму”, “Па зялёную маланку”, “Даверлівая зямля”, потым былі аповесці “Крыло

цішыні”, “Усе мы з хат”, “Жанчына сярод мужчын”, “Спадзяванне на радасць”. Усё, напісанае ім, сапраўды цяжка пералічыць. Янка Сіпакоў упарта і настойліва асвойваў новыя тэмы і жанры, асноўныя яго творы напісаны на нязведаным дасюль матэрыяле. Ёсць у пісьменніка і зусім нечаканая кніга — кніга прытчаў “Тыя, што ідуць”. Прытчы пазнавальныя, папулярныя, яны не абмежаваны ў прасторы і часе, у іх ужываецца пераплятаецца, узаемадзеінае рэальнае і нерэальнае, жыццёвае і прывіднае.

Мне здаецца, адну і тую ж аснову, адзін выток, тыя ж самыя карані, як і прытчы, што трывала ўраслі ў родную глебу, мае і апошняя кніга пісьменніка — раман-містыфікацыя “Зубрэвіцкая сага”. Што б там ні казалі, але гэта непераўздыдзены твор, дзе жывуць, працуюць, кахаюць, а то і ваююць з ворагам землякі пісьменніка, і ўсё, пра што апавядаецца ў гэтым таленавітым раманае, перарастае ў народнае гераічнае сказанне пра мужнасць нашых продкаў. У першым нумары часопіса “Польмя” я адгукнуўся на “Зубрэвіцкую сагу” цёплай рэцэнзіяй, асобна адзначыўшы выдатную мову твора, і сёння мне асабліва прыемна, што Янка Сіпакоў паспеў прачытаць мой водгук і застаўся, як сам сказаў, вельмі задаволены. Тая рэцэнзія — мая апошняя ўдзячнасць, мой апошні паклон любімаму паэту і празаіку, бо знаёмыя мы былі даўно, яшчэ з часоў папулярных калісьці каралішчавіц-

кіх семінараў, а потым гадоў колькі разам працавалі ў часопісе “Малодосць” і нават сядзелі ў пакоі насупраць адзін аднаго, кажучы ягонымі ж словамі, “вочы ў вочы”. Пра на дзіва плённы “малодосцеўскі” перыяд мне і сёння нагадваюць двухтомнік выбранай прозы “Сад людзей” і кніга “Тыя, што ідуць”, падпісаная роўным, прыгожым почыркам аўтара.

Вядома, што Янка Сіпакоў быў вялікім аптымістам, не падаваўся апатыі, кепскаму настрою, хоць сам рос сірагой, таму што бацькоў замучылі гестапаўцы за сувязь з партызанамі. Сваім Зубрэвічам, родным людзям і спагадлівым аднавяскоўцам пісьменнік прысвяціў шмат прэзаічных кніг, тут, у наваколлях Дняпра, набірала моц і крылы для ўзлёту ягоная боская, незямная паэзія, і ўсё ж аднойчы ў аўтабіяграфіі “Замаразкі на першацвет” творца, які зведаў і гора, і бясхлеб’е, цяжка ўздыхнуў: “І тады падумалася, што я ўжо даўно, аж з самага шасцігадовага ўзросту нікому не сын...” Прызнанне гэтае, трэба думаць, вырвалася ў хвіліну распачы, нейкага душэўнага разладу, але, нягледзячы на свой суровы лёс, паэт не ачарсцвеў сэрцам, наадварот, кожным сваім вершам, баладай, прытчай, аповесцю ці раманам спавядаў чуласць, дабрны і спагадлівасць. Ён жыў і тварыў, як сапраўдны сын Беларусі, сынам сваёй вялікай і малой Радзімы ён быў і застаецца на самай справе.

Прыўкрасныя алені ў святле яго жыцця

Напэўна, толькі Уладзімір Караткевіч мог параўнаць кнігу з прыўкрасным аленем, а яшчэ і з прыўкраснай птушкай у палёце... І зрабіў ён гэта ў Роздуме над “Вечам славянскіх балад” Янкі Сіпакова “Справядлівасць”, які напісаў цяпер ужо ў такім далёкім 1977 годзе.

Раіса БАРАВІКОВА

У тым артыкуле сказаў ён і пра самога Сіпакова: “Гэты хлопец, сам таго не жадаючы, даў ладнага выпітка паэтам майго пакалення, і ў тым ліку мне. І дзякуй Богу. Свет, дзе няма месца нечаканасцям, — гэта не свет. І кніга гэта добра паслужыць людзям і Беларусі”.

Два класікі, два волаты айчынай літаратуры, яны абодва годна служылі і нашаму беларускаму народу, і нашай Бацькаўшчыне. “Зямлёй пад белымі крывімі” назваў Беларусь Уладзімір Караткевіч, “Зялёны лісток на планеце Зямля. Партрэт Беларусі” — адгукнуўся яму наўздагон сваёй кнігай эсэ Янка Сіпакоў, мілы Іван Данілавіч, які так нечакана ступіў на шлях незабыўных, хто ўжо застаецца толькі ва ўспамінах...

Польскі пісьменнік Рышард Курільчык, які, дарэчы, як і Сіпакоў, нарадзіўся на Віцебшчыне, напісаў кнігу “Славянскі світанак”, якая выдавалася ў нас некалькі гадоў таму ў цудоўным перакладзе Анатоля Бутэвіча. Янка Сіпакоў больш як чатыры дзесяцігоддзі таму расказаў свету амаль тое ж самае, ён тут — першапраходца: хто мы — народы, што складаюць сям’ю славян, адкуль з’явіліся, што перажывалі стагоддзямі, які ў нас характар, якія рысы яднаюць і што раз’ядноўвае. Цікавы момант, калі ў кнізе Курільчыка ў эпізодзе, датаваным вясною 553 года нашай эры, я прачытала, што пасланнік Нарзэса — візантыйскага правіцеля Італіі — звярнуўся да Іардана, былога кандлера Гунцігаса, князя готаў з просьбаю даць як мага большую інфармацыю наконт славян, дык той адказаў: “...Назвы іхніх плямён вельмі зменлівыя, адпаведна назван розных родаў, але найбольш называюць іх “венеды”, дзелячы на склавінаў і антаў. Гэтыя склавіны занялі ўсход і прастору паміж морамі аж за ракой Вістулай. Ад Вістулы ўніз, ажно да гор, знаходзяцца анты. З імі, калі іх узначальваў князь Бож, змагаўся наш кароль Вінітарыя...” І мне тут жа схацелася ўзяць у рукі “Веча славянскіх балад”, каб прачытаць баладу антаў чацвёртага стагоддзя “Божа”:

...А Божа, раскрылішы рукі,
глядзіць на іх з ласкай і верай,
Нібыта і зараз натхняе
на новы, рашаючы бой,
Бо трэба ж спліціць Вінітару,
гэтак готскаму зверу,
За крыводы, пакуты, абразы,
за здзекі ўсе над сабой.

Распяў вадара той з сынамі
і могучаў знаных замнога,
Каб ва ўсіх паланёных пасеяць
апуджана-жудасны жак.
І, здаецца, на ўсіх на сям’янах,
на ўсіх, здаецца, дарогах
Распятыя Божавы воі
на ўтоспеху збітых крывках.

Так, думалі, сполах народзяць,
а гэты гнеў нарадзіла,
Так, думалі, сеюць пакуру,
а ўскаласіўся бунт.
І ўжо ў вачах заблішчала
непераможная сіла,
Сіла, якая ўзыходзіць
з роспачы, болю, пакут.

Лічыцца, што таемную, загадкавую славянскую душу раскрыў іншым народам у сваіх творах Фёдар Дастаеўскі. Янка Сіпакоў паказаў яе па-свойму. Гэта як два бакі Поўні: адзін прыцменены, у лабірынце ўласных пакут душы нейкага аднаго пэўнага чалавека, другі бок — гісторыя пакут людства, нязломнага найчасцей у барацьбе за свой шлях, няхай то будзе сучасны беларус, паляк, серб, рускі, балгарын ці ўкраінец, але ўсе мы нашчадкі тых далёкіх славян, нашы гены — ад іх.

Так, мы ўмеем быць мужнымі, умеем быць і зацятымі ў нейкім сваім перакананні, мы і годнасьцю маем вялікую, і пачуццё гонару, нас цяжка зламаць. Праўда, ёсць і заганы, як на маю думку, дык самаедства ў нас зашмат. Мы не навучаныя захапляцца кімсьці, дакладней,

выказваць камусьці сваё захапленне, мы скупыя на падобныя словы, можа, гэта ад нейкай залішняй нашай сціпласці, якую носім у сабе, як пакуру, а можа, і ад нечага іншага... А заўтрашні дзень нікому не абяцаны, дык трэба спышацца, усё, што ёсць у душы, сказаць сёння, бо заўтра можа быць і позна. Вось і я цяпер дакараю сябе, чаму не знайшла моманту падчас нашых размоў з Іванам Данілавічам пра яго бібліятэку сказаць яму, што я таксама збірала кнігі і што сярод усяго гэтага збору ёсць адна запаветная, вельмі дарагая мне палічка, дзе стаіць самае-самае, што я лічу найлепшым у нашай, ды і ў сусветнай паэзіі... І сярод не такой ужо і вялікай колькасці томікаў на той палічцы захоўваюцца ў мяне ажно тры кнігі паэзіі Янкі Сіпакова: “Веча славянскіх балад”, “У поўдзень, да вады” і “Усміхніся мне”:

Здараецца, наплыве дабрыва
І так захопіць дзіўная чулівасць,
Што ўсё на свеце хочацца абняць,
Да сэрца ўсё прылашчыць беражліва.

Сп’янелы сонцам, збегшы ад хлусні,
Нібыта чмель, у леце я ічырую.
Усхваляваны ласкаю, усім,
Як волю, дабрывно сваю дарую...

Іван Данілавіч Сіпакоў быў не проста добрым чалавекам, у ім жыла тая сонечнасць, ад якой заўжды зыходзіла цеплыня. Умеў ён быць і прынцыповым, але мне бачылася гэтая прынцыповасць у межах нейкай вельмі чалавечнай далікатнасці, за якой — мудрасць жыцця, ды, напэўна, і мудрасць генаў, назапашаная стагоддзямі далёкімі прапачурамі-славянамі. А яшчэ ён быў справядлівы і гэтай справядлівасці паграбаваў ад іншых. Звездаўшы гаротную галечу сірочага пасляваеннага дзяцінства, ён ніколі не жыві чымсьці хуткаплынным і дробным, ён рупіўся і дбаў пра іншых, да чаго заклікаў і астатніх. Умеў ён і захапляцца чужым талентам, і своечасова разгледзець гэты талент, і падтрымаць яго. А якім глыбокім знаўцам сусветнай літаратуры паўстае Сіпакоў са старонак свайго ці не апошняга твора, першай кнігі эсэ “Мая бібліятэка”, што друкавалася на старонках трох першых нумароў часопіса “Маладосць”!

Здаецца, гэта было толькі ўчора... Восьмае сакавіка, тэлефонны званок, пазнаю голас Івана Данілавіча... Пасля слоў вішавання з традыцыйным жаночым святкам ён пытаецца, ці былі якія-небудзь водгукі на яго эсэ? Вядома ж, былі, адказваю: і супрацоўнікам рэдакцыі спадабалася, і Павел Паўлавіч Сакоў шмат добрых слоў выказаў... І ўвогуле, вось скончыцца ў мяне адпачынак, і абавязкова прыходзіць ў рэдакцыю. “Прыду”, — паабяцаў ён. І гэтае “прыду” так і засталася назаўжды толькі абяцаннем. Праз дзень пасля той размовы Янка Сіпакоў, моляючы і выношваючы ў сабе яшчэ так многа творчых задум (мяркую, што гэта была і другая кніга эсэ “Мая бібліятэка”, і, напэўна, кніга прозы “Малады вечер”), пайшоў за межы свайго зямнога быцця, а тыя словы водгукаў, якія, магчыма, ён хацеў пачуць ад мяне, праз некалькі тыдняў выказала літаратуразнаўца і выкладчыца Мазырскага дзяржаўнага ўніверсітэта Тамара Нерждзіна: моладзь, студэнты зачытваюцца яго апошняй публікацыяй, тым самым эсэ ў “Маладосці”, перадаючы часопіс з рук у рукі... Гэта, напэўна, і ёсць тое Заўтра, пра якое магутны паэт зямлі беларускай Янка Сіпакоў пісаў у адным са сваіх вершаў:

...Ну дзе ж ты, Заўтра?! Хораіша чакаць
Твайго, асветленага марая, світання!
Бо кожнаму, як сябрава рука,
Заўсёднае на заўтра спадзяванне.

Дню заўтрашняму Ён пакінуў свае шматлікія кнігі, дзясяткі кніг паэзіі і прозы, якія з цяжкасцю прачытаюцца і чытачамі наступных стагоддзяў. Праз гэтыя творы яны дапішучы ітосьці сваё да Яго постаці, а з намі ў нашым стагоддзі Янка Сіпакоў застаецца такім, якім мы ўсе яго ведалі, паважалі і, як умелі, любілі.

26 красавіка — Дзень чарнобыльскай трагедыі

Партнёрства дзеля здароўя

Нават цяпер, праз 25 гадоў, складана ацаніць дапамогу, якую аказвалі замежныя дзяржаўныя і грамадскія арганізацыі пацярпелым раёнам Беларусі.

Васіль ЯКАВЕНКА,
пісьменнік, кіраўнік
Беларускага
сацыяльна-экалагічнага
саюза “Чарнобыль”

Але ж зусім асобна ў нашай гуманітарнай прасторы стаіць ініцыятыва Пецбуржскага медыцынскага ўніверсітэта (ЗША), а калі больш канкрэтна — доктара Томаса Фолі (Thomas Foley) і Марыі Дзіамковіч, апошняя — беларуска з мястэчка Моталь, па сканчэнні Варшаўскай вышэйшай медыцынскай школы працавала педыятрам у Польшчы, потым — у ЗША. Пасля Чарнобыльскай катастрофы неаднойчы прыязджала на Бацькаўшчыну, у Мінску пазнаёмілася з дзейнасцю аб’яднання БелСаЭС “Чарнобыль”, з дактарамі клінікі Інстытута радыяцыйнай медыцыны і 4-й дзіцячай бальніцы. Вярнуўшыся ў Амерыку, пачала збіраць, купляць і прывозіць у выглядзе гуманітарнай дапамогі ў 4-ю дзіцячую бальніцу і Мотальскую сельскую бальніцу лекі і медыцынскія прылады.

Аднойчы ў Пецбургу яна зацікавіла амерыканскіх медыкаў чарнобыльскімі праблемамі, і таму неўзабаве яны ўжо разам з прафесарам Томасам Фолі (Thomas Foley), спецыялістам па эндокрыналогіі, прыязджаюць у Беларусь. Раз, а потым яшчэ і яшчэ... Стварылі Міжнародны фонд аховы здароўя дзяцей, у раду якога з беларускага боку ўвайшлі і яна, Марыя Дзіамковіч, і вядомая гімнастка Вольга Корбут.

У адзін са сваіх прыездаў у Мінск доктар Фолі даў інтэрв’ю газеце “Набат” (2003, красавік, № 9). Паводле яго слоў, у праграму партнёрства ўваходзілі: адукацыя і ўдасканаленне спецыялістаў, прынамсі, гэта як прыярытэт; другое — падтрымка дыягностыкі і лекавання пацярпелых ад радыяцыйнай дзяцей, аса-

бліва з ракам шчытападобнай залозы; затым — абсталяванне беларускіх бальніц новымі сродкамі дыягностыкі і лячэння, у прыватнасці, для дапамогі нованароджаным з паталагічнымі адхіленнямі, неданашаным дзецям.

Марыя партнёрскага супрацоўніцтва ў іх увогуле было адкрыццё ў Беларусі дзіцячага медыцынскага цэнтра, па сваёй аснашчанасці, як бачылася Фолі, найлепшага на гэтым кантыненте.

Паводле слоў Т. Фолі, паскорыць вырашэнне пытання амерыканскага супрацоўніцтва з нашай краінай дапамаглі беларуская дыяспара ў ЗША і асабіста доктар Марыя Дзіамковіч: “Яны пісалі лісты і накіроўвалі членам амерыканскага ўрада і парламента, непасрэдна вялі перамовы. Гэта і падштурхнула адказных асоб узяць пад увагу наш афіцыйны зварот. Для нас выдзелілі грант у 240 тысяч долараў. Вы здзіўленыя?”

Так, у гутарцы з ім тады я выказаў здзіўленне. Атрымалася ж цікавая рэч. Бо тыя 240 тысяч долараў выдаткавала на Беларусь (для рэалізацыі праграмы Фолі ў навуковым партнёрстве) вядомае Агенцтва па інтэрнацыянальным развіцці, у якое крыху раней, а менавіта ў студзені 1992 года, я перадаў хадаініцтва аб гуманітарнай дапамозе за подпісамі прэміера В. Кебіча, старшыні чарнобыльскага камітэта Вярхоўнага савета А. Смольяра і, уласна, сваім як каардынатара чарнобыльскіх ініцыятыв. Недарэчнасць тады была ўтворана адсутнасцю афіцыйнай падачы для такога незвычайнага дакумента. Пра гэты прыкры выпадак я і расказаў доктару Фолі, адно пра тое ён нічога не ведаў, што і не дзіўна.

У склад амерыканскіх дэлегацый разам з доктарам Т. Фолі ў розны час уваходзілі таксама В. Дональдсан, дырэктар дзіцячага шпіталя ў Пецбургу, вядомы амерыканскі хірург, Ш. Вайнштэйн — чалавек ад Амерыканскага міжнароднага альянса аховы здароўя, дактары Б. Зітэлі, М. Блом, С. Какошыс — адмыслоўцы ў даследаванні хвароб шчытападобнай залозы і ўнутраных органаў.

У Мінску амерыканцы звязалі знаёмствы і цесныя адносіны з Міністэрствам аховы здароўя. Знайшлі адначасова ўзаемаразуменне і зацікаўленасць заакеанскім вопытам навучання ў медыцынскім універсітэце, рэктар Аляксей Кубарка, — на той час там акурат праводзіліся рэформы, аналагічныя рэформам за акіянам. Дапамаглі абсталяваць камп’ютарнай тэхнікай, укаранілі пры гэтым спецыяльныя праграмы. Адкрылі рэдка для таго часу таксічны цэнтр у 4-й дзіцячай бальніцы. І ўжо шмат якія беларускія спецыялісты ў галіне медыцынскай радыялогіі, як, напрыклад, прафесар Ларыса Астахава, урачы Таццяна Варанцова, Таццяна Маслоўская, Таццяна Палякова, Ірына Мітрошанка, прафесар Сяргей Мяльноў (гэты ў апошнія гады), пазнаёміліся з амерыканскімі спецыялістамі і прайшлі курс удасканалення за мяжой, у Пецбургу, а таксама ў Польшчы. За стажыроўку ў шырокай кагорце амерыканскіх сяброў адказвала Мірыям Блом. Тэмы стажыровак мяняліся — былі і па захворванні дзяцей і дарослых на рак шчытападобнай залозы, і па захворванні на рак малочнай залозы ў жанчын.

Амерыканскія сябры арганізавалі ў дзіцячай бальніцы № 4 падрыхтоўку па агульнай педыятрыі пад кіраўніцтвам прафесара Базілія Зітэлі і доктара медыцыны Мірыям Блом. Тое ж і па гастрэнтэралогіі, калі праведзеныя важныя даследаванні выявілі высокі ўзровень накаплення бактэрыі Helicobacter pylori gastritis у дзяцей, асабліва тых, якія праходзілі лячэнне ў санаторыях з хранічнымі захворваннямі, цяпер аб’явілі аб асацыяцыі з чарнобыльскай катастрофай. Доктар Марцін Чарон, кіраўнік дзіцячага аддзялення радыяцыйнай медыцыны ў ДКП, наведаўшы Беларусь, аказаў належную кансультацыйную дапамогу ў рамках праграм па радыяцыйнай медыцыне адпаведных беларускіх устаноў. Правалі заняткі і па сястрынскім доглядзе за дзецьмі пад кіраўніцтвам Патрыцыі Джампа, вопытнай медсястры. Ды ўсяго тут не пералічыш.

Праект Томаса Фолі набыў назву “Вучоныя дапамагаюць дзецям Чарнобыля”. Ён, як вядома, залежыць ад фінансавання ў ЗША. У свой час на яго збірала грошы таксама беларуская дыяспара пры падтрымцы епіскапа Мікалая. І доўжыцца праект дагэтуль, здзіўляецца пераважна ў абмежаваным вопытам.

Сам доктар Фолі — чалавек даволі шырокіх інтарэсаў, складае песні, іграе на банджа і гітары. Ягоны верш “Чарнобыль”, прысвечаны радыяцыйнай экалагічнай катастрофе, у перакладзе на рускую мову быў надрукаваны ў газеце “Набат”.

На здымку: Марыя Дзіамковіч.

Віктар КАВАЛЁЎ,
фота аўтара

Народжаны быць Мастаком

Майстэрня мастака, дзе мы дамовіліся сустрэцца і пагутарыць, вельмі ўражае: акрамя шматлікіх карцін, напісаных раней і над якімі ён працуе цяпер, лашчаць вока размаітыя хатнія кветкі і разнастайныя сувеніры, прывезеныя з вандровак з амаль усіх краін свету. На першае трывяльнае пытанне пра тое, як вызначыўся яго творчы жыццёвы шлях, Георгій Георгіевіч адказаў, на яго погляд, банальна, але трапна: «Мастаком трэба нарадзіцца». І не важна, у якой сферы дзейнасці: сталар ты ці цяляр высокага класа, якім быў яго бацька. Са слоў Георгія Паплаўскага, з пяці гадоў, як ён сябе помніць, заўсёды хацелася маляваць. Але ж не было ні альбомаў, ні нават каляровых алоўкаў. Гэта цяпер раскоша і вялікі выбар усялякіх прылад, калі майстар займаецца маляўнічымі практыкаваннямі са сваёй праўнучкай. А ў дзяцінстве адзіным сродкам малявання быў хімічны аловак. Ды і то малады «творца» вельмі наперажываўся, калі малюнак ад вільгаці пацёк і расплыўся.

«Падчас вайны, зразумела, — узагадвае Паплаўскі, — не маляваў. Але да вайны, з першага класа, ведалі, што я «мастак». Афармляў насценгазеты. Пасля вайны цётка майго суседа-аднагодкі, які жыве літаральна праз плот, знакаміта мастачка Валяр’яна Жолтак, прапанавала яму хадзіць у выяўленчую студыю пры бабруйскім ДOME п’янераў. А я і не ведаў пра гэтую студыю і пайшоў, як кажучы, за кампанію. Яе наведвала група маіх ровеснікаў і нават старэйшыя вучні. Там быў выдатны педагог Барыс Фёдаравіч Бяляеў. Такіх, мабыць, сёння ўжо немагчыма знайсці. Ён выхаваў, можна і так сказаць, усю бабруйскую моладзь, прадстаўнікі якой потым сталі вядомымі мастакамі.

Пасля была вучоба ў Мінскім мастацкім вучылішчы, дзе таксама былі добрыя настаўнікі: Волкаў, Цвірка, Мазалёў, Сухаверхаў. Але Барыс Фёдаравіч быў для мяне як родны бацька, кланцаўся пра нас, сам рабіў пэндзлі... Першы набор ажыццяўляўся ў 1947 годзе. Паступала 200 чалавек, з якіх прынялі 60, мяне ў тым ліку. На сёння ў жывых з нас, «пачаткоўцаў», засталася вельмі мала: Грамыка, Шчамалёў, Назарчук, Данчык, мая жонка Наталля Мікалаеўна, жонка Савіцкага».

Станаўленне творцы як графіка пачыналася не з дзяцінства, нават у Беларускам дзяржаўным тэатральна-мастацкім інстытуце ён заканчваў аддзяленне жывапісу. «Справа ў тым, — тлумачыць Георгій Паплаўскі, — што я раней за ўсіх сваіх сакурснікаў ажаніўся. Трэба было зарабляць грошы, каб утрымліваць сям’ю. Графіку вельмі любіў і пачаў працаваць у часопісах «Бязрозга», «Вясёлка», «Маладосць», «Беларусь» як ілюстратар. І ў адным са сталічных выдавецтваў, дзе працаваў галоўным мастаком выдатны чалавек Мікалай Цімафеевіч Гуціеў. Ён прапанаваў мне ілюстраваць кнігу Джэка Лондана «Смок Белью». Каб іншую якую кнігу, можа, і адмовіўся, але Джэка Лондан на той час быў кумірам імагінат каго. Гэта быў пачатак майго захаплення ілюстрацыямі. Спрыялі мне ў супрацоўніцтве з выданнямі такія людзі, як Аляксей Кулакоўскі, Мікола Гамолка, Барыс Бур’ян...»

Асобная старонка творчасці мастака — афармленне кнігі. Сярод замежных аўтараў — У. Шэкспір, Ф. Петрарка, І. Шылер, Д. Свіфт, Д. Лондан, Р. Тагор, айчынных — Янка Купала, Якуб Колас, А. Адамовіч, В. Быкаў, У. Караткевіч, І. Навуменка, А. Куляшоў, І. Мележ, І. Шамякін, Я. Брыль, В. Тарас. Да слова, на міжнародным конкурсе ў Лейпцыгу ў 1968

Не так даўно народны мастак Беларусі Георгій Паплаўскі адзначыў сваё 80-годдзе. Нарадзіўся ён ва ўкраінскім горадзе Роўна, скончыў Мінскае мастацкае вучылішча, аддзяленне жывапісу Беларускага дзяржаўнага тэатральна-мастацкага інстытута. Дарэчы, выпускнікамі кафедры жывапісу ў розны час былі такія народныя мастакі Беларусі, як Віктар Грамыка, Леанід Шчамалёў, Барыс Герлаван, Уладзімір Тоўцік. Георгій Георгіевіч — акадэмік Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі, Расійскай акадэміі мастацтваў, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі нашай краіны (за серыю акварэляў «Браслаўскі альбом» і цыкл графічных работ з творчых паездак па Інданезіі і Кубе) і многіх міжнародных прэмій. За работы цыкла «Індыйскі дзёнік»

годзе за ілюстрацыі да кнігі Якуба Коласа «Новая зямля» творца атрымаў дыплом «Найпрыгажэйшая кніга свету». Гэта быў першы дыплом, не так вясёлы, са слоў мастака, для яго асабіста, як для айчыннага выдавецтва «Беларусь», якое ўпершыню атрымала такое міжнароднае прызнанне. Гэты дыплом тагачасны дырэктар выдавецтва Захар Матузаў павесіў у сваім кабінете.

Афармленне кніг зрабіла Георгій Паплаўскага больш вядомым для некаторых як графіка, чым жывапісец. Шмат год працаваў з маладзёжнымі групамі графікаў у доме творчасці «Сенеж», куды прыязджалі прадстаўнікі ўсіх саюзных рэспублік, сацыялістычных і нават капіталістычных краін. Актыўна ўдзельнічаў у калектыўных і персанальных выстаўках на радзіме і ў замежжы, у афіцыйных мерапрыемствах, як то месячнікі культуры ў Францыі, Венгрыі, меў шмат дасягненняў. Ён і акадэмікам Акадэміі мастацтваў СССР стаў як графік. Але час ад часу выстаўляўся ў Беларусі і Расіі як жывапісец. Большасць жывапісных работ знаходзіцца ў Расіі, бо шмат якія творы пісаў па дамоў з Масквой, а графічных хапае як на радзіме, так і за яе межамі.

Георгій Георгіевіч — прадстаўнік тагачаснага «суромага стылю», ля вытокаў якога ён стаў разам са сваімі калегамі.

«Не я прыдумаў і абзначыў пlynню «суровым стылем», — зазначае мастак. — Справа ў тым, што ўсе маладыя «ярыштысты». Нам заўсёды надаецца: тое, што створана нашымі папярэднікамі, настаўнікамі, ужо зроблена, а мы павінны ісці далей. Быў у выяўленчым мастацтве так званы стыль «лакіроўка» — усё прыхарошвалася. Калі гэта рабочы, то абавязкова паголены, добра апрануты, калі каласнік — павінен ледзь не ў гальштуку сядзець у камбайне ці трактары. Студэнтам быў на практыцы на Мінскім трактарным заводзе, у ліцейным цэху. Бачыў гэту цяжкую працу: гарачыня жудасная, рабочым там зусім не да галення і гальштукаў. «Лакіроўкай» ніяк не адлюструеш гэты працэс, а толькі праз рэалізм.

З нашага пакалення «іасцідзясятнікаў» імагінат хто прайшоў праз гэта. І не толькі мастакі, а і пісьменнікі, прыкладам, Вазнясенскі, Раждзественскі, Ахмадуліна. У нашай прафесійнай «кухні» гэты рух называўся «суровы рэалізм».

Аднойчы Георгія Паплаўскага разам з іншымі мастакамі паслалі ў творчую камандзіроўку на цаліну рыхтавацца да выстаўкі «Дзесяць год асваення цаліны». Але той год надарыўся неўрадлівы, ды яшчэ ў возера Ісык сышоў сель і загінула шмат людзей. Творцы хацелася паказаць тую цаліну, якой ён яе ўбачыў, а не як напышліва ў газетах пра яе пісалі.

Вярнуўшыся дахаты, панёс работы на выстаўкі. У яго запыталіся, як там сітуацыя з хлебам. У адказ пачулі, што калі рана падымешся, то булку хлеба паспееш ухапіць.

«Пасля чарнобыльскай катастрофы дзякуючы Алесю Адамовічу, які атрымліваў ад сваіх сяброў пры высокіх пасадах дакладную інфармацыю пра замоўчванне сапраўдных фактаў, і Георгій Паплаўскі стаў дасведчаным у наступствах аварыі. Чарнобыльскай тэматыцы прысвяціў карціну «Памяти без вины убиенных». У сумную дату 25-годдзя чарнобыльскай катастрофы ў ДOME дружбы творца выставіць сваю серыю з дзевяці літаграфій «Дрэвы без лісця».

Так там сапраўды тады было: днём хлеба ўжо не купіш. Нехта адразу данёс, і яго выклікалі ў ЦК на разборкі. Бо і работы ён не зусім «парадныя» прывёз: пісаў праўду, тое, што бачыў.

Са сваёй жонкай Наталляй Мікалаеўнай — выдатным графікам, мастаком кнігі — Георгій Паплаўскі ездзіў па Беларусі, каб набіраць аўтэнтчнага матэрыялу для далейшай працы. Забраўся ў сапраўдную глухмень — вёскі Тонеж, Букча ў Лельчыцкім раёне, — куды можна было толькі тралёвачнымі машынамі дабрацца. Бачылі тое вясковае асяроддзе, якое ў наш час ужо нідзе не сустрэнеш. Таксама былі ў вёсцы з цікавай назвай Сямігосцічы. Прычым яна знаходзіцца кіламетраў за пяць ад Прыпяці, а каля кожнай хагты — вялізныя лодкі. Запыталіся, бо наўкола адзін пясок, навошта ім гэта. У адказ пачулі, што яны проста

і афармленне кнігі «Тырукурал» індыйскі ўрад адзначыў яго Міжнароднай прэміяй Джавахарлала Нэру. Пералік узнагарод Георгія Георгіевіча можна доўжыць і доўжыць. Ён — жывапісец, акварэліст, ілюстратар, графік, працуе ў разнастайных тэхніках станковай і кніжнай графікі, станковага жывапісу. Яго імя прыхільнікі мастацтва ведаюць не толькі на радзіме, а і далёка за яе межамі, бо работы майстра знаходзяцца ў шматлікіх музеях і прыватных зборах як Беларусі, так і Швейцарыі, Германіі, Аўстрыі, ЗША, Індыі, Украіны, Расіі... Да таго ж, Георгій Георгіевіч вылучаны на атрыманне прэстыжнай прэміі Саюзнай дзяржавы. Як вы ўжо згадаліся, сённяшні госць лімаўскай «Прасторы ўяўлення» — Георгій Паплаўскі.

не ведаюць, як Прыпяць можа разлівацца падчас паводкі.

«Наведваючы гэтыя мясціны, сабралі імагінат матэрыялу для далейшай мастацкай творчасці, — працягвае Георгій Георгіевіч. — Такога цяпер няма, каб на вёсцы насілі даматканья спадніцы, кабаты. Шмат маляваў, заўсёды ездзіў з альбомамі, рабіў накіды амаль усяго, што бачыў. І даюць яны мне дапамогаў: усё, што раблю, — мае ўласнае, не гартаю чужых фаліянтаў, не пераймаю. Не паспяваю нават апрацаваць тое, што бачыў, што назапашана.

Я выкладаю ў творчых акадэмічных майстэрнях, цесна звязаны з моладдзю, не магу яе асуджаць, а толькі шкадаваць, што маладыя самі сабе перакрываюць шлях развіцця так званымі пошукамі часоваў, а чаго — і самі не ведаюць. Разумо, ім трэба станаўленне, каб на іх як мага раней звярнулі ўвагу. Часам яны пераскакваюць праз «школу». У любой прафесіі гэтага рабіць нельга. Скажам, скрыпач з дзяцінства павінен «напілікаць» дастаткова, развіцца, вывучыцца, каб падушачкамі пальцаў адчуць ноту, так і мастак увесь час павінен адчуваць сябе вучнем. Кажучы, няма мастака без рамесніка, як і рамесніка — без мастака. Мастаком трэба нарадзіцца. Не тое, што ён вылучаецца з агульнай масы, што ён асобы чалавек. Мы ўсе любім жыццё ва ўсіх яго праявах. Але мы здольныя ў чымсьці адчуваць святло, колеравую гаму, рытм, пластыку. Калі скульптар не адчувае пластыкі, ён усё роўна зробіць злепак. Але калі ты не адораны асобым пачуццём, зразумела,

На выстаўках думаю: калі гэта шчыра зроблена, можа, нейкі душыўны надрыў быў і аўтар хоча выразіць свой стан трывогі, надзеі. Азледжу з усіх бакоў, потым прашу аўтара як малодшага калегу мне патлумачыць сэнс. Вельмі часта проста тыхаюць-мыкаюць, а некаторыя так спрактыкаваліся ў філасофскіх развагах, што кагосьці і пераконваюць у выключнасці работы.

Сёння вельмі цяжка нам, мастакам-рэалістам старэйшага пакалення. Мы не пратэстуем супраць усяго гэтага, але і не можам заахвоцца, а толькі спачуваць. Часу затрачанаму спачуваць, гледачу і эпасе. Каб сёння ўрад ці нейкае міністэрства заклалі мастаку вялікае тэматычнае палатно, з моладзі ніхто б не змог «выцягнуць» такую карціну. У гэтым цалкам упэўнены. Бо, каб яе зрабіць, патрэбна школа і практыка. Гэта праблема не толькі Беларусі, а і іншых краін».

У мастака часта былі праблемы, але больш не ад улад, а ад калег. Улада яго не пецціла, але адносілася «ветліва». Бо ён добра працаваў і меў пэўны аўтарытэт.

«У асноўным на мяне «капалі» мае калегі, — з горыччу кажа Георгій Паплаўскі, — таму што зайздроснікаў паўсюль хапае. То я скажу нешта не тое, то зраблю. Прыклад — кніга Салжаныцына «Жнівень 1914», якую набыў і прывёз з персанальнай выстаўкі з Венны. У Шарамецеве яе аднялі, мяне з усіх, так бы мовіць, пасада вытурлы. А гэта быў канец 1980-х, у Маскве тады яго ўжо друкавалі. У ЦК і райкаме нічога не казалі, а калектыў нашага Саюза мастакоў пачаў на мяне ганенне. Знялі з дзяржрэміі, званне «народнага» заставірылі. Чытаў «пісьмы» на мяне маіх калег. Што я чалавек з двайным дном, што яшчэ б і не тое знайшлі, каб мяне старанна абишквалі пасля паездак за мяжу. А і праўда: я прывозіў Пастарнака, Даніэля, Булгакава».

Пасля чарнобыльскай катастрофы дзякуючы Алесю Адамовічу, які атрымліваў ад сваіх сяброў пры высокіх пасадах дакладную інфармацыю пра замоўчванне сапраўдных фактаў, і Георгій Паплаўскі стаў дасведчаным у наступствах аварыі. Чарнобыльскай тэматыцы прысвяціў карціну «Памяти без вины убиенных». У сумную дату 25-годдзя чарнобыльскай катастрофы ў ДOME дружбы творца выставіць сваю серыю з дзевяці літаграфій «Дрэвы без лісця».

Як адзначалася, Георгій Георгіевіч вылучаны на атрыманне прэміі Саюзнай дзяржавы, якая даецца за ўзаемадзейне беларускай культуры з расійскай ці наадварот. Ён адзінагалосна прайшоў тут, у Беларусі. У творцы вельмі шмат работ, звязаных з Расіяй: серыя «Высокае неба» і «Радзіма касманаўтаў», «Атлантыка», «Камандоры», «Цаліна», «Енісейскі альбом» і іншыя. Беларускія тэмы ўвогуле цяжка пералічыць.

Віктар КАВАЛЁЎ,
фота аўтара

У зборах музея знаходзіцца каля 200 жывапісных палотнаў, выкананых беларускімі майстрамі ў жанры нацюрморта. З пасляваенных часоў, як музей набыў творы, некаторыя з іх яшчэ ні разу не выстаўляліся. Таму адметнасць дадзенай падзеі ў тым, што ўпершыню ў такім аб'ёме наведвальнікам прапануецца гэтка маштабная экспазіцыя. А ў планах — выданне альбома беларускага нацюрморта. Музей і надалей мяркуе доўжыць паказ сваіх калекцый, а наступнай выстаўкай у нацыянальным напрамку будзе “Беларускі пейзаж”.

Уладзімір Іванавіч падкрэсліў, што ў мінулым годзе адбылася вучоная рада музея. Дагэтуль НММ Беларусі выступалі, так бы мовіць, у ролі галерэі, дзе штомесяц ладзіліся персанальныя выстаўкі мастакоў розных пакаленняў. А тое, што назапашана за некалькі дзесяцігоддзяў у фондах, нават супрацоўнікі не ведалі, асабліва маладое пакаленне. Таму наўмысна скарачаны персанальныя выстаўкі, бо гэта не роля дадзенай установы культуры.

Навуковы супрацоўнік аддзела беларускага сучаснага мастацтва музея, куратар выстаўкі Наталля Сяліцкая адзначыла, што ў экспазіцыі змешчаны не ўсе работы са збораў: адбіраліся самыя яркія, характэрныя творы. Гэта першы, прэм’ерны падобны праект куратара. Яна паведаміла, што большую частку складаюць карціны, створаныя ўжо ў другой палове мінулага стагоддзя. Існаванне такой выдаючай “дыспрапорцыі” тлумачыцца рэвалюцыямі, шматлікімі разбуральнымі вайнамі і сацыяльнымі катаклізмамі, якія выпалі на долю Беларусі ў першыя дзесяцігоддзі XX стагоддзя. Многія творы мастацтва гэтага перыяду былі або знішчаны, або вывезены за межы краіны.

У першай палове XX стагоддзя жанр нацюрморта не карыстаўся такой папулярнасцю сярод беларускіх жывапісцаў, як сюжэтна-тэматычныя карціны, партрэт або пейзаж. Аднак і тыя нешматлікія ацалелыя творы, якія знаходзяцца ў калекцыі музея, у той ці іншай ступені адлюстроўваюць розныя напрамкі ў развіцці жанру, якія існавалі ў рамках сацрэалізму, што зацвердзіўся ў савецкім мастацтве ў пачатку 1930-х гадоў. На выстаўцы прадстаўлены работы “Нацюрморт са шкляным слоікам”, “Букет” А. Астаповіча, “Нацюрморт” Ф. Дарашэвіча, “Восеньскі букет” У. Ясінскага, “Рамонкі” М. Тарасікава, “Нацюрморт з бульбай” Д. Парахні і інш. Многія з іх выстаўлены ўпершыню.

Да адкрыцця выстаўкі спецыяльна быў выпушчаны адмысловы буклецік-каталог, на вокладцы якога змешчаны фрагмент жывапіснай карціны Валярыяны Жолтак “Нацюрморт святочны”. Скла-

дырэктар Нацыянальнага мастацкага музея Беларусі Уладзімір Пракапцоў зазначыў, што сёлетні год абвешчаны музеем годам выставак пад агульным назовам “Нашы калекцыі”.

Раней глядзчы маглі азнаёміцца з экспазіцыямі “Рускі жанравы жывапіс XIX — першай чвэрці XX стагоддзя” ды “Мастацтва Узбекістана”.

І вось адкрылася трэцяя выстаўка — “Беларускі нацюрморт XX стагоддзя” з калекцыі НММ Беларусі. На прыкладзе дадзеных твораў можна прасачыць развіццё непасрэдна самога жанру, што адбывалася на працягу XX стагоддзя, улавіць агульныя тэндэнцыі, у цэлым характэрныя для беларускага жывапісу гэтага перыяду.

Разуменне прадметнасці жыцця

дальнікам буклета і аўтарам змешчанага ў ім тэксту зноў такі выступіла куратар выстаўкі Наталля Сяліцкая, якая даследавала развіццё жанру нацюрморта. Так, яна зазначае, што ў 1950-я гады, пасля вялізных эканамічных і духоўных страт, нанесеных Вялікай Айчыннай вайной, мастацкае жыццё Беларусі актывізавалася: гарадскія, рэспубліканскія выстаўкі перамяжоўваліся з усесаюзнымі. І хоць галоўнае месца ва ўсіх экспазіцыях займала шматфігурная гістарычная карціна, жанр нацюрморта быў актыўным складнікам выяўленчага мастацтва гэтага перыяду. У творчасці шматлікіх мастакоў ён, не з’яўляючыся дамінуючым, займаў значнае месца. У экспазіцыі нацюрморт 1950-х гадоў прадстаўлены творами В. Волкава, В. Жолтак, Н. Паслаўскай, С. Лі, Н. Воранава, А. Гугеля, А. Шаўчэнкі... Многія работы нясуць у сабе сляды старога акадэмічнага разумення нацюрморта — паставачнасць, ураўнаважанасць кампазіцыі. Прадстаўленыя карціны адрозніваюцца знешняй прыгажосцю — жывапіснасцю, тонкім каларыстычным пісьмом, вострай назіральнасцю ў адлюстраванні прадметнага асяроддзя.

Са слоў Наталлі Леанідаўны, у 1960-я гады Беларусь перажывала сапраўдны культурны ўздым, фарміраванне новых эстэтычных ідэалаў, узбагачэнне дасягненнямі сусветнай культуры, у пэўнай ступені — свабоду думкі і творчасці, што выявілася ў

стылістычнай разнастайнасці творчых манер у параўнанні з папярэднім перыядам. Майстры старэйшага і сярэдняга пакаленняў працягвалі традыцыі беларускай школы жывапісу, закладзеныя ў папярэднія дзесяцігоддзі XX стагоддзя (творы І. Ахрэмыча, Б. Аракчэева, Г. Бржа-

зоўскага, А. Гугеля і інш.). Палотны маладых мастакоў у большасці сваёй былі пранізаны паэтыкай так званага “суровага стылю”, што ўзнік у савецкім выяўленчым мастацтве на мяжы 1950—1960-х гадоў і стаў чымсьці нахштальт антытэзы “лакіраванаму” стылю папярэдніх гадоў, калі ўсё наўмысна прыхарошвалася. Станковыя творы набылі манументальна-эпічныя рытмы. У 1960-я гады ствараліся карціны, у якіх выкарыстоўваліся асобныя элементы манументальна-дэкаратыўнага

мастацтва. Для твораў Г. Вашчанкі, В. Жолтак, Я. Раздзялоўскай, А. Малішэўскага, Х. Ліўшыца і іншых майстроў гэтага перыяду характэрны абагульнены, лаканічны вобраз, шырокі мазок, нязвыклая скульптурная ёмістасць усёй карціны.

У 1960-я гады ў творчасці некаторых жывапісцаў жанр нацюрморта пачынаў займаць пануючае месца. Асабліва варта вылучыць творчасць В. Жолтак і Я. Раздзялоўскай. Абедзве мастачкі, кожная паводле свайго тэмпераменту, стваралі нацюрморты-карціны, разнастайныя па задуме, але заўсёды бездакорна скампанаваныя, гарманічныя па колеры. Творы першай носяць пераважна мажорны характар, адлюстраванне прадметнага свету ў іх мае асаблівую маштабнасць і дэкаратыўнасць. Палотны другой адрозніваюцца камернай інтанацыяй, інтымным сузіраннем.

У наступныя два дзесяцігоддзі ў беларускім жывапісе ўзмацняліся філасофскія, інтэлектуальныя пачаткі ў трактоўцы вобразаў, значная роля адводзілася сімвалам і алегорыям. Многія жывапісцы сцвярджалі сваю індывідуальнасць яркай манерай, арыгінальным стылем, прыкладам, творы У. Сахненкі, А. Малішэўскага, М. Апіёка, Л. Шчамялёва, Г. Вашчанкі, А. Кузняцова, А. Кішчанкі... У 1970-я гады на поўную моц раскрыўся талент Г. Вашчанкі, творам

якога, у тым ліку і нацюрмортнага жывапісу, была ўласціва глыбокая філасофічнасць, што грунтавалася на нацыянальнай самасвядомасці.

У канцы 1970-х — 1980-я нацюрморт па сваёй значнасці ўраўнаваўся з іншымі жанрамі выяўленчага мастацтва. Для твораў беларускага нацюрморта гэтага перыяду было характэрна спалучэнне фальклорных і нацыянальна-рамантычных матываў, як, напрыклад, у працах выдаючага пейзажыста В. Цвіркі, які ў 1980-я гады звярнуўся і да нацюрморта. Яго работы, напрыклад, “Нацюрморт з нарцысамі”, “Палявыя кветкі”, “Нацюрморт з вазай”, у значнай ступені пашырылі рамкі творчых магчымасцей беларускіх жывапісцаў.

Выяўленчае мастацтва Беларусі 1990-х гадоў вылучаецца суіснаваннем шматлікіх плыней, якія былі скіраваны на пераадоленне мастацкіх штампаў мінулых дзесяцігоддзяў. Жанр нацюрморта нараўне з пейзажам стаў найбольш распаўсюджаным у беларускім станковым жывапісе. У адзначаны перыяд нацюрмортнаму жывапісу былі ўласцівы паэтычнасць, філасофічнасць, канцэптальнасць і асацыятыўнасць: творы Н. Бушчыка, А. Грышкевіча, А. Кішчанкі, А. Кузняцова, Г. Паплаўскага...

Шчыра кажучы, нацюрморт не паддаецца слоўным апісанням. Карціны трэба ўважліва разглядаць, паглыбляючыся ў прастору твора. Жанр нацюрморта вучыць спасцігаць уласна жывапіс, любавачца малюнкам свету рэчаў, яго прыгажосцю, сілай, глыбінёй. Далёка не заўсёды трэба шукаць у нацюрморце апавед пра рэчы, схаваны сюжэт. Сутнасць “сэнсу” нацюрморта праяўляецца ў адносінах да чалавека і прадмета, у пачуцці “прадметнасці” жыцця, існасці матэрыі. Гэта ў пэўным сэнсе ёсць цэлы светапогляд, пэўнае разуменне бачнасці і адчуванне рэальнасці.

На здымках: Святлана Каткова “Сакавік”; Галіна Ізергіна “Кветкі і садавіна”; Таццяна Разіна “Восеньскі нацюрморт”.

Пісанку — у масы!

Пазнаёміўся я з велікоднай пісанкай, калі колькі год таму ўпершыню наведаў цудоўны горад Львоў. Скажаць, што ўкраінская пісанка мяне ўразіла — не скажаць нічога. Мудрагелістыя ўзоры, арнаменты, нанесеныя на велікодныя яйкі, падаліся мне недасяжным майстэрствам. Як жа быў здзіўлены, калі даведаўся, што таямніцы роспісу пісанак, як і належыць народнаму рамяству, даступны літаральна кожнаму! Вынес я гэты ўрок з майстар-класаў, што праводзяцца на базе Музея беларускага народнага мастацтва ў Раўбічах.

Алесь СУХАДОЛАЎ,
фота аўтара

Аказалася, што цікавасць да пісанкі ў музеі таксама нарадзілася пасля таго, як тут за савецкім часам адбылася абменная выстаўка з украінскім бокам. Супрацоўнікі пажадалі адродзіць традыцыі гэтага цудоўнага мастацтва ў Беларусі. Колішняя загадчыца Валянціна Пісарэнка наведала г. Каламыя Івана-Франкоўскай вобласці, дзе існуе адмысловы музей “Пісанка”, і прывезла з сабой сакрэты роспісу велікодных яек. Гэтая справа ў музеі вывучалася, пераасэнсоўвалася і ўдасканальвалася, былі вынайздзены свае ўласныя тэхнічныя рашэнні — і, як вынік, на базе Музея беларускага народнага мастацтва чацвёрты год ладзяцца адкрытыя майстар-класы. Вядуць іх малодшыя навуковыя супрацоўнікі Валянціна Грэчка і загадчык музея Таццяна Андрэевіч.

Як ужо было заўважана, традыцыя пісанкі адаптавана музейшчыкамі так, каб гэтае ўменне было агульнадаступ-

ным. Выкарыстоўваюцца толькі падручныя матэрыялы. Адмысловы пісец вырабляецца з кітайскіх палачак для ежы і замацаванай паміж імі пішучай галоўкі ад стрыжня шарыкавай ручкі (з папярэдне выдаленым шарыкам). Для афарбоўкі яек выкарыстоўваюцца звычайныя фарбавальнікі для воўны. Майстар Валянціна Міхайлаўна засяроджвае ўвагу на тым, што навучае менавіта абрадавай пісанцы, а не дэкаратыўнай маляванцы, што наносіцца на вараньня яйкі, якія пасля ўжываюцца ў ежу і ўдзельнічаюць у традыцыйных гульнях “у бітка”. Пісанка робіцца толькі з сырых яек і пішацца расплаўленым воскам. Яйка пагружаецца ў фарбавальнікі, і тыя ўчасткі, што замаляваныя воскам, застаюцца незафарбаванымі. Спачатку распісваецца чыстае яйка, якое пасля пагружаецца ў жоўты фарбавальнік — пакрытыя воскам лініі застаюцца белыя. Затым воскам за-

пісваюцца тыя часткі, якія павінны застацца жоўтымі — і так паслядоўна пісанку пакрывае рознакаляровы ўзор. Пасля нанясення апошняга — чорнай — фарбы яйка награвваюць на электраплітцы, каб зняць з яго распалены воск. Самы цікавы яркас гэты заключны момант — вось тады пісанка нібы нараджаецца, як стракаты матылёк, што вылупляецца з кокана. Дзеля гэтага цуда і робіцца ўвесь складаны папярэдні працэс!

Безумоўна, роспіс пісанак звязаны з культурам плоднасці і ўвасабляе мацярынскі пачатак. Сэнс яго рытуальны, касмічны — нагадвае пра вясенняе абнаўленне прыроды, якая нібы распачынае новае жыццё. Наогул, гэты занятак супакойвае, дазваляе сканцэнтравана, чаго так цяжка дасягнуць у шалёным рытме горада і, разам з тым, схіляе да думак пра вечнае: круглае яйка — цыклічны час — як у прыродзе, так і ў жыцці чалавека (а таксама бессяротным існаванні яго душы) усё мяняецца, пера-

ходзіць з адной формы ў другую і нязменна вяртаецца да сваіх вытокаў.

Сімволіка пісанкі знітавана з салярным культурам і народна-паганскім светаўспрыманням. Крыжы, свастыкі як сімвалы сонца, вываі жывёл — коней ды аленьяў — таксама звязаны з яго ўшанаваннем, “змеевікі” як адлюстраванні вечнасці, іншыя знакі, узоры, арнаменты сімвалізуюць засеянныя палі, дажджы, плоднасць ды ўрадлівасць. Такія закадзіраваныя пасланні космасу ўзрошчвала ў сваёй душы кожная гаспадыня, якая распісвала пісанкі да велікодных свят.

Зразумела, маючы на ўвазе майстар-класы на базе музея ў Раўбічах, не даводзіцца казаць пра іх этнаграфічную паслядоўнасць, пра адраджэнне традыцый менавіта беларускай пісанкі. Хутчэй, гаворка ідзе пра папулярызацыю народнай культуры ўвогуле. Што ж, гэта справа пачэсна, тым больш што такі эклектызм розных нацыянальных традыцый і іх сучаснае пераасэнсаванне з’яўляецца агульнапрынятай тэндэнцыяй. Мяркую, гэта сведчыць пра адраджэнне цікавасці да традыцыйнай культуры.

На здымках: адна з удзельніц майстар-класа; велікодныя пісанкі.

Дарадцам і кансультантам рубрыкі “Дзівасвет” выступае старшыня БСМНТ Яўген Сахута.

Водзкі і матэрыялы дасылайце на e-mail: lim_new@mail.ru з пазнакай “Дзівасвет”.

З глыбінкі

Формула шчасця — вершы

Міхаіл УЛІАСЕНКА,
г. Горкі

У шэрагу горацкіх слаўтасцей традыцыйна называюць Беларускаю сельгасак дэмію. А ў Акадэмагародку ёсць нават свой Парнас — гара, на якой гасцяваў Якуб Колас, тварыў Максім Гарэцкі, бывалі многія беларускія класікі. Невыпадкова існуе тут і літаратурнае аб’яднанне “Парнас” з плеядай адораных творцаў. У гэтым сузор’і сваім зайдзросным талентам вылучаецца лірычны паэт, член саюза пісьменнікаў Беларусі Сяргей Кісялёў.

Нядаўна адбылася прэзентацыя яго новага, чацвёртага па ліку, зборніка вершаў “Адзінокі шлях”. Прадставіла паэта студэнцкай аўдыторыі Наталля Сямёнаўна Шатраўка — загадчыца кафедры педагогікі, псіхалогіі і сацыялогіі, на якой працуе Сяргей Андрэевіч. І хоць знаёмства мелася быць з яго апошняй кнігай, усюмілі і найбольш цікавыя творы з іншых выданняў. Агучвалі іх, што таксама стала тут добрай традыцыяй, удзельнікі клуба творчай моладзі “Дэбют” пры акадэмічнай бібліятэцы, якім кіруе Зоя Багдановіч.

Аднак справа не абмежавалася адным толькі чытаннем. Наталля Сямёнаўна гутарку павярнула ў рэчышча шырага спавядання аўтара. Сяргею Кісялёву прыйшлося адказаць і на нечаканыя для яго пытанні. Скажам, адкуль у душы паэта такая невычэрпная крыніца жывога, праніклівага лірызму? Як прыходзіць натхненне?.. Не меней цікавыя бягучыя тонкасці, за якімі хаваюцца таямніцы прызнання.

— У кожнага з нас ёсць свой куток, да якога мы прывязаны, які і завём малой радзімай, — гаворыць Сяргей Кісялёў. — Асабіста для мяне разуменне Радзімы злучана, як ні дзіўна, са зменай мноства месцаў. Бацька мой па абавязку службы вандраваў па ўсім Саюзе, і мы з ім вандравалі. Больш за ўсё западаюць у душу дзіцячыя ўражанні. У мяне яны звязаны з дзядулем, з бабуляй, з іх драўлянай хаткай у Валагодскім краі. Усім нам, пэўна, здаецца, што нас асабліва любілі ў дзяцінстве. Гэта цяпер мы сталі хітрымі, мудрымі, навучыліся прыкідвацца. У дзяцінстве не ўмелі. Мабыць, гэта чысціня душы захавалася, і яна штурхае да творчасці...

Сяргей Кісялёў нарадзіўся ў Валагодскай вобласці. Скончыў Ленінградскі ўніверсітэт. Накіравалі ў Беларускаю сельгасакдэмію выкладчыкам рускай мовы і замежнай. У той час тут шмат вучылася замежнікаў. Абараніў дысертацыю па курсе педагогікі, псіхалогіі і сацыялогіі. Так вось і сталі для яго беларускія Горкі другой радзімай. Тут поўнай меры выявіліся яго творчыя сілы.

— Тэма шчасця? — разважае Сяргей Кісялёў. — Яно заўсёды злучана з эмацыянальным уздымам. Ніхто не бывае заўсёды шчаслівы. Шчаслівыя мы бываем толькі час ад часу. Маё шчасце ў тым, што няма вайны. Суцяшае сям’я. Я вельмі люблю пісаць вершы — і ў гэтым знаходжу дадатковае шчасце. Люблю падарожнічаць. Гэта своеасаблівае вандрунае шчасце. Я не надта ганаруся ім, але гэта мяне задавальняе — нявызначанае разуменне шчасця. Формула майго шчасця — вершы.

Асаблівае стаўленне да творчасці Сяргея Кісялёва ў дацэнта кафедры сельгасашын Уладзіміра Кавалёва, які выконваў на прэзентацыі ролю рэжысёра. Справа ў тым, што Уладзімір Рыгоравіч акрамя ўсяго выдатны гітарыст. Ён піша музыку, у тым ліку — на вершы Кісялёва, а затым яны разам выступаюць і спяваюць на разнастайных канцэртах.

Афарызм

Пра тое кожны п’е салавей
Росным кветкам у роднай траве:
“На Беларусі Бог жыве”, —
І няхай давеку жыве.

Уладзімір КАРАТКЕВІЧ

Выходзіць з 1932 года
У 1982 годзе газета ўзнагароджана ордэнам Дружбы народаў
Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, ГА “Саюз пісьменнікаў Беларусі”, РВУ “Літаратура і Мастацтва”
Галоўны рэдактар Алесь КАРЛЮКЕВІЧ

Рэдакцыйная калегія:

Анатоль Акушэвіч
Лілія Ананіч
Алесь Бадак
Дзясніс Барсукоў
Святлана Берасцень
Віктар Гардзеі

Уладзімір Гніламедаў
Вольга Дадзімава
Уладзімір Дуктаў
Анатоль Казлоў
Алесь Карлюкевіч
Анатоль Крайдзіч
Віктар Кураш

Алесь Марціновіч
Мікола Станкевіч
Мікалай Чаргінец
Іван Чарота
Іван Штэйнер

Адрас рэдакцыі:
220034, Мінск, вул. Захарова, 19
Тэлефоны:
галоўны рэдактар — 284-84-61
намеснік галоўнага рэдактара — 284-66-73

Аддзель:
публіцыстыкі — 284-66-71
крытыкі і бібліяграфіі — 284-44-04
прозы і паэзіі — 284-44-04
мастацтва — 284-82-04
навін — 284-44-04,
284-66-71
дадатка “Кніжны свет” — 284-66-71
бухгалтэрыя — 284-66-72
Тэл./факс — 284-66-73

E-mail: lim_new@mail.ru

Адрас у Інтэрнэце:
www.lim.by

Пры перадруку просьба спасылацца на “ЛіМ”. Рукпісы рэдакцыя не вяртае і не рэцензуе. Аўтары допісаў у рэдакцыю паведамляюць сваё прозвішча, поўнасна імя і імя па бацьку, пашпартныя звесткі, асноўнае месца працы, зваротны адрас.

Пазіцыя рэдакцыі можа не супадаць з меркаваннямі і думкамі аўтараў публікацый.

Набор і верстка камп’ютарнага цэнтру РВУ “Літаратура і Мастацтва”.

Выходзіць раз на тыдзень па пятніцах.

Выдавец:
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова “Літаратура і Мастацтва”.

Друкарня Рэспубліканскага ўнітарнага прадпрыемства “Выдавецтва “Беларускі Дом друку”

г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.
Індэкс 63856

Наклад — 3041
Умоўна друк.
арк. 3,72

Нумар падпісаны ў друк
21.04.2011 у 11.00
Рэгістрацыйнае пасведчанне № 7

Заказ — 1839

Д 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

